AMANDA ROY

Adevărul

Traducerea și adaptarea în limba română de

IRINA TRANDAFIRESCU

ALCRIS

Capitolul 1

„Sosesc Cowes 3.00 p.m. feribot la 4.00“ era tot ce spunea telegrama.

Ceea ce însemna cu siguranță că trebuia să se aștepte să întâlnească un pasager pedestru, reflectă Rachel, privind prin mulțime, fără să zărească omul. Albumul de familie pe care-l primise recent, conținea destule fotografii care să asigure recunoașterea și îi dădea certitudinea că nu l-ar fi scăpat. Pierduse feribotul, ori venise cu mașina și ar fi putut trece pe lângă ea fără să-l observe.

În acest ultim caz, vina ar fi fost a lui pentru că n-a clarificat lucrurile, își zise în sinea ei. Ar fi fost acceptabilă explicația sumară, întâlnită des în lumea jurnalisticii, dar nu cu prețul confuziei.

Hotărî că nu avea sens să mai aștepte, când ultimii pasageri debarcară și cei pentru Southampton începură să se îmbarce. Rachel se întoarse la locul unde-și parcase mașina, ridicând din umeri când omul îmbrăcat în uniformă cenușie ieși ca să-i deschidă portiera din spate.

– Se pare că e o neînțelegere, spuse ea. N-a apărut la feribot.

– Doamnă, îndrăznesc să vă spun că domnul Lindhurst va ajunge singur la Apperknowle, replică șoferul, pe un ton plat.

Rachel se urcă în mașină, strângându-și fusta roșie plisată, în timp ce Grayson închidea portiera. Mirosul amestecat de tapițerie scumpă din piele și de furnir lustruit îi era familiar. Până acum doi ani, văzuse rar un Rolls-Royce, și nu călătorise niciodată cu unul. Ținând cont de îngustimea și aglomerația drumurilor de pe insulă – la sfârșit de sezon, cel puțin – nu era deloc vehiculul ideal de călătorie, dar nu se săturase încă de el. Mașina era un simbol al succesului lui Charles, păstrând esența omului pe care-l iubise cu atâta pasiune. În ultimele luni, reușise să se obișnuiască cu dispariția lui și să se gândească la înlocuirea lui. Chiar dacă Craig Lindhurst ar vedea lucrurile la fel chestiunea ar rămâne deschisă. Ultima dorință a unui om mort ar putea însemna foarte puțin pentru un jurnalist de afaceri externe, imun la suferințele oamenilor cum trebuia să fie el.

– Ne întoarcem la Apperknowle, doamnă? întrebă Grayson, așezându-se la volan.

– Da, te rog, mergem acasă. Ar fi putut veni cu un feribot de mai devreme și să fie deja acolo.

Așezându-se mai bine pe banchetă, în timp ce șoferul punea mașina în mișcare, Rachel încercă să se gândească exact la ceea ce-i va spune noului sosit în caz că avea să-l întâlnească. Toate rudele lui Craig Lindhurst știau deja că el aștepta să moștenească jumătate din averea unchiului său. Condiția pusă pentru moștenire era asemănătoare cu distrugerea unui lucru proaspăt reparat. Câți bărbați puși în fața unei asemenea alegeri ar accepta-o pur și simplu?

Majoritatea covârșitoare, răspunse partea cinică a gândirii ei. Pierderea parțială a libertății era cu siguranță un preț destul de mic. La rândul ei, plătise cel mai mare preț, dar o promisiune făcută în aceste împrejurări era inviolabilă. Numele Lindhurst și Apperknowle fuseseră strâns legate în ultimii două sute de ani. Cea mai mare dorință a lui Charles fusese ca această legătură să continue. Dacă ar mai fi avut timp, nimic n-ar mai fi fost necesar. Numai că timpul i-a părăsit în acea dimineață de octombrie de cu șase luni înainte.

Rachel clipi des, încercând să mascheze involuntara umezeală de sub pleoape. Lui Charles nu i-ar fi plăcut să știe că plânge pentru el. Avuseseră aproape un an întreg de fericire împreună – mai mult decât putuse cineva anticipa. Viața trebuia să continue. Apperknowle trebuia să meargă înainte. Dacă Craig Lindhurst nu îndeplinea condițiile impuse de moștenirea comună, totul avea să fie pierdut. Trebuia să-l convingă!

Scoțând oglinda din lăcașul dulăpiorului din fața sa, verifică dacă machiajul i-a rămas în stare perfectă. Figura din oglindă părea mai degrabă uimitoare decât drăguță, cu pomeții proeminenți și ochii mari albaștri. Părul ei lung, blond de culoarea mierii, era strâns în coc, făcând-o să pară mai vârstnică decât cei douăzeci și trei de ani pe care-i avea. Era timp, se gândi cu umor și amărăciune, simțindu-se cu mult mai bătrână decât era.

Trecuți de porțile duble de fier ale proprietății Osborne House, ieșiră curând în câmp deschis, proaspăt și înverzit în soarele după amiezii, dealurile cu pante blânde formând un orizont nu prea îndepărtat. Născută și crescută pe insulă, Rachel nu simțise vreodată lipsa spațiilor întinse. Anglia era destul de

apropiată ca să poată fi vizitată destul dacă cineva simțea nevoia, destul de aproape pentru drumuri zilnice la serviciu, în caz de nevoie.

Începând să lucreze cu Charles imediat după ce terminase școala, păruse o mană cerească, deși acum știa, bineînțeles, că abilitățile ei în materie de secretariat trecuseră pe planul al doilea față de potențialul ei în alte domenii. Unii au considerat că Charles Lindhurst căuta o mamă pentru copilul pe care-l creștea cu destulă neglijență. Alții au considerat contrariul.

Ea fusese uluită inițial de onestitatea cu care el abordase problema. Date fiind împrejurările, el recunoscuse că nu întrevăzuse niciodată posibilitatea apropierii lor atât de rapide, oricât de tare și-ar fi dorit-o. Oricum, lucrurile fiind cum erau, nu-i rămăsese decât să accepte ceea ce împrejurările îi oferiseră. Rachel știa că n-ar fi putut accepta căsătoria, dacă n-ar fi avut sentimente pentru el. Poate părea straniu pentru unii să iubești un bărbat cu peste patruzeci de ani mai vârstnic, dar ea îl iubise. Cu părul grizonant, arătând cu mult mai tânăr decât era, în afară de boala lui, fusese unul dintre cei mai buni și mai de încredere bărbați pe care-i cunoscuse vreodată. Un fel de înlocuire a tatălui pe care-l pierduse în fragedă copilărie, poate, dar un soț impecabil.

Căsătoria ei stricase relația cu mama ei care nu reușise să accepte situația. Eșecul lui Rachel de a da naștere copilului după care Charles tânjea, o făcuse pe mama ei să respire ușurată. Laura Howard nu cunoștea condițiile impuse de Charles pentru moștenire, iar Rachel spera că nu era deloc necesar ca ea să le afle.

Charles stipulase ca termenul între moartea sa și căsătoria ei cu nepotul lui să nu fie mai mare de un an. Dacă întârzierea lui Craig n-ar fi durat atât de mult, ar fi putut beneficia de întreg termenul pentru a se cunoaște unul pe altul înainte de pecetluirea contractului.

Se gândi hotărâtă că trebuia să se descurce în această situație impusă. Oricum, opiniile celorlalți erau de importanță minoră.

Newport era aglomerat la început de aprilie cum avea să fie și de-a lungul lunilor următoare, și circulația cerea atenție suplimentară din partea lui Grayson.

– Se pare că a fost un accident, comentă acesta din urmă în apropiere de prima intersecție. După cum se pare, au fost implicate două vehicule.

Rachel se aplecă să vadă scena din față prin parbriz. O mașină – un Jaguar – era lovită într-o parte, aripa din față fiind înfundată. Cum amândoi șoferii erau lângă drum și vorbeau cu polițistul, Rachel trase concluzia că nu existau răniți.

Unul dintre șoferi vocifera despre accident, celălalt stătea și asculta, fără să comenteze. Înalt, brunet și foarte sigur de sine.

– Mai bine oprește și așteaptă, îi spuse Rachel lui Grayson, întinzând mâna spre mânerul portierei. Se pare că e omul nostru!

Un grup mic de oameni se adunase pe carosabil. Rachel se înghesui să ajungă la cei trei care purtau discuția. Polițistul era tânăr și bine clădit, cu păr negru ondulat. Ea-i zâmbi.

– Bună, Keith. Îmi pare rău că te întrerup, dar trebuia să mă întâlnesc acum un sfert de oră cu domnul Lindhurst. Este nepotul lui Charles.

Keith Barratt își atinse chipiul în semn de salut, mai degrabă un salut de mântuială.

– Bine ați făcut că v-ați oprit, doamnă. Se pare că avem un caz de rezolvat.

– N-a fost vina mea, v-am spus, începu din nou bărbatul care vorbise până atunci. El arătă în direcția lui Craig Lindhurst – a călcat pe accelerație!

– Amândoi am făcut-o, replică celălalt. Un obicei prost pe care amândoi va trebui să-l supraveghem pe viitor. Din fericire, am scăpat cu bine de data asta. El privi pe sub o sprânceană ridicată spre reprezentantul legii. Mă voi supune hotărârii dumneavoastră, bineînțeles. Ce spuneți, domnule ofițer?

Keith îl privi o clipă, apoi ridică din umeri și închise carnețelul.

– Trebuie să scriu raportul, dar nu cred că vor fi urmări din moment ce nu sunt răniți. După cum ați spus, fiți mai atenți pe viitor. Aruncă o privire expertă celor două mașini ce blocau încă o jumătate de drum. Veți avea nevoie de o mașină de transport pentru Jaguar, dar acum nu putem decât s-o tragem la marginea drumului. El dădu nemulțumit din cap când o văzu pe Rachel grăbindu-se să dea o mână de ajutor pentru a împinge vehiculul. Nu e treabă pentru o doamnă!

– Ocupă-te tu, spuse ea dulce.

– Cum spuneți dumneavoastră, doamnă!

– Are dreptate, interveni Craig Lindhurst pe ton ferm. Nu e treabă pentru o doamnă, în nici un caz.

Ochii albaștri ai lui Keith căpătară aspectul oțelului și se plimbau de la unul la celălalt. O clipă, Rachel fuse tentată să-i spună bărbatului ce să facă, dar se răzgândi. Avea nevoie de bunăvoința, nu de dușmănia lui.

Schițând un zâmbet, făcu un gest de abandon.

– Am să aștept în mașină. Vei avea nevoie de transport după ce aranjezi lucrurile. Ai vreo obiecție, Keith?

– Nu, doar să mutați mașina după dunga galbenă, spuse el.

Craig pusese deja spinarea la treabă pentru a separa cele două mașini, cu ajutorul a doi bărbați din mulțime. Rachel îi zâmbi din nou tânărului.

– Ce mai fac Lindsy și copilul?

– Bine, răspunse acesta. De ce nu treci pe la noi să vezi singură?

– Mi-ar face mare plăcere. Chiar era sinceră. I-ar fi plăcut să spună mai mult, dar nu era nici locul și nici timpul potrivit. Vechii ei prieteni fuseseră neglijați în aceste ultime optsprezece luni. Mai mult din cauza lor nu mai păstraseră legătura cu ea după ce se căsătorise cu Charles.

– Spune-i că am să dau telefon, adăugă ea.

Grayson mută mașina în locul potrivit, imediat ce ea se urcă din nou. Începu să aștepte. Simțea că neliniștea interioară i se trezește din nou. Craig Lindhurst semăna fizic cu unchiul său, dar nu avea temperamentul acestuia.

Iar acesta era bărbatul pe care nu numai că trebuia să-l ia de soț, ci să mai aibă și un copil cu el. Până în acest moment nu luase în considerare factorii necesari și evidenți ai acelei înțelegeri. Charles era unicul bărbat pe care-l cunoscuse în acel fel și unicul bărbat pe care și-l putea imagina a-l cunoaște intim. Gândul oricărei relații fizice cu nepotul lui devenise pentru ea de neînchipuit. Cum putea încerca măcar să ia in considerare această posibilitate?

Mașina celuilalt șofer se dovedi a putea fi condusă. După ce aranjară detaliile legate de asigurare, el părăsi scena accidentului. Asta se petrecu înainte cu o jumătate de oră de sosirea mașinii de transport. Craig așteptase în Jaguar.

Mai devreme sau mai târziu – trebuiau să vorbească. Amânarea nu era în favoarea nimănui. Cea mai bună cale ar fi să-i arate copia testamentului și să-l lase să tragă singur concluziile asupra implicării sale. Era mai puțin stânjenitor decât să-i explice ea.

O dată Jaguarul încărcat pentru plecare, Craig își luă valiza și se îndreptă spre Rolls, o dădu lui Grayson s-o pună în portbagaj și se urcă în spate cu Rachel. Chiar și așezat, era cu mult mai înalt decât ea, prezența lui masculină în mașină exercitând o putere stranie asupra ei. Trăsăturile netede ale feței lui păreau cioplite în piatră.

– Cu greu s-ar zice că întâmplarea este ideală pentru a ne cunoaște, comentă el fără urmă de regret. Apropo, am mai fost la Apperknowle și altă dată.

– Sunt sigură, dar n-am știut dacă ai sau nu mijloc de transport, răspunse aproape șoptit. Am așteptat la doc. Trebuie că ai trecut pe lângă mine. El o privi atent, întârziind o clipă cu ochii pe gura ei plină, înainte de a se uita din nou la ochii ei, pe buzele lui bine conturate apărând un zâmbet ușor răutăcios.

– Nu te-aș fi recunoscut. Ești chiar mai tânără decât am crezut.

– Trebuie că îmi cunoșteai deja vârsta, spuse ea, regretând deja tonul defensiv.

Zâmbetul lui deveni mai pronunțat.

– Nu mă refeream la ani.

La rândul ei, Rachel îl privi cu apreciere.

– Nici tu nu-ți arăți cei treizeci și patru de ani.

– Spre deosebire de unchiul meu.

– Șaizeci nu înseamnă antichitate!

– Înseamnă, când te căsătorești cu o fată abia coborâtă din leagăn, spuse Craig intransigent. Știai că e pe moarte când ai acceptat să te căsătorești cu el, bineînțeles.

Grayson se pregătea să se urce la volan. Rachel se întinse și apăsă butonul care ridică ecranul antifonic, înainte de a răspunde acuzației implicate de afirmația lui.

– Dacă sugerezi că m-am măritat cu el doar pentru că știam că era un timp limită în aranjament, te înșeli. Charles era unul la un milion!

– Era de asemenea și foarte bogat! veni imediat replica.

Rachel inspiră adânc. Craig Lindhurst nu era primul care gândea astfel și n-avea să fie nici ultimul, dar tot o deranja că era socotită o vânătoare de avere.

– Felul tău de a gândi e evident influențat de slujba ta, spuse caustic. Ești cinic! Nu mă așteptam să fii altfel.

Mașina pornise, dar mișcarea era lină și aproape fără zgomot. Craig o privi din nou, de data asta pe îndelete, fără ca ochii lui să exprime ceva.

– Vrei să-mi spui că ai fost îndrăgostită de un bărbat destul de bătrân ca să-ți fie bunic?

Rachel nu gândise niciodată astfel. Nici acum nu o făcea. Charles fusese Charles. Doar atât. Nici vârsta și nici titlul lui nu-i afectaseră sentimentele. Și nu se aștepta ca bărbatul de lângă ea să-i dea crezare. Putea crede orice dorea să creadă.

– Propun să lăsăm acest subiect, spuse pe ton sigur. Nu este ceva ce doresc să discut cu tine. Ești aici pentru a-ți revendica partea de moștenire.

– Sunt aici, replică el, pentru a afla de ce un unchi, pe care nu l-am văzut de când a murit tata, trebuia să mă treacă în testamentul lui.

– M-am gândit că era evident. Porți numele Lindhurst.

– Și fratele meu la fel.

Ochii albaștri se întunecară.

– N-am știut de nici un frate. Charles n-a vorbit niciodată de el.

El o privi gânditor.

– Dar a pomenit de mine?

– Ei bine, da. Încercă să se adune. Fratele tău e mai mare sau mai mic?

– Și ce mai vrei să știi? Gary are douăzeci și șase de ani.

– E tot jurnalist?

– Nu, lucrează la o firmă de brokeraj.

– Un tip cu câștiguri ușoare? Rachel regretă imediat comentariul, văzând nemulțumirea pe care o stârnise.

– Nu ești informată. Afacerile cu bunuri mobile evoluează lent.

– Mă rog, cel puțin, vei fi în situația să-l poți ajuta, spuse în încercarea de a repara lucrurile.

– Așa se pare. Părea sceptic. Nu pot să cred că totul este asigurat. Ca văduvă a lui Charles ești îndreptățită să moștenești mult. Sunt uimit că nu ai întreprins nimic pentru a ataca testamentul. Rachel simți că-i îngheață obrajii.

–Orice a dorit Charles este bine pentru mine. Nici nu m-aș fi gândit să-i contest dorințele în vreaun domeniu!

– Foarte lăudabil, comentă el cu ironie. Să împarți averea cu un străin n-are cum să fie ușor.

Ținând cont, mai ales, până unde se întinde acest a împărți, îi veni ei în minte. Bărbatul acesta era revoltător din cap până-n picioare. Cum naiba putea ea și numai să se gândească la intimitatea fizică ce făcea parte din parteneriat, în condițiile în care el ar accepta condițiile? Pentru prima dată, începu să spere că el va întoarce totul pe dos – deși, conform promisiunii făcute lui Charles, ea trebuia să încerce să-l convingă să accepte.

Treceau prin Calbourne și se îndreptau spre Brighstone Forest. În zece minute aveau să vadă Apperknowle. Căminul pentru următoarele șase luni, indiferent ce-avea să se întâmple. Amintirea a ceea ce urma să devină acest cămin după aceea, dacă nu se îndeplineau condițiile testamentului, îi făcu inima grea. Două sute de ani de istorie aruncate la canal. Nici nu suporta să se gândească.

Craig privea prin fereastra laterală defilarea peisajului, pe chipul lui nevăzându-se nimic. Va trebui să-și dea mare osteneală să afle ce gândea și simțea. Nu că își făcuse speranțe prea mari în privința comportamentului lui față de ea. Dar el își exprimase părerea mult prea clar.

Fremătând sub cerul albastru, marea își făcu apariția. Bărci cu vele la oarecare distanță, în timp ce vase mai mari intrau în canal. Rachel avea aceeași vedere de la fereastra din dormitor și îi plăcea enorm. Era singurul lucru pe care avea să-l regrete în caz că va fi vreodată nevoită să părăsească această casă.

Apperknowle îi devenise la fel de dragă pe cât îi fusese lui Charles, iar el o cunoscuse, de-aceea avusese încredere în ea.

Va trebui să lupte cu dinții și cu unghiile, își spuse, pentru a merita această încredere.

Porțile din fier forjat ce păzeau Apperknowle de lumea din afară se deschiseră lent la atingerea butonului telecomenzii lui Grayson. Câteva sute de metri de alee străjuită de copaci aliniați trebuiau străbătute până când se putea vedea casa. Construită pe la 1750 de unul din înaintașii Lindhurst, cunoscut la fel de bine pentru câștigurile la jocurile de noroc cât și pentru afacerile sale prospere, era în stil clasic georgian, cu ferestre înalte și peronul de la intrare cu stâlpi. Piatra se îngălbenise cu trecerea anilor și devenise aurie în lumina soarelui.

Partea din față a casei părea un parc, iar grădina era în spate, lângă piscina încălzită pe care Charles o instalase singur și un teren de crochet pe care Rachel învățase să-l aprecieze. Văzuse locul la scurtă vreme după interviu și se îndrăgostise de el imediat. Mare și impozant cum era, o făcuse să se simtă acasă.

– Pare că a fost ieri, spuse Craig încet, după ce mașina luă ultima curbă. Nu s-a schimbat nimic.

– Cât timp e de când ai fost ultima oară aici? întrebă Rachel, doar din dorința de a spune ceva.

– Zece ani, cu aproximație. Tata și Charles porniseră mai devreme pe căi diferite.

– După ce a moștenit Charles?

El îi aruncă o privire necruțătoare.

– Ca fiu mai mare, avea dreptul prin tradiție. Tata a plecat fără să fie supărat sau să-i poarte ranchiună, dacă la asta te gândeai.

– Mă bucur să aud. N-avea nici un chef să-și ceară scuze pentru implicarea ei. Dacă Craig o putea judeca după bănuieli, ea n-avea motiv să procedeze la fel. Acum s-a întors din nou roata. Ce-a pierdut el, câștigi tu.

– Nu tot, îi reaminti rece. Acum, numele Lindhurst încă deține monopolul, adevărat, dar mă întreb dacă Charles s-a gândit serios la ceea ce se va întâmpla dacă tu te vei recăsători?

Rachel simți o bătaie dureroasă a inimii.

– Da, s-a gândit, spuse stăpână pe sine și văzu sprâncenele întunecate ridicându-se.

– Cum adică? O schimbare de nume desemnată? Asta ar putea să-ți limiteze alegerea partenerului. Nu toți bărbații ar putea fi de acord.

Rachel folosi oprirea mașinii în fața intrării ca scuză pentru a nu răspunde amănunțit.

– Toate îți vor fi explicate, spuse, ieșind singură din mașină înainte ca Grayson să poată veni să-și împlinească această parte a slujbei pe care ea o considera inutilă atâta timp cât era capabilă să-și deschidă singură ușile. Vorbim la Ceai.

Craig o urmă afară din mașină, lăsând șoferul să se întoarcă la volan cu o mină filozofică și să plece apoi în direcția terenului de sport.

Holul de la intrare era mare, impozant și cu stâlpi lucrați în piatră ce formau un alcov în care era așezat bustul împăratului roman Tiberius. Pe jos erau covoare groase Wilton de culoarea prunei, acoperind pardoseala originală din mozaic de piatră și marmură neagră. Prea rece, declarase Charles.

Rachel zâmbi în semn de salut spre femeia de vârstă mijlocie cu trăsături plăcute care apăru din spatele holului.

– Erați aici acum zece ani, nu-i așa, doamnă Brantley? Vi-l amintiți pe domnul Lindhurst?

– Bineînțeles. Femeia aplecă fruntea în semn de respect. Bun venit, domnule.

– Mulțumesc. Indignarea de pe chipul lui era destul de slabă și scăpa neobservată dacă cineva nu-i privea linia gurii – ceea ce Rachel făcea.

– Ceaiul va fi servit acum în bibliotecă. Doar dacă nu vrei să te aranjezi puțin înainte. Grayson îți va aduce valiza prin spate.

– S-ar putea să fie o idee bună, fuse el de acord. M-am oprit în drum de la aeroport doar să-mi iau câteva lucruri și mașina, înainte de a porni încoace. Toaletele liniilor aeriene sunt departe de a fi pe placul meu.

– Atunci, ceaiul peste o jumătate de oră, dădu Rachel dispoziții. Am să-i arăt eu camera domnului Lindhurst.

Avu o mică reținere, dar tot reținere, la gândul că vor urca împreună scara de stejar. Era nemulțumită de dezvăluirea ce avea să fie făcută. Nu reuși să-și imagineze reacția lui Craig la hotărârea lui Charles. Va afla în curând.

Dormitorul pe care ea îl alesese pentru Craig era în spatele casei, ca și al ei. Decorat în alb și albastru, cu mobilă scumpă, un pat uriaș și baie separată.

Valiza de piele era deja așezată pe suportul de la picioarele patului.

– Drăguț, comentă Craig. Puțin diferit de confortul obișnuit din ultimele câteva luni. Câți angajați ai?

– Câți angajați avem, îl corectă Rachel. Șase, dacă socotești și cei doi grădinari.

– Toți locuiesc în casă?

– Cu greu s-ar putea spune. Doamna Brantley are camera ei, bineînțeles și Grayson un mic apartament deasupra grajdurilor, restul vin în fiecare zi.

– Sunt toți localnici?

– Cu greu ar putea fi orice altceva pe o insulă de doisprezece pe douăzeci și unu.

– Marcat. Dacă observase sarcasmul, n-o arăta. El se îndreptă spre una dintre ferestrele înalte ce oferea o priveliște impresionantă. Mulți ar plăti bani grei ca să aibă toate acestea în pragul casei.

Fiind cu spatele spre ea, nimic n-o împiedica să-l măsoare din cap până-n picioare. Umeri lați, șolduri înguste, musculatură dezvoltată și putere latentă. Un bărbat ce se ținea în strictă condiție fizică de luptă, se gândi, simțind o oarecare tensiune în stomac. Poate că-i displăcea personalitatea lui, dar farmecul lui masculin nu-l putea nega. N-avea cum să fie ea prima femeie care o simțea de la distanță.

– Doar că nu e de vânzare, adăugă ea puțin prea repede. Nu încă, veni gândul. Adăugă grăbită:

– Te las. Biblioteca e prima pe dreapta cum cobori scările.

El se întoarse și-i aruncă o privire printre gene.

– Îndrăznesc să spun că îmi va plăcea.

Biblioteca era camera ei preferată din toată casa. Îmbrăcată în stejar, cu rafturile de cărți ce acopereau pereții, era destul de mare pentru a fi folosită și ca salonaș sau cameră de zi. Pentru că soarele de aprilie nu era însoțit de căldură, se făcuse focul în șemineul de piatră, cu lemn de măr care împrăștia un parfum plăcut.

Așezându-se într-un fotoliu, Rachel încercă să se concentreze pentru experiența ce avea să urmeze. După o clipă se ridică din nou, și se duse să descuie sertarul vechiului birou de lângă fereastră și scoase o copie a testamentului lui Charles pe care i-o trimisese notarul pentru acest scop. El se oferise să-i expună detaliile relevante lui Craig, dar Rachel simțise că e de datoria ei să înfrunte personal atacul răspunsului. Mai aveau șase luni pentru a îndeplini cerințele; se îndoia că șase ani ar face ca ceea ce simțea să se schimbe.

Craig sosi în același timp cu ceaiul. Ținu ușa deschisă pentru tânăra care împingea căruciorul, luându-l de la ea cu un zâmbet și un cuvânt de mulțumire.

O cucerire clară, observă Rachel, văzând expresia fetei care se pregătea să iasă. Îmbrăcat acum în pantaloni gri deschis și o jachetă tricotată, arăta destul de bine pentru a suci capul oricărei femei. Avusese timp chiar să se și radă.

– Lapte și zahăr? întrebă când el se așeză pe canapeaua din fața ei.

– Nimic. Și cafeaua și ceaiul îmi plac neîndulcite.

– Am să încerc să țin minte, spuse Rachel fără să încerce să-și îndulcească tonul. Un sandviș? Cred că e somon afumat.

– Da, n-am prea mâncat pe drum. Se servi cu trei bucăți, rezemându-se comod, cu farfuria în mână și înghițind primul sandviș din două îmbucături. Bune, dar nu pe măsura unui bărbat. Va trebui să mă adaptez rafinamentelor vieții la țară.

– Te-ai hotărât să rămâi? întrebă Rachel repede.

Ochii cenușii se ridicară spre ea, fără vreo expresie.

– Nu te așteptai?

– Nu eram sigură la ce trebuie să mă aștept, mărturisi, regretând deja remarca prea grăbită. Nu pari să petreci prea mult timp într-un loc.

– Mă duc oriunde și oricând o cer împrejurările. Acum, am hotărât să-mi iau o vacanță ca să scriu o carte.

– O autobiografie?

El făcu o strâmbătură.

– N-am trăit destul ca să-mi scriu autobiografia. Nu că experiența nu mi-ar oferi material suficient pentru a scrie romanul pe care mi l-am propus.

– Război presărat cu sex, presupun. De obicei e o rețetă de succes.

El o privi pe sub o sprânceană ridicată.

– Nu genul de lectură care te-ar dezamăgi. Asta denotă că prima impresie poate fi foarte greșită.

– Chiar? Rachel încercă să nu se lanseze într-o discuție care s-o facă ținta vreaunui atac. Tu m-ai considerat a fi doar o vânătoare de avere. Am să-ți arăt că și tu ai greșit.

– Sunt deschis oricărei discuții, spuse el, ridicând ușor din umeri.

Neplăcute, gândi ea. Ce dovadă palpabilă putea oferi? Nu avea de partea ei decât cuvintele. Nu erau însă suficiente pentru acest bărbat.

Neimportant, oricum, își zise cu hotărâre. Trebuia să privească lucrurile în perspectiva viitorului, nu a trecutului. Luând paginile dactilografiate de pe brațul fotoliului său, i le înmână.

–Ar fi bine să-l citești.

Capitolul 2

Craig lăsă farfuria pentru a lua documentul din mâna ei și îl deschise. Rachel îl urmări cum citește primele rânduri. Nimic nu părea să-l tulbure. Charles fusese generos cu cei pe care-i considerase demni de încrederea sa, dar sumele nu erau apreciabile față de valoarea proprietății. Pagina trei era cea la care începea neliniștea.

Începu să-și țină respirația când privirea lui ajunse la paragrafele cu pricina, păstrând tăcerea, dar observând expresia lui total descurajată. Reacția lui fusese cea la care se așteptase, așa că de ce se simțea dezamăgită? Craig poate că era un om cu un autocontrol demn de invidie, dar nici el nu se dovedi capabil să accepte lucrurile cum erau enunțate.

Îi păru o eternitate până când el își ridică ochii din document. Rachel era pregătită să-i întâlnească privirea cu aplomb.

– Ești de acord cu toate acestea? întrebă el pe ton straniu.

– Ca să păstrez Apperknowle intact, da. Dacă vei citi în continuare, ai să înțelegi ce vreau să spun.

El se supuse, de data asta însă, expresia lui nu se mai schimbă. Rachel putea repeta cuvânt cu cuvânt fraza care avea cea mai mare însemnătate pentru ea. „Nerespectarea condițiilor următoare va duce la vânzarea casei și a pământului și banii vor fi folosiți pentru dezvoltare.“ Această dezvoltare fusese înțeleasă de ea ca o transformare a proprietății în blocuri cu apartamente și un complex de recreere, cu piscină încorporată. Peste cadavrul ei, fusese reacția imediată.

Charles știuse ce va crede ea despre acest plan, bineînțeles. Promisiunea verbală pe care o obținuse de la ea înaintea morții fusese un mijloc de a o face să adere acestei cauze. În ceea ce o privea, Rachel era dispusă să coopereze.

– Constat că tu oricum nu vei pleca cu mâinile goale, comentă Craig. Chiar dacă nu vei pune mâna pe capital, ai viața asigurată, nu e de lovit cu piciorul.

– Nu mă interesează banii, negă fără năduf. Doar să păstrez intact Apperknowle.

– Aș zice că sunt sinonime.

Rachel inspiră adânc. Povestea se arăta mai dificilă decât prevăzuse. Craig nu-i dădea nici o posibilitate să acționeze.

– Într-un fel, trebuie să fie, dar asta nu înseamnă că eu sunt ceea ce crezi tu despre mine. I-am făcut lui Charles o promisiune. Intenționez să fac tot ce pot pentru a o îndeplini.

– Inclusiv să te căsătorești cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoști?

– Da. Răspunsul veni pe ton sec și lipsit de emoție.

– Înțeleg. O privea de parcă nu mai văzuse vreodată ceva asemănător, având un început de zâmbet în colțul gurii. Sunt

sigur că nu-i nevoie să evidențiez ce altceva se mai așteaptă din partea noastră pentru completarea verigilor din lanț. Evident, cunoști toate aspectele.

Simți un tremur interior când îi văzu duritatea trăsăturilor. Când vorbi, o făcu pe ton rezervat.

– Sunt pregătită să urmez calea, da.

El o privi batjocoritor.

– E un fel delicat de a o spune. Presupunând că Charles a făcut tot posibilul ca tu să rămâi însărcinată cât era încă în viață, ce te face să fii sigură că nereușita nu e din vina ta?

Rachel roși puternic. Trebui să-și adune toată puterea pentru a nu spune ce gândea.

– Nu pot fi sută la sută sigură.

– Dar faptul e ciudat, sunt de acord. Își îndreptă deliberat privirea spre locul în care stătea ea, măsurându-i cu privire impertinentă curbele sânilor de sub bluza de mătase, lungimea și forma frumoasă a picioarelor acoperite de ciorapi închiși la culoare. Trebuie să recunosc, nici mie nu mi-ar fi părut greu de îndeplinit această sarcină. Ești dotată cu tot ce face un bărbat să treacă la fapte. Nu-i lăsă timp să-i răspundă la obrăznicie. Dacă această căsătorie a fost prevăzută doar cu scopul de a asigura proprietatea, nu văd ce ne-ar putea împiedica să ducem vieți separate? Chiar să divorțăm după îndeplinirea misiunii, dacă se va ajunge acolo?

Rachel îi aruncă o privire rapidă, plină de indignare.

– Legal, nu cred că se poate. Considerând că, decizia nu e foarte greu de luat. Oricum, dacă refuzi, te vei alege cu nimic!

– Acum, înțeleg. În ochii lui apăruse o sclipire aspră. Charles n-a prea lăsat loc de manevre.

– Adică, accepți? se grăbi ea să întrebe.

Charles râse foarte amuzat.

– Bineînțeles că accept. Aș fi cel mai mare nebun dacă aș refuza o asemenea ofertă tentantă. Cât de repede putem aranja lucrurile?

Rachel simți un junghi în inimă.

– Nu trebuie să fie imediat. Mai avem încă șase luni până la expirarea termenului.

Craig ridică din umeri.

– Nu văd de ce am aștepta. Ceea ce trebuie făcut, trebuie făcut. Tăcu puțin. Doar dacă nu preferi o dovadă tangibilă a abilității mele înainte de a lua startul?

Fiind mai mult decât pregătită să ducă o luptă lungă pentru a-l convinge, Rachel se simți dezarmată în fața acestei grabnice acceptări. Promisiune sau nu, își dorea să-l vadă plecând și lăsând-o în pace. Apropourile lui o făcuseră să i se întoarcă stomacul pe dos. Toți bărbații erau atât de blazați față de actul sexual, ca acesta? se întrebă într-o doară.

– Sunt mai mult decât pregătită să aștept până după căsătorie. Și nu sunt pregătită deloc să intru în această legătură până nu se va împlini un an de la moartea lui Charles.

– Din cauza părerii oamenilor? Craig scutură din cap. N-are nici o importanță! N-ar putea stârni mai multe bârfe decât a făcut-o căsătoria ta cu Charles.

– Nici măcar n-ai fost la nuntă, se răsti Rachel. Cum ai putea ști ce fel de reacții a stârnit?

– Vestea căsătoriilor celor iernatici se răspândește până departe.

– Ce poetic! exclamă ea cu voce acră. Ar fi trebuit să mă aștept din partea ta să folosești asemenea terminologie.

– Din partea mea te poți aștepta la multe lucruri.

Se ridică în picioare, ignorând teancul de hârtii ce căzuse pe jos. Rachel rămase ca o statuie în timp ce el ocoli căruciorul pentru a ajunge la ea. Nici nu-i trecu prin minte să se opună când el o ridică din fotoliu.

Charles o sărutase totdeauna cu tandrețe, cu iubire și cu infinită delicatețe. Acest sărut nu semăna cu nimic din ceea ce experimentase vreodată – o căutare arzătoare, ce o forță să-și despartă buzele fără voie într-un răspuns involuntar, trupul ei devenind rigid. Simți strânsoarea ce-i zdrobea sânii de pieptul puternic și indubitabila evidență a masculinității lui. Ceva se răsuci în stomacul ei și prinse viață, provocând o senzație de căldură.

Era prea șocată pentru a putea spune ceva când el o lăsă din brațe. Reuși doar să-l privească, total uluită. Ochii lui aveau o expresie stranie și când vorbi, vocea-i era răgușită.

– Cum am spus, orice s-ar întâmpla, nu-l pot învinovăți prea tare pe Charles că a profitat de oportunitate.

– N-a profitat, protestă Rachel, recăpătându-și vocea, chiar dacă-i tremura. Ți-am spus, l-am iubit. Nu m-aș fi măritat cu el altfel.

– Nu-mi rămâne decât să te cred pe cuvânt. Ceea ce, acum, e irelevant, oricum. Ochi lui deveniră din nou misterioși. Despre această căsătorie...

– Nu va fi prea curând, încercă Rachel să spună cu voce plină de siguranță. Mama mea...

– Ar gândi mai rău despre tine, decât a făcut-o până acum? termină el în locul ei. Nu cred că ai spus părinților tăi despre conținutul testamentului!

– Nu, n-am făcut-o. Și e vorba de un singur părinte. Tatăl meu a murit acum șapte ani.

Expresia lui se schimbă puțin.

– Asta explică tot.

Rachel se îndreptă de spate.

– Dacă te gândești la ceea ce cred eu, las-o baltă. L-am iubit pe Charles ca bărbat, nu ca înlocuitor!

– Crezi că l-ai fi iubit la fel dacă ar fi fost sărac?

– L-aș fi iubit oricum.

Craig dădu nemulțumit din cap, se întoarse la locul lui și la sandvișurile rămase. Rachel se așeză pe fotoliu și rămase cu privirea pironită pe ceașca cu restul de ceai rece.

– Îți pun ceai proaspăt, spuse ea, întinzându-se după cealaltă ceașcă. Vărsă ceaiul rece în vasul special, umplu ceașca din ceainicul de argint și i-o dădu înainte de a repeta acțiunea pentru sine. Trăgea de timp, știa. Nimic nu mergea cum își imaginase. Craig o acuzase pe ea că vânase averea și acum se grăbea să pună el mâna pe bani.

– Ce propui să facem cu timpul rămas până la căsătorie?

– Spuneai că vrei să scrii o carte. Ce loc poate fi mai potrivit ca acesta pentru o vacanță?

– Să trăiesc și să lucrez aici în următoarele șase luni? N-ar constitui motivul bârfelor de care te temi atât?

Rachel ignoră ironia.

– M-ar deranja dacă am rămâne singuri. Fiind aici și doamna Brantley , situația e diferită. Nu că lucrurile sunt... rezolvate

între noi, dar se va afla că tu ai moștenit jumătate din avere. Până acum știu numai eu și notarul lui Charles – Julian Turnbull.

Sprânceana lui se ridică din nou.

– Ceea ce ar constitui un șoc chiar și pentru mama ta, nu-i așa? Cum vei explica întârzierea de a o informa că nu ești singura beneficiară?

– Destul de simplu. Detaliile au trebuit ținute secrete până când ai fost tu contactat. Julian mă va ajuta în această problemă. Apoi adăugă curioasă. Oricum, unde-ai fost în aceste luni? Parcă ai fi dispărut de pe fața pământului!

Gura lui deveni o simplă linie.

Mi-am făcut datoria în împrejurări pe care nu vreau să le discut. Acum, sunt aici. E tot ce trebuie să știi.

– Îmi cer scuze că am întrebat. Tonul ei căpătase duritate. Departe de mine intenția de a mă amesteca în afacerile tale!

– Calm, protestă el, recăpătându-și expresia ironică. Am să joc după regulile tale, trebuie să părem compatibili – cel puțin, la suprafață.

–Asta înseamnă că vrei să faci lumea să creadă că ne căsătorim din dragoste și nu doar din interes?

Rachel își mușcă buza. Sarcasmul o jignise chiar dacă asta-și dorea. Nu putea suporta ca altcineva să știe adevărul. Să se prefacă îndrăgostită de acest bărbat pe care aproape-l detesta, acum, n-avea să fie un rol plăcut. Dar acum, trebuia să joace. Pentru binele mamei sale ca și pentru al ei.

– Tot n-ai spus dacă vei rămâne, zise cu un calm aparent. Aici ai tot ce-ți trebuie – inclusiv biroul lui Charles dacă vrei să lucrezi în el.

– Da, rămân, răspunse Craig calm. Nici eu nu mă pot gândi la o formulă mai bună. Am să subînchiriez apartamentul pentru această perioadă.

– Chiar crezi că vei mai avea vreodată nevoie de el? întrebă ea, ridicând din umeri.

– În afară de faptul că e bine să ai un apartament în oraș, doar nu-ți imaginezi că mă voi muta definitiv aici din cauza jumătății de moștenire? Pot rezista câteva luni, cât lucrez la carte. Mai mult de-atât, cred că m-ar face să mor de plictiseală. Tu ce naiba-ți găsești de făcut pe o insulă de doisprezece pe douăzeci și unu?

– O mulțime de lucruri. Nu m-am plictisit niciodată în viață! Plictiseala denotă lipsă de imaginație, aruncă ea săgeata otrăvită.

– S-ar putea să ai dreptate, încuviință Craig imperturbabil. Și eu sunt un om de acțiune.

– Ceea ce spune mult despre romanul pe care vrei să-l scrii. Imaginația trebuie să joace un rol important în orice ficțiune.

Craig râse amuzat.

– Iute la replică, nu-i așa? Dacă voi rămâne fără idei, știu unde să cer ajutor. O privi gânditor. Ai fost secretara lui Charles înainte de căsătorie, așa-i? Bați bine la mașină?

– Bineînțeles. Mintea lui Rachel o luase repede înainte. Mi-ar face plăcere să te pot ajuta cu ceva, dacă asta voiai să-mi ceri.

– S-ar putea. Eu bat doar cu două degete, nu repede și nu foarte corect și un manuscris trebuie prezentat cum se cuvine.

– Te-ai gândit deja la un editor?

– Și încă unul interesat. Unul care cunoaște bine oamenii. Apropo, romanul va fi bazat pe fapte reale, nu numai pe ficțiune. S-ar putea să ți se pară supărătoare unele detalii. Îndrăznesc să spun că mă voi descurca.

Rachel încerca să uite motivul principal pentru care el era acolo.

–Când te-ai gândit să începi?

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Trebuie să mă întorc în oraș ca să-mi aranjez lucrurile dar nu va dura mai mult de o zi, două.

– Vei pleca destul de curând, nu?

El zâmbi decepționat.

– Să zic, luni. Vom avea weekendul. Trebuie să mă prezinți mamei tale și celorlalți. În ce parte a insulei locuiește mama ta?

– Dincolo de Sandown. Lucrurile se derulau prea repede pentru gustul lui Rachel. Craig părea grăbit. Poate să aștepte până te întorci.

– Nu cred. Tonul lui era destul de calm, dar privirea lui o provoca. Nu sunt genul de om care lasă lucrurile să treneze. Propun s-o chemi la cină diseară. Vom rezolva astfel și această problemă. Aș putea scăpa vestea mamei mele, când o voi vedea.

Rachel bătu în retragere. El nu-i spusese că și mama lui ar putea fi prin preajmă. Doar dacă n-a avut primul copil târziu, ar putea probabil să nu fie cu mult mai mare decât mama ei. Nu că ar fi avut mare importanță.

– Am să văd dacă e liberă diseară.

– Fă-o acum Telefonul e pe birou.

Rachel se supuse ca un automat. Era o nebunie, se înfurie ea. Era aici doar de cinci minute, și ea deja începuse să se supună. Dar era prea târziu să mai dea înapoi. Parțial îi dădea dreptate. Mama ei avea dreptul să știe ce se petrecea, chiar dacă nu totul. Laura Howard conducea un mic atelier în care lucra ea și pentru care lucrau angajați cu munca la domiciliu. Plănuia să-și extindă afacerea într-un local mai mare cu o ceainărie. Fiind o

afacere mai mult sezonieră, banca nu se arătase prea entuziasmată. Chiar dacă problema viitorului ei nu era rezolvată, se gândi Rachel în timp ce forma numărul de telefon, va avea posibilitatea de a-și ajuta mama. Acceptarea ofertei însă, era o altă problemă.

Dură aproape un minut până când Laura răspunse.

– Grota Merlin, anunță ea. Îmi pare rău pentru întârziere, am avut un client. Cu că vă pot ajuta?

Conștientă că urechea lui Craig nu era prea departe, Rachel încercă să aibă un ton normal.

– Mamă, eu sunt. Poți veni diseară la cină?

– Păi... da, cred că da, veni răspunsul, mirat. De ce m-ai anunțat atât de târziu?

– Vreau să-ți prezint pe cineva, și am să-ți spun ceva, dar nu înainte de a-ți da o explicație.

Laura făcu o pauză lungă înainte de a răspunde.

– Plăcut sau nu prea? Întrebă cu reținere.

– Depinde de punctul tău de vedere. Rachel nu-și putea permite să spună mai mult. Să trimit mașina să te ia?

– Nu, mulțumesc. Vin eu cu mașina mea. Șapte și jumătate e bine?

– Bine, ne vedem atunci. Pa.

– Nu-i place ideea de a fi condusă? comentă Craig, după ce ea închise telefonul. Nu pot spune că o condamn.

Rememorând iute ultima parte a conversației pe care ar fi putut-o el auzi, Rachel răspunse caustic:

– Ce ți-a lăsat această impresie?

– Tonul vocii tale. Păreai resemnată. Se întoarse ca să se uite la ea. Dacă știai deja ce-avea să-ți răspundă, de ce ai mai întrebat-o?

– Pentru că totdeauna există șansa ca ea să se hotărască să accepte. Presupun că și tu consideri inutilă prezența lui Grayson.

– Ca unul care preferă să conducă singur, da. M-am gândit că și tu ai prefera să fii independentă

– Eu nu conduc.

– Nu? Sau nu poți?

– Bine, nu pot, spuse ea ridicând din umeri. N-am învățat.

– Ar cam fi timpul s-o faci. Va fi o prioritate, dacă tot sunt aici.

– Ai să fii prea ocupat ca să-ți scrii cartea, spuse ostilă și văzu cum gura lui capătă aspectul familiar, o dungă.

– Nu m-am oferit să te învăț eu. Ar pune capăt oricărei posibile șanse de a avea o relație stabilă. Sunt sigur că sunt destule școli bune pe insulă.

Încheieturile degetelor ei deveniseră albe de cât strânsese marginea biroului.

– Nu încerca să-mi conduci viața! răbufni ea. Sunt mai mult decât capabilă să iau propriile decizii! Am să învăț să conduc atunci când am să fiu în stare s-o fac, nu înainte!

Ridicarea lui din umeri denota oarecare indiferență.

– A fost doar o părere. Sunt departe de a te forța să faci ceva ce nu vrei. Cred că am să mă duc să mă plimb prin grădină, spuse Craig. Ne va prinde bine să luăm o pauză până la cină. N-ar fi bine să apărem botoși în fața mamei tale, dacă trebuie convinsă de reciproca noastră atracție, prevăzută a se dezvolta în sentimente ce duc la căsătorie în următoarele câteva săptămâni, nu?

Nu mai dădu cu ochii de el vreme de două ceasuri. La șapte și douăzeci, îmbrăcată în mătase albastru închis, coborî scările

spre sufragerie, pentru a fi gata la sosirea mamei sale. Un gin o ajută să-și calmeze puțin nervii. După ce va trece prezentarea inițială și anunțul, avea să se simtă mai bine.

Camera însăși îi era de ajutor. Decorată în alb și nuanțe de piersică, cu piese frumoase vechi ce se armonizau cu mobilierul relativ nou, radia o căldură și un confort ce-i negau mărimea.

În toate camerele de la parter – ca și în unele de la etajul superior – era câte un șemineu. Stând în fața șemineului, Rachel privi îndelung fotografia ce o reprezenta pe ea împreună cu Charles, în ziua nunții. De ce, o, de ce trebuise să moară?

Craig nu-și făcuse încă apariția când sosi mama ei. Bineînțeles, blondă ca și ea și purtând un costum purpuriu, Laura Howard la cei patruzeci și opt de ani, nu era prototipul mamei de vârstă mijlocie. Pierzându-și soțul de tânără ajunsese în situația de a fi nevoită fie să-și remodeleze total viața, fie să se resemneze. Avea o viață socială plină și părea destul de mulțumită, deși Rachel se întreba de multe ori dacă era într-adevăr mulțumită de situația ei. Văduvia era o problemă de singurătate, oricât ar fi fost ea de consolată; ceea ce numai ea știa.

– Unde e persoana pe care vrei să mi-o prezinți? fu prima întrebare după ce se salutară.

– Va coborî imediat, răspunse Rachel și văzu ochii albaștri ca ai ei răcindu-se puțin.

– Un bărbat? Locuind aici?

Rachel inspiră adânc înainte de a trece la explicații, furioasă pe Craig că nu era acolo ca s-o ajute, deși nu era foarte sigură Laura ascultă fără comentarii, până la finalul dificil.

– Înțelegi, n-am putut să-ți spun mai înainte.

– Nu înțeleg de ce, răspunse Laura. Dar nu am dreptul să mă amestec. Acest... Craig, zici că... intenționează să locuiască la Apperknowle mai multă vreme?

– Va fi aici cel puțin câteva luni de-acum înainte, răspunse Rachel, ținându-se cât mai departe de adevăr. Intenționează să scrie un roman, aici.

Trăsăturile încă frumoase ale mamei sale fură străbătute de umbre ale unei expresii de necitit.

– Adevărat? E un autor cunoscut?

– Nu încă, dar speră să fie, spuse subiectul în discuție din pragul ușii.

Intră în cameră, înfățișarea lui fiind total lipsită de mândrie. Purta un costum gri de aceeași nuanță cu ochii săi, cămașă albă și o cravată în dungi gri și bleumarin. Cămașa și cravata erau din mătase, ceea ce nu-i scăpă lui Rachel. Era evident o persoană care nu să zgârcea la cheltuieli personale. Începând cu Jaguarul care era acum la reparat și apartamentul din Londra, era evident că deja nu ducea lipsă de bani, ceea ce făcea mai de neînțeles graba lui de a accepta condițiile impuse de Charles.

– Cred că de-acum v-a pus Rachel la curent cu faptele, spuse în timp ce dădea mâna cu Laura. M-am gândit să vă las să vorbiți câteva minute singure despre asta. Și pentru mine a fost un șoc, așa că nu trebuie să vă prefaceți.

– Nu intenționam, răspunse Laura. Charles era perfect îndreptățit să facă ce poftea cu averea lui. Jumătate din toată averea o pune pe Rachel în situația de a fi foarte atentă cu oportuniștii de-acum înainte.

– Beți ceva? se grăbi Rachel să intervină, evitând privirea lui Craig. Sherry, ca de obicei, mamă?

– Lasă-mă pe mine, spuse Craig. Doar arată-mi barul.

Rachel cedă grațios.

– Acolo este dulapul cu băuturi. Eu am să mai beau un gin, te rog.

El îi luă paharul și se îndreptă spre dulap, deschizând ușa ce scoase la iveală șirurile de sticle și pahare. Laura îl privi atent o clipă, apoi își întoarse atenția spre fiica ei.

– E diferit de ceea ce mă așteptam, spuse șoptit.

Având în vedere împrejurările, ea presupuse că seara fusese reușită. Craig și mama ei se descurcaseră bine după ce depășiseră rezerva inițială. Rezervă doar de partea mamei sale, din câte observase. Craig se simțise în largul său de la început.

Laura plecă la zece și jumătate, motivând că activitatea prăvăliei începea devreme. Rachel o conduse.

– Îmi place, declară mama sa. Cred că poate fi bădăran dacă situația o cere, dar cred că se aliniază comportamentului impus de meserie. Își privi gânditoare fiica. S-ar putea să ai probleme când va trebui să iei decizii importante cu privire la Apperknowle.

– Nu poate fi vândut, spuse Rachel. Nu doar... se opri, mușcându-și buza, apoi continuă repede...doar dacă atacă testamentul în instanță.

– Caz în care ar putea sfârși cu mai puțin decât a început, depinzând de bunăvoința judecătorului. Nu-l văd asumându-și acest risc. Se așeză la volanul mașinii albastre, un Sierra și închise portiera. Coborî fereastra ca să adauge. Nu uita de vânzarea de peste două săptămâni. Contez pe tine să mă ajuți.

– N-am să uit, promise Rachel. Ne vedem oricum, până atunci. Noapte bună, mamă.

Craig era tot în salon. Se întinsese confortabil pe una dintre canapelele din fața șemineului.

– Drăguță femeie, comentă el, și inteligentă.

– Probabil nu cum te așteptai, îl atacă Rachel.

El scutură din cap, evident neimpresionat de tonul ei.

– Încerc să fiu obiectiv.

– Se pare că nu și în ceea ce mă privește. Continui să crezi că m-am măritat pentru ceea ce puteam obține de la Charles, nu-i așa?

El o privi fără să se miște.

– Aproape că sunt convins. Dacă Charles chiar a însemnat ceva pentru tine, ar trebui să fii mai nerăbdătoare decât ești ca să-i îndeplinești ultimele dorințe. E mort de șase luni deja. De ce să mai aștepți încă șase? Oamenii vor bârfi oricum.

– Nu atât de mult cât ar face-o dacă ar avea loc căsătoria atât de devreme pe cât vrei tu, replică ea. Va fi destul de dificil să trec prin toate acestea fără a mai înrăutăți și tu lucrurile! Din nefericire, eu nu pot pretinde aceeași perspectivă clinică dacă e vorba... Nu mai continuă, conștientă de zâmbetul lui răutăcios la ezitarea ei.

– Când trebuie îndeplinite funcțiile necesare, cred că asta încercai să spui. Trebuie să știi, opinia mea despre a face dragoste este departe de a fi clinică. Plăcerea mutuală ar fi o exprimare mai apropiată de adevăr.

– Un subiect despre care, sunt sigură, știi tot ce se poate ști, îl tachină ea. Atâta doar că eu consider folosirea cuvântului „dragoste“ deplasată în context. Dorință senzuală ar suna mai potrivit!

– O problemă de interpretare. Doi oameni nu trebuie să fie îndrăgostiți ca să se bucure de exprimarea fizică. O privi în timp ce obrajii i se înroșeau. Sau poate m-am înșelat eu în privința motivelor tale de a te căsători cu Charles. Poate tu chiar l-ai iubit în felul tău. Dai impresia de maturitate, dar în fond ești o fetiță naivă. E timpul să te maturizezi, Rachel. E timpul să mai înveți câte ceva despre viață.

– Dacă asta înseamnă să ajung să dau dovadă de cinismul pe care-l afișezi tu, nici nu mă ostenesc, mulțumesc. Tonul ei devenise dur. Ce-ar fi să considerăm subiectul închis?

– De ce ți-e cel mai tare frică, în mod exact? întrebă ironic. Sau ar trebui să spun cine?

– De cine, îl corectă ea. Dar nu este vorba despre teamă cât de repulsie. Dacă Charles te-ar fi cunoscut mai bine, sunt sigură că nu mi-ar fi cerut asemenea lucru!

– Am spus teamă și așa am și gândit, insistă el calm. Răspunsul pe care l-am trezit în tine mai devreme te-a șocat profund, nu? N-ai știut niciodată că poate fi astfel – mai ales cu un bărbat care nici măcar nu-ți place, dar să-l mai și iubești.

Unghiile ei se înfipseră în palme și vocea-i sună slab.

– M-ai luat prin surprindere, asta-i tot.

Craig râse.

– Poate că ar fi trebuit să fac doar atât. Dacă-i așa, ar trebui deja să simți altfel despre tot. Neagă cât poftești, dar pe-acolo pe undeva e o femeie adevărată. Una capabilă să dea în măsura în care primește. Te-o fi tratat Charles ca pe un porțelan fin dar eu n-am asemenea intenție.

– Du-te la dracu'! spuse ea cu năduf.

Pentru o clipă, expresia lui deveni serioasă.

– Am fost. Tonul lui deveni din nou vesel, iar zâmbetul lui reducându-i furia la neputință. Nu lua viața atât de în serios. Mai are și distracții dacă te uiți bine.

– Nu ca tine. Își recăpătase stăpânirea de sine, chiar dacă mâinile îi tremurau. Ești aici doar de câteva ore și deja totul se năruiește. Nu mai sunt sigură că Apperknowle mai valorează ceva!

– Dar cuvântul tău dat lui Charles valorează cu siguranță – doar dacă nu te-ai răzgândit și în privința asta?

– Nu, nu, bineînțeles că nu. Doar ferește-te din calea mea! Dă-mi timp.

– Am să mă mai gândesc. Se ridică în picioare și dădu nemulțumit din cap când făcu involuntar un pas înapoi. Nu te îngrijora. Acum sunt prea obosit ca să dau dreptate vreaunuia dintre noi. Nu prea am dormit noaptea trecută în avion. Avem în față tot weekendul. Timp destul pentru orice. Ești gata să mergi și tu sus?

Rachel clătină din cap, nesigură pe vocea sa.

– Atunci, am să-ți spun noapte bună. Atenție la purici.

Ea se așeză zdrobită pe cel mai apropiat scaun după ce ușa se închise în urma lui.

Craig avea dreptate într-o singură privință, ea se temea. Teama începuse azi după amiază când el o sărutase și totul se năruise în capul ei. Își dorea să se întâmple din nou, dar nu se cuvenea. Ar fi trădat dragostea ei pentru Charles. Tot ce-i trebuia de la Craig era un copil cu drepturi asupra numelui Lindhurst. După aceea, el putea să plece pe calea sa.

Capitolul 3

Mergând prin dormitorul pe care-l împărțise cu soțul ei simți cum tresare. În această dimineață de sâmbătă primul ei gând fusese la bărbatul care urma să devină următorul ei soț. Lumina soarelui dimineții ce trecea prin ferestre reuși să-i împrăștie pesimismul. Într-o astfel de zi era greu să fii posomorât. Dormitorul era decorat în culori pastel. Rachel alesese culorile verde pal, roz și alb, ce se întindeau și în balconul acoperit, pe pernele scaunelor de metal și pe masă. Își luă un halat ce se asorta cu rozul cămășii sale de noapte din satin înainte de a ieși să se rezeme cu coatele de balustrada balconului pentru a inspira adânc aerul proaspăt și parfumat. Nimic nu putea fi mai încântător!

Dedesubt și lângă terasa din spate, era piscina. Charles optase pentru forma eliptică așezată într-o curte interioară mare, în jurul căreia erau plantate tufe și copaci mici ce creau un spațiu intim. De unde era, Rachel putea privi calmul apei albastre. Chiar În timp ce privea, apa fu tulburată de impactul cu un trup ce se scufunda.

Înotând craul, Craig făcu câteva lungimi de bazin înainte de a ieși pe marginea piscinei și a-și trece mâinile prin păr pentru a înlătura excesul de apă. Trupul lui era bronzat. Pieptul lat și puternic era acoperit cu păr. Stomacul nu i se revărsa de loc peste elasticul slipului – nu se vedea nicăieri un exces de grăsime pe trupul armonios.

Rachel îl observă cu o încordare a propriilor mușchi de la stomac. Charles era în condiție fizică bună pentru vârsta sa, și nici acum, când se gândea la el. Nu-l găsise respingător atunci, dar nu putea nega superioritatea unui trup întreținut, sănătos și tânăr. Craig era un exemplar masculin magnific. Trebuia să fie oarbă sau insensibilă ca să nu recunoască.

În timp ce ea-l observa, el se uită spre casă, ridicând mâna s-o salute când o văzu stând acolo.

– Hai jos, strigă el. Apa e bună!

Piscina fusese umplută abia de vreo săptămână și până atunci Rachel nu intrase în ea decât de două ori. N-avea acum intenția de a răspunde invitației. Nu era dispusă să apară în fața lui în costum de baie. Știa că e ridicol, luând în considerație ceea ce urma să se petreacă între ei, dar asta urma să fie într-un viitor destul de îndepărtat.

Ea se întoarse în cameră fără să încuviințeze. Mai avea la dispoziție două zile înainte de a putea respira ușurată. Două zile și două nopți. Nu adormise prea ușor aseară. Se perpelise aproape toată noaptea înainte de a adormi pentru scurtă vreme. Nu se simțea foarte obosită cât nervoasă. Fiecare nerv din trupul ei părea să fie întins la maxim.

Micul dejun fusese servit ca de obicei, în sufrageria mică. Văzând masa așezată din nou pentru două persoane după atâtea

luni de singurătate, se emoționă. Era plăcut să aibă companie dar era mai bine să fi fost altcineva în locul lui Craig. Nu se simțea în stare încă să dea ochii cu el. El veni o dată cu cafeaua. De fapt el o aduse, întâlnindu-se cu Doreen pe hol.

– Frumoasă dimineață, spuse în timp ce se uita la cerealele pe care le putea alege. Ar fi trebuit să vii să înoți. E un fel minunat de a începe ziua.

– Să răcesc? își găsi ea repede scuza.

– Poate peste o săptămână sau două.

Craig o privi neîncrezător.

– Atunci de ce a fost umplută piscina dacă n-ai de gând s-o folosești încă?

– Vreau să spun, dimineața devreme, protestă ea. Nu toată ziua.

– În cazul acesta, vom face o baie împreună după amiază. Ceea ce înseamnă că trebuie să ne facem program pentru dimineață. Ai vreo propunere?

– Poate un tur al insulei cu mașina, dacă n-ai văzut-o în ultimii zece ani.

– Nici acum zece ani nu cred că am văzut prea mult din ea, recunoscu el. Bine, așa facem. Numai că voi conduce eu. Cred că Charles nu folosea Rolls-ul pentru transport.

– Nu, recunoscu ea fără tragere de inimă. Mai este un Mercedes în garaj.

– Așa da. Și ție ți se va părea ușor de condus. Are o cutie de viteze moale ca mătasea.

– Dacă voi învăța vreodată să conduc, va fi o mașină cu o cutie automată.

– Trebuie să fii capabilă să schimbi vitezele cu mâna dacă vrei să iei carnet de conducere, veni prompt răspunsul.

– Atunci, nu mă mai ostenesc. N-am o minte de mecanic.

– Minte-porcească ar fi cuvântul pe care l-aș folosi eu.

– Sunt două cuvinte, spuse ea pedantă.

– Legate prin cratimă. Începuse să-și piardă răbdarea. Ești hotărâtă să faci afacerea asta dificilă pe cât posibil, așa-i? Îți liniștește conștiința în vreaun fel?

– N-am nici o conștiință de liniștit! se răsti ea.

– Dar crezi că eu ar trebui să am, asta e? Strânse din buze. Ce s-ar fi întâmplat cu tine dacă eu aș fi răsturnat totul? Afară doar, bineînțeles, dacă ai hotărât că nu ești legată de promisiunile făcute la patul de moarte.

– N-a fost așa, negă Rachel. El n-a...

– Amândoi știați că era pe moarte, i-o tăie el. Nu contează cum ți-a smuls promisiunea. N-avea dreptul să ți-o ceară. Și dacă tot am ajuns aici, În primul rând n-avea dreptul să-ți vorbească despre căsătorie!

– Nu mi-a vorbit, spuse ea printre dinți. Mi-a cerut.

– Punându-te în situația de a nu putea refuza.

– Nu! Rachel începuse să respire greu, abia ținându-și nervii în frâu doar cu o ață. Aseară erai pe jumătate convins că sunt o materialistă.

– Și m-am răzgândit. Nu mă supără să admit că mai greșesc câteodată. Craig îi studie ochii furtunoși, ai lui fiind impenetrabili. Doar dacă nu atacăm testamentul în tribunal, căsătoria trebuie să aibă loc – dacă vrei să păstrezi intact Apperknowle, asta-i – dar nu s-a spus nimic despre copii. I-ai promis lui Charles că vei merge atât de departe?

– Da, i-am promis. Ce rost avea să păstreze Apperknowle intact dacă nu era un moștenitor pentru a-l prelua? Rachel încercă să se stăpânească. Chiar crezi că m-aș fi gândit să mă căsătoresc cu tine dacă aș fi avut altă ieșire?

– Este altă ieșire, tot ce trebuie să faci e să pronunți cuvântul. Mai ai șase luni la dispoziție ca să găsești pe altcineva. În situația dată, n-ar fi foarte dificil.

Ea-l privi uluită.

– Ceea ce te va lăsa fără nimic.

– Nu despre mine discutam. Ci despre tine. El o privi liniștit în timp ce expresii contradictorii se succedau pe chipul ei. Merită?

În răspunsul ei se putea ghici un fel de disperare.

– Mi-am dat cuvântul.

El ridică din umeri.

– Fie. Dar dacă vom juca acest joc, o vom face după regulile mele. Nu-i lăsă timp să răspundă. Trebuie să iau legătura cu societatea de asigurări înainte de a închide pentru weekend. Aș vrea de asemenea să-mi fac o idee despre cum este organizat locul, așa că vom amâna pentru moment turul insulei. Cred că este un administrator al proprietății!

Rachel încuviință, fără să vorbească.

– Și unde ar putea fi găsit sâmbătă dimineața?

– Acasă, răspunse ea. Nu lucrează în weekend decât dacă sunt probleme presante cu recoltele.

– Tocmai au apărut. Unde lucrează când este aici?

– Biroul proprietății e jos, lângă vechile grajduri.

Rachel nu vedea să poată ieși nimic bun contrazicându-l. Ca deținător al unei jumătăți de proprietate, Craig era îndreptățit să

ceară să fie pus în temă. Robert Wallace, administratorul, n-o să fie prea încântat de întreruperea weekendului, dar nu asta era grija ei. De la moartea lui Charles, arătase prea puțin interes în conducerea proprietății. De fapt, nu prea arătase interes pentru ceva în aceste ultime luni. Era timpul să-și tragă un șut ca să revină la normal.

Craig mâncă bine în timp ce ea se juca cu o felie de pâine prăjită și omleta din farfurie. Cafeaua proaspătă fusese adusă, turnată și băută și masa se goli în jurul orei nouă. În zilele săptămânii, Rachel termina micul dejun la opt și jumătate, iar restul timpului îl petrecea cu alte activități. Gândul de a se apuca din nou de lucru după ce Craig avea să înceapă cartea îi făcu plăcere. Insistase să se ocupe în continuare de activitatea de secretariat și după nuntă, dar era o bună bucată de vreme de când nu mai atinsese claviatura mașinii de scris. Din fericire, ca și mersul pe bicicletă, această îndeletnicire odată învățată, nu se putea uita, chiar dacă reluând-o, viteza ei s-ar dovedi puțin cam ruginită.

Îi arătă lui Craig unde era biroul, ca el să poată suna compania de asigurări în liniște. Mașina trebuie că fusese garată în timp ce el era plecat, bănui ea – doar dacă n-o folosise cineva în acest timp. Închizând ușa în urma lui, rămase o clipă locului, rememorând tot ce discutaseră în timpul micului dejun, mai ales ultima lui declarație. „Dar dacă vom juca acest joc, o vom face după regulile mele“ își repetă ea în minte. Șase luni – nici mai mult, nici mai puțin. Până atunci poate va fi găsit o formă de reconciliere.

Își petrecu dimineața sortând câteva lucruri pentru vânzătoarea de vechituri din sat. Toate lucrurile lui Charles

plecaseră la Oxfam, împachetate de doamna Brantley, pentru că Rachel nu fusese în stare să facă această treabă. Garderobele erau aproape goale.

Era cazul să înceapă să se trezească, chiar dacă numai ca un tribut adus lui Charles. Erau multe magazine în Newport, de altfel un drum prin Southampton ar putea servi multor scopuri. Londra era cel mai bun loc dintre toate, bineînțeles, dar dacă pleca acolo ar trebui să fie în timpul cât nu era și Craig tot acolo.

Totul depindea de acel individ, se gândi ea nemulțumită. Partea bărbătească din orice legătură se presupunea că guverna sexul copilului. Dar dacă avea să fie o fetiță – ceea ce nu fusese luat în calcul de Charles? Caz în care, trase ea concluzia, pur și simplu trebuiau să încerce încă o dată – și să tot încerce până reușeau. În condițiile în care Craig era dispus să rămână în cursă.

Vremea prânzului sosi înainte ca ea să prindă de veste. Comandase somon rece și salată, urmate de cremă de lămâie, și putea doar să spere că era destul pentru Craig al cărui apetit se dovedise robust. Charles mâncase totdeauna cu măsură.

Craig ieșise din camera lui și pornea pe hol când ea ieși. El își schimbase blugii și jacheta în care fusese îmbrăcat dimineața cu pantaloni bej și cămașă de bumbac. Rachel își dădu seama că era îmbrăcată în aceeași ținută crem pe care o purtase de dimineață.

– Cum merge? întrebă ea. Cu Robert, adică.

– Până acum, bine. Din câte am văzut, proprietatea a fost condusă cum trebuie. Ferma nu aduce profituri însemnate, dar nu e de mirare în condițiile acestui climat. Charles nu s-a gândit niciodată să închirieze parcela de pe deal pentru un camping?

– Nu, nu s-a gândit. Tonul ei fusese ascuțit. Și sper că nici tu nu te vei gândi. Ar putea fi la fel de rău ca arendarea întregii proprietăți.

– E doar o idee. Dacă ești împotrivă, nu prea am de ales. Wallace pare să fie de aceeași părere.

– Și el e născut și crescut pe insulă și nu apreciază deloc turismul făcut în zonă. Nu trăim pe muchie de cuțit, de ce atâta grabă să facem capital?

El îi adresă un zâmbet fugar.

– Cred că semăn mult cu fratele meu, nu lua în seamă.

Ajunseseră în capul scărilor. Începând să coboare, Rachel își agăță tocul pantofului în marginea treptei și ar fi căzut dacă n-ar fi prins-o Craig de braț. Se trezi la pieptul lui și nu putu să nu rememoreze experiența precedentă. Tremurul interior pe care-l simți era produsul unei emoții care n-avea nimic în comun cu accidentul abia trecut.

– Trebuie să te uiți pe unde calci, îi șopti el. Ar fi putut fi o căzătură urâtă.

– Am alunecat doar. Mi-e bine, mulțumesc. Încercă să se îndepărteze. Serios.

– Îți bate inima ca un ciocan pneumatic, comentă el, fără intenția de a o elibera. O aud de-aici.

Era foarte posibil, bătăile inimii îi sunau în urechi ca niște tunete. Încercă să depășească momentul, râzând.

– Nu exagera. Nu eram gata să cad.

El îi privi printre gene obrajii înroșiți.

– Ai fi putut fi. Tocurile prea înalte sunt periculoase pentru picioarele femeilor, dar pot fi fatale când intervine pierderea echilibrului. Sfatul meu e să porți pantofi plați în zilele obișnuite.

Așa ar fi purtat și ea, dacă nu total fără toc, cel puțin nu atât de înalt ca cei pe care-i avea în picioare. Dar înălțimea câștigată prin tocuri, îi mărea puțin siguranța de sine în fața lui – siguranță de care avea mare nevoie în prezența acestui bărbat care urma să devină prea curând soțul ei. Cei câțiva centimetri de la tocuri nu o aduseseră la același nivel cu el. Gura lui era la nivelul ochilor ei.

Își umezi buzele cu vârful limbii și văzu un mușchi tresărind pe maxilarul lui, în timp ce strânsoarea mâinii lui pe brațul ei se mări. De data asta reuși să se ferească de sărut, sărind înapoi ca pe arcuri.

– Nu!

Craig o privi aproape amuzat.

– De ce ai rețineri? Vom face mult mai multe decât un sărut când va veni vremea.

– Dar încă n-a venit. Și până atunci nu vreau să mă atingi. Amuzamentul din ochii lui deveni scânteie.

– Nu e prea bine. N-am destul sânge rece pentru a juca un rol pe care nu l-am repetat. Doar n-ai să-l dezamăgești pe Charles permițându-ți să-ți facă plăcere.

Era prea inteligent, Rachel constatase. Era prea conștient de senzațiile pe care le trezea în ea. Dar ea simțea că nu numai pe Charles îl dezamăgea ci și pe sine. Era greșit să simtă ceva pentru un bărbat care era practic un străin.

– Nu te îngrijora, o sfătui el, lasă lucrurile să se întâmple în mod firesc.

Ea se întoarse orbește și porni în jos pe scară și până să-și dea seama, coborâse jumătate. Craig o ajunse la piciorul scării.

– Te-ai purtat nebunește, o dojeni el. Ce credeai că am să fac – să mă culc cu tine din când în când? Nici nu mi-am dat seama câtă dreptate aveam când ți-am spus să te maturizezi!

– Ca văduvă la douăzeci și trei de ani, izbucni ea, aș spune că mi-am făcut datoria!

– Nu vorbeam de doliu, o știi prea bine. Poate că a fost destul de necinstit Charles când ți-a smuls acea promisiune la momentul când știa că nu-i vei refuza nimic, dar nici el nu s-ar fi așteptat s-o îndeplinești cu sânge rece! Craig se enervase și nu încerca s-o ascundă. Începe să trăiești puțin, pentru numele lui Dumnezeu! Nu e nimic rău în a dori un bărbat.

Râsul lui Rachel sună fals.

– Ți se pare că vezi prea mult în prea puțin. Sau ești de părere că toate femeile te doresc?

– Am cunoscut foarte puține, veni replica rece, nu pot să răspund pentru celelalte. Ai fost singură șase luni după un an de căsătorie. E firesc să simți pierderea în toate felurile nu numai într-unul.

– Adică să doresc orice bărbat cu care intru în contact? întrebă bătăioasă, uitându-și stresul în furia de moment.

Furia era câteodată amuzantă.

– Nu m-aș fi așteptat la o asemenea întoarcere de frază din partea unor buze atât de dulci! Și încurajatoare, trebuie să recunosc. Adăugă pe ton catifelat. Nu orice bărbat – doar pe cei care prezintă garanții.

– Și bineînțeles, te consideri unul dintre ei!

– Va veni vremea când vei fi în stare să judeci singură, spuse privind-o intens. Până atunci, va trebui să iei de bun cuvântul meu. Mergem să hrănim bărbatul din mine?

Nu prea avea de ales și îl însoți la masă. Simțea că e sfâșiată de sentimente contradictorii. Chiar dacă-l detesta pe Craig în prezent, nu putea nega atracția fizică. Se îndoia că data următoare când el avea să încerce s-o sărute va avea tăria necesară de a-i rezista.

Petrecură după amiaza plimbându-se pe lângă proprietate. Ajungând pe pășunea de la înălțime la care se referise Craig, Rachel fuse tentată să admită că ar putea într-adevăr fi un loc ideal pentru caravane, ascuns vederii din casă de o vale. Nu avea nici o intenție să urmeze idea lui Craig. Charles fusese un investitor priceput și din punct de vedere financiar, nu erau probleme. Dar ar fi fost teribil de nemulțumit să știe că pământul lui era folosit de cei ce-și petreceau acolo vacanța.

Craig sugeră să coboare poteca îngustă ce ducea la plajă. Deși nu făcea parte din proprietate, plaja era erodată de valuri aproape până unde devenea în întregime privată. Se putea înota în siguranță în timpul refluxului dar nu era indicat în timpul fluxului, când valurile loveau țărmul. Apa era oricum mult prea rece acum, spusese Rachel când venise vorba.

– Atunci vom aștepta săptămânile următoare, spuse Craig amical. Am înțeles că e o barcă ancorată la Cowes. Tu navighezi?

– M-a învățat Charles, încuviință ea. El era un expert, bineînțeles. A participat și la competiții. Și de fapt sunt două bărci, nu numai una. Este Silver Streak pe care o folosea la competiții și o barcă mică Little Streak, care era doar pentru distracție.

El o privi uimit.

– Vorbești la trecut. Vrei să spui că n-ai ieșit cu nici una dintre ele de la moartea lui Charles?

Rachel scutură din cap.

– Silver Streak este evident mult prea mare pentru nivelul meu de cunoștințe și oricum, n-am simțit nevoia să încerc s-o conduc singură.

De data asta îl privi ea.

– Tu navighezi?

– Am făcut-o de câteva ori. N-aș putea spune că sunt un expert cum era Charles. Făcu o pauză. Nu e nici un rost să ne agățăm de iaht, dacă nici unul din noi nu e interesat de competiții. Ce-ai zice să-l punem în vânzare și să păstrăm barca pentru când avem chef să ieșim în larg?

– Împreună?

– Dacă vrei. Tonul lui fuse firesc.

Rachel nu era pregătită să promită nimic. Ar fi fost plăcut să navigheze cu Craig; dar nu era dispusă.

– Sunt de acord în privința lui Silver Streak, spuse. Lui Charles nu i-ar fi plăcut s-o țină la ancoră. M-am gândit și eu la această posibilitate bineînțeles, dar n-am putut întreprinde nimic până la apariția ta. Julian Turnbull știe toate detaliile. A spus că va veni luni dimineață pentru a discuta lucrurile în general. Zâmbi puțin. După ce vei fi avut puțin timp să depășești șocul, dar dacă nu vei fi aici...

– Putem aranja lucrurile până plec. Craig se aplecă și ridică o piatră pe care o aruncă la rasul apei pentru a o face să țopăie de mai multe ori pe suprafața ei înainte de a dispărea în sfârșit. Ce-ar fi să vii cu mine? S-o cunoști pe mama. Putem merge și la un spectacol cât suntem acolo.

O clipă, Rachel își făcu planul. Ar fi o ocazie bună pentru cumpărăturile pe care și le propusese, dar se răzgândi imediat.

Avea nevoie de câteva zile fără prezența tulburătoare a lui Craig, puțin timp în care să-și recapete controlul asupra propriilor emoții.

– Cred că nu, mulțumesc. Voi avea destul timp s-o întâlnesc mai târziu, când lucrurile vor fi... mai așezate.

– Vrei să spui, atunci când ea va afla toată povestea?

Ea-l privi nemulțumită.

– Doar n-ai de gând să-i spui ceva?

El o privi fără să clipească.

– Preferi să creadă că ne-am îndrăgostit?

– Putea să se întâmple și astfel, protestă ea. Oamenilor li se întâmplă.

– Nu fără oarecare strădanie. Va trebui să înscenăm același lucru și pentru mama ta. Nu e o proastă

– E destulă vreme. O apucă din nou disperarea. De ce încerci să grăbești lucrurile, Craig?

El o privi cum stătea în lumina soarelui după amiezei, părul ei blond fluturând în bătaia brizei.

– Pentru că mi se pare dificil să joc orice fel de roluri, spuse fără grabă. Pentru că ești o femeie foarte frumoasă și foarte atrăgătoare și te doresc – în același fel în care mă dorești și tu pe mine.

Rachel simți durere în inimă, mușchii interiori i se crispară involuntar într-un spasm nedorit. Dintr-un pas ar fi putut ajunge în brațele lui care știa că ar fi primit-o; simțea tentația, aproape irezistibilă. Se concentră s-o alunge.

– Ți-am spus și mai devreme. Ți se pare că vezi prea mult în prea puțin, și prea curând. E o diferență colosală între un sărut și... tot restul.

– Eu prefer să spun a face dragoste. El își îngustase ochii și privea fix spre gura ei moale și vulnerabilă. Vreau să fac dragoste cu tine, Rachel. Am adormit aseară gândindu-mă la tine, m-am trezit azi dimineață gândindu-mă la tine. Ceea ce a devenit rapid o problemă.

Rachel începu să se teamă. Nici un bărbat nu-i mai vorbise astfel. Uverturile lui Charles o făcuseră să simtă căldură interioară, dar nu fierbințeală ca acum. Tobele din urechi erau cu siguranță amplificarea bătăilor inimii, creându-i senzația că se privea din afara trupului. Când în sfârșit își recăpătă glasul, acesta suna slab și răgușit.

– E evident că ai fost prea multă vreme singur!

O clipă, lumina din ochii lui căpătă altă strălucire, apoi făcu loc cinismului.

– S-ar putea să ai dreptate. Mergem? Trebuie să fie aproape ora ceaiului.

Făcând ce-și propusese să facă îi mai răcorise ardoarea, se gândi liniștită în timp ce se întoarse ca să pornească înapoi pe drumul pe care veniseră, dar de ce simțea dezamăgire? Chiar își dorea în adâncul inimii clipa de pasiune pe care o oferea el?

Nu caută răspunsul prea tare de teamă să nu afle prea mult despre sine...

Capitolul 4

Julian Turnbull sosi luni de dimineață la zece și jumătate. Era un om la șaizeci de ani și-i cunoscuse lui Charles aproape toată viața. Oricare ar fi fost părerea lui despre ultima dorință și despre testament, o păstrase strict pentru sine. El adoptă același comportament și în fața noului legatar.

– Față de ceea ce știți deja, nu prea aș mai avea ce să adaug, spuse el în timp ce-și beau cafeaua în bibliotecă. Tot ceea ce trebuie eu să știu este dacă sunteți de acord să respectați cerințele testamentului.

Rachel era gata să spună că mai aveau la dispoziție șase luni pentru a lua hotărârea, dar Craig i-o luă înainte.

– Suntem de acord. Unica întrebare rămasă este când trebuie să aibă loc nunta.

Expresia lui Julian rămase neschimbată.

– Numai dumneavoastră puteți hotărî – dacă asta intervine în interiorul termenului prevăzut de douăsprezece luni. Să înțeleg că veți rămâne la Apperknowle, domnule Lindhurst?

– Pentru început, încuviință Craig. Nu pot promite pentru un termen lung.

Julian își îndreptă privirea în direcția lui Rachel ca și cum aștepta același semn. Ea îi întâlni privirea cu o pace de care era cu totul străină și se simți foarte ușurată când acesta se uită din nou la Craig. Acesta păstrase distanța de sâmbătă după amiază – fizic, cel puțin. Până în acest moment, ea nu fusese sigură de răspunsul pe care el putea să i-l dea lui Julian în această dimineață. Recunoscu în sinea ei că nu fusese sigură nici de propriul răspuns față de orice hotărâre ar fi luat el. Nici acum nu era.

Aruncând o privire spre el în timp ce acesta se întindea după ceașca de cafea, resimți durerea corzilor inimii cu resemnare. Nu mai putea nega atracția fizică; într-un fel, ar fi fost mai ușor dacă n-ar fi fost prea conștientă de adevăr.

Pe cine păcălea ea? Fără această atracție toată afacerea ar fi fost și mai antipatică. Trebuia să se considere norocoasă. Craig Lindhurst putea să nu fie genul de partener pe care și l-ar fi ales dacă i s-ar fi oferit ocazia unei alegeri, dar ar fi putut fi cu mult mai rău.

Ca și cum i-ar fi ghicit concluzia, el o privi poznaș pe sub sprânceana ridicată, ceea ce ea ura teribil. Declarația lui de pe plajă nu fusese repetată în cuvinte sau acțiune. De fapt, el se purtase ca un gentleman perfect tot restul weekendului. Întâlnind ochii cenușii acum, văzând insulta din ei, înțelese că el era perfect conștient de tulburarea ei interioară. Un bărbat ca el știa totdeauna când era dorit de o femeie – și ea îl dorea, în pofida eforturilor de a nesocoti această nevoie. El avusese dreptate; acum îi lipsea exprimarea fizică a dragostei – sau trupului ei. Cu Craig avea să fie diferit – știa deja – dar o diferență ce excita ceva

din ea cu nu fusese atins înainte. Ea își feri privirea de el și întinse mâna cu o ușoară tremurare spre ceașca de cafea. În două ore el avea să fie plecat, deși nu spusese pentru cât timp. Până când el avea să se întoarcă, ea trebuia să fie destul de stăpână pe sine încât să poată pretinde măcar că privește obiectiv afacerea. Craig putea s-o dorească dar n-avea sentimente și probabil nici n-avea să aibă. Asta-și tot spunea ea.

Julian plecă puțin mai târziu. Îmbarcat pe feribotul de ora unu și jumătate, Craig luase Mercedesul în locul mașinii sale care nu fusese încă reparată. Rachel dăduse dispoziții ca prânzul să fie servit la ora douăsprezece ca să-i lase destul timp să parcurgă distanța. El nu mai repetase invitația de a merge cu el, nici nu dăduse vreaun semn că intenționa asta. Ea oricum nu era hotărâtă să accepte.

– N-a fost foarte rău, comentă el la masă. Dar am senzația că trebuie să mai fie niște surprize.

– Ce surprize?

Craig ridică din umeri.

– Cine știe? Unchiul meu era un om imprevizibil.

– E punctul tău de vedere sau al tatălui tău?

El o privi atent o clipă înainte de a-i răspunde, pe ton surprinzător de liniștit.

– Mai mult al tatălui meu, aș zice, dacă țin socoteală de cât de puțin l-am cunoscut pe fostul tău soț.

– L-ai vizitat acum zece ani. Trebuie să fi fost un motiv întemeiat.

– Era. A trebuit să înfrunt căderea financiară a tatălui meu și în timp ce eu nu eram în poziția de a-l ajuta, fratele lui era aproape sigur.

– Și l-a ajutat?

– Da. Deși tata nu voia să accepte. Era hotărât să se descurce singur decât să se învârtească pe lângă Apperknowle ce n-avea să fie niciodată al lui. Problema era că el, nu era genul de om care să stea liniștit.

– Și ce s-a întâmplat?

– A murit două luni mai târziu într-un accident de mașină. Spuse Craig calm. Charles oferise răscumpărarea proprietății, dar el a refuzat. Rezultatul a fost că mama a fost lăsată pe dinafară. E directorul editorial al unei edituri din oraș. El observă brusca schimbare de expresie a ochilor lui Rachel și își înclină capul. Da, aceeași care este interesată de cartea mea. Nu mă deranjează să recunosc, mă folosesc de influența ei. Tot ce-mi trebuie acum sunt cele o sută de mii de cuvinte sau mai mult, scrise în ordinea corectă, plus publicarea!

Rachel zâmbi.

– Cum expui tu lucrurile, totul pare să fie simplu. Faci mai întâi un rezumat?

– E deja făcut, îl am în minte. Am avut destul timp în aceste ultime luni.

Era teribil de tentată să-l întrebe cum și de ce, dar el își îndreptase deja atenția spre mâncarea din fața lui, vădit interesat să nu mai dea alte informații. Avea să-i simtă lipsa după ce va pleca. Casa avea să pară goală fără el. O trezise la viață în multe feluri. Chiar și furia era preferabilă apatiei.

El plecă spre Cowes la ora unu. Rachel îl conduse, pe jumătate sperând și pe jumătate temându-se că el avea s-o sărute la plecare. Rămase mai degrabă dezolată decât ușurată când el nu făcu nici o încercare și doar îi atinse mâna. Privi în urma

mașinii până când asta dispăru în lungul drumului, întrebându-se dacă el se răzgândise și nu o mai dorea. Toate focurile aveau nevoie de combustibil, iar ea nu-l prea încurajase.

Faptul că putea să gândească și să simtă astfel despre el după un timp atât de scurt o făcu să se simtă rușinată. Era totuși mai bine astfel, să manifeste oarecare emoție decât să facă torul cu singe rece. Tot ce trebuia să facă, era să se ferească de o adevărată profunzime a sentimentelor, pentru că Craig îi spusese clar că nu intenționează să-și petreacă tot restul zilelor la Apperknowle. De îndată ce va rămâne însărcinată își va fi îndeplinit partea lui de misiune.

Cu perspectiva unei întregi după amieze înainte, începu să-și stoarcă mintea cum să-și petreacă timpul. Cu oarecare ezitare, decise până la urmă să dea curs invitației lui Keith Barratt și luă legătura cu soția acestuia. Fusese colegă de școală cu Lindsay. Deși prietenia lor încetase să mai fie prea strânsă după ce Lindsay începuse să iasă la șaisprezece ani cu Keith, dar Rachel tot fusese invitată să fie domnișoară de onoare la nunta lor de acum trei ani. Aveau o fetiță de optsprezece luni acum și din cele auzite, mai așteptau un copil.

Lindsay răspunse la telefon și nu încercă să-și ascundă surprinderea la auzul vocii lui Rachel.

– Mi-a spus Keith că s-ar putea să suni, dar n-am crezut că într-adevăr ai s-o faci, recunoscu ea. Vino negreșit, Gema e la mama pentru toată după amiaza și Keith e de serviciu, dar m-aș bucura să te văd. Ezită puțin, apoi adăugă. Te rog doar să nu vii cu Rolls-ul, vrei?

– N-am să vin cu el, promise Rachel, înțelegând cu nemulțumire că avusese dreptate Craig când spusese că trebuia

să învețe să conducă singură. Nu că ar fi fost mare diferență acum, când el luase cealaltă mașină. Oricum, nu era o problemă, putea chema un taxi. Am să fiu la tine pe la trei.

Familia Barratt locuia în afară de Stanklin, într-o casă mică, dar modernă. Lindsay era în fața ușii de la intrare când taxiul opri în față la trei și cinci. Suplă, Lindsay nu se schimbase deloc față de ultima dată când o văzuse ea, părul ei lung pieptănat spre spate, lăsa la vedere chipul ce nu-și schimbase trăsăturile adolescentine. Sarcina i se vedea puțin și Rachel își făcu socoteala că ar fi în luna a cincea.

Orice rezervă dispăru în timpul ceaiului. Încercarea ei de a-și cere scuze că nu luase legătura mai devreme cu ei fuse întâmpinată de o altă scuză.

– Era o situație neobișnuită, mărturisi Lindsay. Nu știam cum să procedăm. Adică, te căsătorișești cu un lord și...

– Mai ales că era destul de bătrân ca să-mi fie bunic, interveni Rachel. Acum înțeleg cum a apărut această situație în ochii majorității oamenilor, dar eu l-am iubit cu adevărat pe Charles. Era un bărbat cum nu sunt mulți.

– Sunt sigură că era. Spuse cealaltă cu oarecare ezitare. Keith spunea că unul dintre cei implicați în accident era nepotul lui.

– Așa este. Rachel se străpâni să nu spună toată povestea. Se mulțumi să înșire jumătatea de adevăr pe care o servise și mamei ei. El și cu mine moștenim proprietatea.

Lindsay făcu ochii mari.

– Dar... noi am crezut că tu vei moșteni totul!

– N-a fost niciodată astfel. Charles n-a făcut un secret din asta. Craig fiind plecat din țară în ultimele luni, n-a putut veni mai devreme.

– Va locui la Apperknowle?

– Acum. E scriitor. Depășise o fază dar n-avea motive să se îndoiască de eventualul lui succes. Cu mama care-l mâna din urmă, trebuia să reușească. A plecat la Londra pentru câteva zile, dar mi-ar face plăcere să-l cunoști când se va întoarce. Dacă Keith e liber în weekend, ați putea veni. Cu Gemma, bineînțeles. Putem face o petrecere la piscină dacă e vremea bună.

Lindsay părea nesigură.

– Trebuie să văd în ce tură e Keith.

Rachel era sigură că știa prea bine, dar aprecie motivul ezitării.

– Anunță-mă dacă veniți, spuse liniștită. Dacă nu weekendul acesta, vor mai fi și altele.

Continuară cu aducerile aminte, râseră de escapadele din vremea școlii și ambițiile fetelor, povestiră o mulțime și ajunseră din nou, aproape la fel de prietene cum fuseseră cu ani în urmă. În taxiul pe care îl comandase, Rachel se simți mai fericită decât în lunile din urmă. Lindsay și Keith fuseseră totdeauna un cuplu echilibrat, chiar în adolescență. Căsătoria lor era un exemplu.

Nu putea face comparație cu situația care o determina să devină soția lui Craig, dar alungă acest gând, refuzând să se enerveze. Viitorul era o carte nescrisă; cine putea spune ce se putea întâmpla?

Săptămâna trecu încet și în cea mai mare parte, lipsită de evenimente. Marți seara, Rachel începuse să se întrebe dacă Craig mai avea de gând să se întoarcă. Poate că, analizând

situația pe îndelete, hotărâse să renunțe la aranjament. Câștigul financiar fusese unicul stimulent real, dar el, în mod evident, nu era lipsit de bani.

Telefonul sună înainte de ora zece și o nedumeri. Craig spusese că avea să se întoarcă sâmbătă după amiază. Cum Lindsay sunase mai devreme ca să se scuze că nu puteau veni în acest weekend, asta nu prezenta nici o problemă, dar tot nu era de înțeles de ce-i luase atâta timp ca să-și aranjeze problemele.

– Totul e bine? întrebă el într-o pauză. Nu s-a ivit nici o problemă de care ar trebui să știu?

– Ce ar putea fi? ridică ea puțin tonul.

– Dacă știam răspunsul, n-aș mai fi pus întrebarea. Mi-ai simțit lipsa?

I se mări pulsul.

– Mi-ai lipsit, ca o gaură în cap, se grăbi să-l înțepe. Ce face mama ta?

– Neschimbată, veni răspunsul.

– Nu s-a supărat prea tare că ai venit direct aici în loc să fi mers la ea?

– N-a fost nici ea în țară până ieri, spuse catifelat. Am avut aseară marea întrevedere.

– Înduioșător, trânti ea ironia cu naturalețe. Și cum a reacționat la... toate?

– Cum te-ai fi așteptat, spuse acru. Abia așteaptă să te întâlnească și să se convingă singură.

Rachel simți mai întâi că îngheață și apoi că fierbe.

– Doar nu i-ai spus tot!

– Până la cel mai mic detaliu, așa că față de ea nu trebuie să te prefaci.

– N-ai avut nici un drept!

– Am avut toate drepturile. Și viața mea este în aceeași cofă. Ce-ai hotărât să-i spui mamei tale, te privește. Numai că, nu fi prea surprinsă dacă își dă seama că nu totul e cum ar trebui să fie.

Rachel își înghiți nodul din gât.

– Și cum a privit lucrurile?

– Cum le primește pe toate în ultima vreme, adică filozofic. Gândul de a fi bunică nu o încântă foarte tare. Trebuie să se mai obișnuiască.

– Ai sărit calul, protestă ea. Nici nu suntem căsătoriți.

– Ceea ce trebuie să rezolvăm când mă întorc, spuse fără să-i mai dea ocazia de a-i răspunde. Ne vedem sâmbătă.

Rachel puse jos receptorul cu mâna tremurând.

Craig păruse nemilos. Ei bine, și ea putea fi la fel. Șase luni, nu însemna o așteptare prea mare!

Era afară lângă piscină, bucurându-se de soarele fierbinte când apăru Craig. Deschizând ochii și văzând cum îi studiază trupul abia acoperit de un costum în două piese, cu nedisimulată apreciere, Rachel roși.

– N-am auzit mașina, se scuză ea, întinzând mâna după halat.

– N-ai cum s-o auzi aici. Era vizibil amuzat de reacția ei. Te-ai bronzat frumos. Ai grijă să nu te arzi.

– Tocmai mă gândeam să intru, minți ea. Ai călătorit bine?

– Nici mai bine, nici mai rău ca înainte. E o rută aglomerată. Făcu o pauză, expresia lui neavertizând-o de ceva. Aș vrea s-o cunoști pe mama.

Rachel întoarse capul și văzu o femeie ce nu intrase până atunci în câmpul ei vizual. Noua venită zâmbi și o salută cu mâna.

– Bună, Rachel, sunt Caroline.

Înaltă, cu păr închis la culoare, arătând de parcă-și bătea joc de trecerea timpului, femeia n-arăta câtuși de puțin cum își imaginase. În taiorul crem din stofă fină de lână și pe tocuri, părea mai degrabă top model decât editor. Ochii ei erau de aceeași culoare cu ai fiului ei și la fel de cercetători.

– M-ați luat prin surprindere, spuse Rachel întinzând mâna. Craig nu mi-a spus că vă aduce încoace.

– A fost o decizie de ultim moment din partea mea, nu-l învinuiți. Trebuie să fiu înapoi marți, așa că n-am să-ți stau pe cap prea multă vreme.

Rachel se reculese repede.

– Sunteți mai mult decât binevenită. Oricum, Apperknowle e și casa lui Craig. Mi-ar fi plăcut doar să fi pregătit deja o cameră pentru dumneavoastră.

– Va fi gata în timp ce ne vom bea ceaiul, interveni Craig. I-am spus deja doamnei Brantley. Am cerut ca ceaiul să fie servit aici. Am putea profita de vremea bună.

Caroline Lindhurst se așeză pe bancheta pe care el i-o indică, făcând-o pe Rachel să se simtă mai în dezavantaj pe șezlongul ei jos. Craig rămăsese în picioare, cu mâinile în buzunarele pantalonilor și privind suprafața apei.

– Trebuie curățată, comentă el.

– Contractul începe de luni, îl asigură ea simțindu-se vinovată că neglijase. Suprafața a fost curățată azi dimineață.

– A fost doar un comentariu. Nu te alarma. Ții totul în stare bună.

– Vrei să spui, angajații. Nu reușise să-și rețină tonul. Eu nu trebuie să ridic un deget.

– Dar și angajaților trebuie să li se dea dispoziții, răspunse el pe un ton surprinzător de dulce. E o adevărată artă, mai ales dacă nu te-ai născut cu ea.

– Nici unul dintre noi nu s-a născut astfel, interveni Caroline. Înțeleg că te-ai născut pe insulă, Rachel?

– Da. Părinții mei s-au mutat aici la scurtă vreme după căsătorie.

– N-ai alte rude?

– Doar o mătușă din partea tatei, la Manchester. Charles îmi cunoștea originea.

– Dacă ți s-a părut deplasată întrebarea, îmi cer scuze. Găsesc această situație mai degrabă greu de abordat, cred că ești de aceeași părere. Charles a greșit profund că a recurs la șantaj sentimental. Nici o casă nu poate valora atât ca să te facă să treci prin asemenea situație.

– Nu e doar o casă, protestă Rachel, e o întreagă linie de sânge. Chiar dacă m-aș mărita cu cineva din afara familiei, care ar fi în stare să-și schimbe numele, n-ar fi de sânge Lindhurst.

– Charles te-a îndoctrinat, nu? spuse aspru Craig. Nici un sacrificiu nu e prea mare!

– Nu pentru mine, răspunse Rachel privindu-l fix. Aveai nevoie de mama ta ca să-mi spui că bați în retragere?

El făcu un pas spre ea, strângând din buze, apoi se opri, privi spre Caroline și zâmbi forțat.

– Vezi cu ce mă lupt?

– Greșești, interveni Caroline. Craig n-are intenția să dea înapoi. Am venit pentru că într-adevăr voiam să te cunosc. Cred că e firesc să vreau să cunosc fata cu care fiul meu intenționează să se căsătorească, nu?

Furia lui Rachel păli, dar se simți vlăguită și fără apărare – deși nu foarte lipsită de apărare, dacă se gândea bine.

– Cred că da. Cred că vestea a fost șocantă.

– Din fericire, sunt destul de rezistentă. Tonul lui Caroline fusese sec. A trebuit să fiu – mai ales în aceste ultime luni în timp ce Craig a fost dispărut...

– E mai bine să uităm, interveni el brusc. Iată ceaiul. Să ne ocupăm de el.

Rachel înghiți întrebarea ce-i stătea pe vârful limbii. Dispărut, avea alt înțeles decât plecat. Faptul că el refuza să vorbească implica o experiență traumatizantă. Chiar dacă avea să-i fie vreodată satisfăcută această curiozitate, deocamdată avea îndoieli.

Craig trase unul din scaunele metalice, acceptând ceașca pe care Rachel o turnase pentru el cu o scurtă mulțumire. Părul lui des și închis la culoare căpătase strălucire în lumina soarelui. Tuns scurt la ceafă, lăsa vederii o piele mai palidă decât cea a restului trupului, părând să fi fost mult mai lung. Era prima dată că observa.

– Nu mă așteptam să mai stau vreodată astfel la Apperknowle, după cea de-a doua căsătorie a lui Charles, spuse Caroline. Știai că erai a doua sa soție, bineînțeles.

– Firește. De data asta, Rachel păstră un ton neutru. Divorțul a fost acum șaisprezece ani.

– Cu mult înainte de a fi înnobilat. Caroline zâmbi. Debora ar fi acționat altfel dacă ar fi știut ce-i rezervă viitorul.

– O cunoașteți?

– Doar din auzite. Se pare nu numai că a refuzat să-i facă un copil lui Charles, dar avea legături și cu alți bărbați pe deasupra.

A fost surprinzător că el a așteptat atât de mult până să se recăsătorească, dacă interesul său principal era să aibă un fiu care să-l moștenească.

Întâlnind privirea femeii, Rachel se gândi nemulțumită. La ce se aștepta? După mintea ei, Craig trebuia să moștenească tot?

– Cred că s-a consolat când a aflat că va muri, spuse senină. Apoi a fost un noroc să găsească pe cineva destul de tânăr pentru a-i oferi o șansă de succes, cât mai avea timp.

– Și nu te-a deranjat să... fii folosită astfel?

– N-am văzut lucrurile așa. Charles m-a iubit la fel de mult cât l-am iubit și eu. Nimic din ce ați putea spune dumneavoastră sau oricine altcineva nu poate schimba asta

– Cred că e destul, interveni Craig. Unicul interes acum, este îndeplinirea prevederilor testamentului.

– Ceea ce se va întâmpla când voi fi eu pregătită, și nu înainte, spuse Rachel tăios.

Privirea lui Craig devenise amenințătoare.

– Cum ai spus. Atunci când vei fi pregătită. Acum, nu vreți să schimbăm subiectul? M-am gândit că am putea ieși să luăm cina undeva. Dacă e liberă, ar fi drăguț s-o inviți și pe mama ta.

– Am comandat deja cina aici, răspunse Rachel.

– Și eu tocmai am anulat-o. Unde propui să mergem?

Simți că se sufocă. Proprietar sau nu pe jumătate din avere, își lua prea multe libertăți. I-ar fi plăcut teribil să-i poată spune unde ar trebui să se ducă. Se mulțumi să facă un gest care implica indiferența.

– Găsești restaurantele în Paginile aurii. Alege tu.

– Acum te porți copilărește, o admonestă el.

– Conform părerii tale inițiale, asta și sunt, replică Rachel. La ce te poți aștepta? Se ridică și își încălță sandalele. Mă duc s-o sun pe mama.

Îndepărtându-se, putu simți ambele perechi de ochi ațintite asupra ei. Caroline Lindhurst nu făcea decât să îngreuneze situația și așa greu de suportat. Era greu de ghicit ce crezuse că rezolvă venind aici. Până acum reușise doar să înfigă cuțitul și mai tare în rană.

Ca în fiecare sâmbătă după amiază, mama ei era la atelier. Răspunse invitației cu un neașteptat entuziasm.

– Drăguț din partea lui Craig, comentă ea. Unde mergem?

– Nu ne-am hotărât încă, mărturisi Rachel. Venim să te luăm. E bine pe la șapte?

Sunase din bibliotecă. Când intră Craig, ea tocmai punea jos receptorul.

– Am presupus că voi găsi aici un exemplar din Pagini aurii ca să încep să caut, spuse pe un ton destul de liniștit ca ea să se simtă stânjenită. Avusese dreptate, se gândi ea, fusese un gest copilăresc.

– Farringford, dincolo de Freshwater, ar fi un loc bun. Se îndreptă spre măsuța mică. Acesta este numărul de telefon.

El o apucă de deasupra cotului și o întoarse cu fața. Fiind pe tocuri foarte înalte, ochii ei căzură pe gâtul lui și-i veni un gând nebun, să-l sărute acolo unde ar fi ajuns.

– S-o luăm de la început? șopti el.

Rachel nu îndrăzni să-l privească în ochi. Se trezi parcă din somn când el se aplecă s-o sărute, dându-se înapoi.

– Nu!

El o strânse de mână.

– Trebuie să clarificăm un lucru. Nu accept să fiu respins de fiecare dată când încerc să mă apropii de tine. Trebuie să renunți la copilării și să începi să te porți ca un adult. Este ceea ce dorea Charles, îți amintești?

– Nu mi-a cerut să-mi și placă, bombăni ea. Nu pot face ca tine, abstracție de împrejurări.

– Ai putea, dacă ai încerca. Strânsoarea lui devenise răutăcioasă. S-ar putea să ai rețineri dar ești foarte departe de a fi frigidă. Crezi că nu-mi dau seama ce simți sub acest „nu mă atinge"?

– Nu, nu știi! Respingea ideea cu disperare. Pentru un bărbat e altfel.

– Cu siguranță, spuse el ironic. O femeie poate să se prefacă. Aș avea o problemă majoră dacă nu te-aș găsi atrăgătoare din punct de vedere fizic.

Ridică o mână și îi mângâie ușor obrazul, atingerea făcând-o să simtă un fior lung pe șira spinării. Înțepeni când mângâierea ajunse pe maxilar, dorindu-și să nu mai simtă acea dorință irezistibilă.

El îi prinse fața cu ambele mâini, ridicând-o pentru a o săruta ușor, făcând-o să simtă fiori, ca niște șocuri electrice în toate extremitățile. Se trezi sărutându-l și ea, gura ei lăsându-se moale, invitându-l parcă să continue, acceptând mângâierea limbii lui. Ești pierdută, auzi ea vocea subconștientului, dar n-o luă în seamă. Toată făptura ei era concentrată asupra senzațiilor deosebite.

Sutienul costumului de baie era ținut de două închizători, una la ceafă și una la spate. Craig le desfăcuse pe amândouă înainte ca ea să-și fi dat seama ce face. Îmbrăcată doar în slip și

halat, se simți total vulnerabilă. Încercă să se elibereze, dar el o ținu, mângâindu-i spatele cu o senzualitate care-o făcu să tremure.

– Nu fi bleagă, îi șopti el ușor. Este cel mai firesc lucru din lume ca eu să vreau să te mângâi și tu să vrei ca eu s-o fac. Ești foarte senzuală și ar trebui să accepți, în loc să lupți. Ai simțit la fel ca și mine în clipa în care ne-am privit în ochi. Recunoaște.

– Te-am urât, negă repede. Și te urăsc încă! Lasă-mă să plec, Craig.

– Nu-i adevărat. Dacă e ceva ce urăști, atunci urăști faptul că eu trezesc în tine ceva ce Charles n-a reușit vreodată.

Pentru a închide subiectul, Rachel recunoscu. Sărutările lui Craig, senzația creată de mâinile lui pe trupul ei, toată esența lui masculină, depășeau tot ce cunoscuse. Era chiar acum pe punctul de a răspunde chemării ce-o trezise el în ea. Numai că asta ar fi condus la ceva pentru care ea nu era încă pregătită.

– E deja trecut de cinci, spuse repezit. I-am spus mamei că trecem s-o luăm la ora șapte, iar tu trebuie să faci rezervarea.

El păru să nu aibă intenția de a-i răspunde. Ridică resemnat din umeri și o eliberă. Se aplecă și ridică de jos sutienul pe care i-l întinse.

– Data viitoare, spuse sec.

Adunându-și halatul pe lângă ea, Rachel se îndepărtă. De-acum, își spuse tremurând, trebuia să fie bine îmbrăcată în preajma lui Craig

Hainele erau unica barieră care-i rămăsese.

Capitolul 5

Așezată într-un parc plin de stejari și pini, Casa Farringford era renumită și pentru mâncare și pentru atmosferă. Unele dintre cărțile și mobilele lordului Tennyson erau încă în clădire.

–Cred că aici își ținea întrevederile Emily Tennyson, comentă Caroline la cafea, în decorul gotic al salonului. Edward Lear, Arthur Sullivan – chiar și Prințul Consort în persoană. Dacă e adevărat ce se spune, aceste ziduri ar putea relata o întreagă istorie!

– Ca și multe altele, încuviință Laura. Și Apperknowle are o oarecare istorie. Pasajele subterane ce duc de la pivniță pe plajă se spune că au fost folosite pentru contrabandă.

Cealaltă femeie păru interesată.

– N-am știut. Soțul meu vorbea foarte rar despre istoria familiei.

– Poate că n-a vrut să se afle că în familie au mai fost și dintre cei care încălcau legea, spuse Craig încet. Rachel, nu mi-ai spus de nici un pasaj secret.

– Era blocat de multă vreme. Deși se poate vedea încă unde era intrarea, dacă știi unde să te uiți. Ieșea în spatele unei pivnițe care s-a prăbușit.

– Fascinant! exclamă Caroline. Am să fac investigații. Cine știe ce-au mai făcut în trecut cei din familia Lindhurst?

Laura clătină din cap.

– Nu prea multe. Am făcut câteva studii de când Rachel a pătruns în clan. Făcu o pauză, apoi continuă pe ton de scuză. Am crezut că ar putea constitui subiectul unei cărți.

Sprâncenele perfecte ale lui Caroline se ridicară brusc.

– Scrii?

– Până acum, doar povești pentru copii, spuse Laura amuzată. Nu mă pot lăuda decât cu trei respingeri la publicare, ceea ce m-a făcut să mă orientez spre altă piață.

– Fantezia copiilor este cea în care se pătrunde cel mai greu, recunoscu Caroline. Dar trebuie să perseverezi dacă așa simți că e bine. Ezitarea fu scurtă. Noi nu ne ocupăm de acest domeniu, dar aș putea să-ți spun părerea mea. Doar dacă te simți în stare să suporți o critică obiectivă.

– Lucrezi în domeniu? întrebă Laura uluită. O, Doamne, ce-o fi crezând despre mine? Adică, știu, Craig intenționează să scrie o carte, dar nu m-am gândit că și tu lucrezi în domeniu. Am vorbit doar pentru că... Chiar nu știu. Rachel, de ce naiba n-ai spus?

Rachel o privi uluită.

– Nici nu m-am gândit. De când scrii povești pentru copii? Nu mi-ai spus niciodată.

– Cam de un an. Laura era stânjenită. Uite, hai să nu mai discutăm, vreți?

Craig interveni, amuzat.

– Dacă chiar vrei să devii scriitoare, trebuie să folosești orice oportunitate. O critică obiectivă se poate dovedi neprețuită.

– Poate de asemenea dovedi că nu sunt bună de nimic. Își îndreptă privirea spre mama lui. Oricum, nu mă aștept să dai curs ofertei.

– Dacă ești slabă, nu ajungi nicăieri. Poți să-mi dai manuscrisele în seara asta ca să mă uit peste ele. Cine știe? Poate vom descoperi o altă Enid Blyton...

– Mergem? întrebă Craig. Mai vrea cineva ceva de băut?

Nimeni nu încuviință, dar oferta își atinsese scopul de a schimba subiectul. În următoarele douăzeci de minute Rachel nu participă la conversație. Dezvăluirea fusese un șoc pentru ea. Nici nu bănuise aspirațiile ei de a deveni scriitoare. Acum putea spera doar ca descurajarea mamei sale să fie făcută cu binișorul de către Caroline. Oricum, nu putea fi cine știe ce, dacă lucrarea ei fusese deja respinsă de trei editori.

Plecară la ora zece. Craig insistase să conducă el Mercedesul, chiar dacă asta însemnase să nu bea decât un pahar de vin în timpul cinei. Rachel bănuia că dacă el proceda astfel, Grayson putea rămâne fără slujbă, iar Rolls-ul putea fi vândut. N-o deranja în mod particular pierderea celui din urmă, dar ar fi luptat pentru menținerea lui Grayson. Unde avea să mai găsească o altă slujbă la vârsta lui?

Laura îi pofti pe toți să mai bea o cafea în timp ce ea avea să caute manuscrisele cerute de Caroline. Deși mic, apartamentul ei era frumos și confortabil. Aranjamentele din vaze cu flori de primăvară stârniră comentarii admirative din partea lui Caroline.

– E ceva ce eu n-aș putea face niciodată, comentă ea. Pun florile în vază și sper să fie bine. Luă teancul de dosare din mâna Laurei și le puse în poală. Să sperăm că aranjezi cuvintele la fel de bine cum faci cu florile!

Pe drumul de întoarcere, Rachel nu participă din nou la discuție. Se așezase pe bancheta din spate fără nici o ezitare, lăsând mama și fiul să meargă în față. De unde stătea, nu-și lua ochii de pe Craig în oglinda retrovizoare. Nu era sigură dacă și el o vedea. După episodul petrecut în bibliotecă se simțea stânjenită și nu-i convenea să-i întâlnească ochii. Se încordă la gândul de a ajunge din nou în brațele lui. Dacă continua cu aceste atacuri asupra simțurilor ei, ea se îndoia că va fi capabilă să lupte împotriva lui încă șase luni. Ar fi fost și mai rușinos să-l lase să abuzeze de slăbiciunea ei. Trebuia să-i reziste, indiferent cât avea să-i fie de greu.

Imediat ce ajunseră, Caroline își anunță intenția de a urca sus, ca să profite de rara ocazie de a se culca devreme, după cum spusese. Rachel observă că avea manuscrisul cu ea când urca scările. Nu știa dacă intenționa să-l citească sau îl luase doar ca pe un paravan. Căscă prefăcut.

– Cred că am să urc. Te las să hotărăști singur cum o vei distra mâine pe mama ta.

– Fugi? Întrebă el când Rachel se îndreptă spre scară.

– Merg, îl corectă ea fără să se întoarcă. Noapte bună.

El o prinse înainte ca ea să ajungă la prima treaptă, întorcând-o și obligând-o să-și despartă buzele sub apăsarea sărutului lui ce o făcu să tremure.

– Vise plăcute, spuse el râzând.

Rachel începu să urce scările cu genunchii moi. Dacă ar lăsa-o în pace, se gândi cu disperare. Dacă ar pleca și nu s-ar mai întoarce până când nu va fi absolut necesar!

Și la ce bun? întrebă vocea mică a rațiunii. Când va sosi timpul, el va fi aceeași persoană – și ea la fel.

Surprinzător, dormi bine, trezindu-se la șapte, în lumina soarelui și cântecul păsărelelor. Ieși afară pe balcon, iar pasărea neagră de pe balustradă o privi cu un ochi. Ea fărâmiță un biscuit din cei pe care-i avea mereu în cameră și hrăni pasărea din mână cum o făcea de când se lăsase frigul. Acum n-avea să mai vină în fiecare dimineață pentru că apăruseră alte surse de hrană, dar iarna avea să reînnoiască cu siguranță dependența de hrană.

Craig nu se vedea pe lângă piscină. Strălucind în lumina soarelui, apa era o reală invitație. Și aerul era destul de cald, chiar la această oră, pentru a o tenta să sară în apă. De ce să nu profite? Mâine putea fi înnorat și să bată vântul.

Costumul de baie întreg, albastru-închis, pe care-l alesese era răscroit adânc, dar o acoperea destul ca să se simtă mai în siguranță decât în costumul pe care-l purtase cu o zi înainte. Îi sublinia de asemenea silueta, detaliu pe care îl observă.

Cu halatul de baie deasupra și sandalele în picioare, coborî scările și salută veselă trecând prin dreptul ușii de la bucătărie, unde doamna Brantley și doamna Johnston, bucătăreasa, discutau problemele casei – pe lângă altele – în fața unei cești de ceai, cum făceau de obicei la această oră, în timp ce Doreen dădea instrucțiunile necesare celor două ajutoare.

Casa mergea ca un ceasornic, lăsând-o pe Rachel fără activitate cu excepția meniurilor săptămânale și verificarea cheltuielilor din timp în timp. Îi spusese lui Craig că nu se plictisise

niciodată în viață, dar minți-se, pentru că în ultimele săptămâni se trezise din depresia cauzată de moartea lui Charles. Lucrul împreună cu Craig la cartea pe care acesta intenționa s-o scrie avea s-o ajute din multe puncte de vedere.

Scoțându-și halatul, se aruncă în apă, ieșind la jumătatea piscinei și dându-și părul de pe față. Ar fi trebuit să-l lege înainte, dar acum era prea târziu.

Înotă de câteva ori în lungul piscinei, mai întâi craul, apoi spate și termină cu stilul fluture înainte de a se opri ca să se odihnească.

– Frumos, o complimentă Craig de la distanță. Mișcările puțin cam scurte, poate, după pauza din timpul iernii, dar cu puțin antrenament se îmbunătățește și asta.

El avea un slip cum Rachel nu mai văzuse; lăsa imaginației foarte puțin de lucru. Ea simți că se înfierbântă mai întâi, apoi că se răcește, independent de temperatura constantă. Un mascul superb, suplu ca o panteră și puternic ca un leu – și la fel de periculos ca ambele la un loc, îi veni ei în gând.

– Se poate, răspunse scurt, ești campion mondial?

El râse amuzat.

– Dacă aș fi fost, aș fi tras foloase. Nu mă așteptam să te văd aici cel puțin încă o lună, după ceea ce ai spus săptămâna trecută.

– Nu era la fel de cald săptămâna trecută. Nu voia să spună nimic ce l-ar fi dus cu gândul că ea era acolo în speranța de a-l vedea pe el. Oricum, apa e încălzită.

– Era și săptămâna trecută, spuse el, privind-o neîncrezător. Dacă nu frigul te face să te înfiori, mă întreb care e cauza?

– Nu mă înfior! răspunse ea pe un ton prea ascuțit. Nu fi ridicol!

– Atunci, tremuri. Era nemilos. Te uiți oriunde în altă parte decât la mine. Te tulbur?

– Mă dezgustă! îi aruncă ea. De ce te-ai mai ostenit să pui ceva pe tine?

– Chiar! își băgă degetele pe sub elasticul slipului ca și cum ar fi intenționat să-l dezbrace, zâmbind când văzu gestul speriat al lui Rachel.

– Nu asta am vrut să spun!

– Doar să fii sarcastică, îi reproșă el. Nu mi se pare stânjenitor să fac baie în pielea goală.

Rachel rămase unde era când el plonjă în apă. O dureau brațele de când se sprijinea de marginea piscinei dar nu-i veni să-i dea drumul.. Craig trebuie că știuse că ea era aici, îmbrăcase slipul acela doar ca s-o tachineze pe ea. Simți un nod dureros în stomac – de parcă fusese lovită. Încercă să pară senină când el ieși la suprafața apei în fața ei.

– Ai putea scoate chestia asta și să simți pe pielea ta o mostră de libertate, spuse foarte serios. Va veni o vreme când vom fi împreună fără ornamente vestimentare și nu văd de ce n-am începe acum.

–Împrejurările nu sunt aceleași, spuse ea printre dinți. Nu fac baie în pielea goală!

– Împrejurările sunt ceea ce facem din ele. Acum simt o nevoie intensă de a face dragoste cu tine. Se apropie, punând mâinile pe balustradă în stânga și în dreapta ei, prinzând-o la mijloc. Așa.

Ea-și întoarse capul într-o parte, încercând să scape de căutarea gurii lui, dar încercarea se dovedi un exercițiu inutil.

Craig o prinse în brațe și o lipi de el în timp ce o sărută, făcând-o să geamă când simți că el era excitat. El era gata de acțiune și nu dădea semne de jenă, mișcându-se lipit de ea și făcând-o să simtă fior după fior.

Instinctul o împingea să-și desfacă picioarele și să se lipească de el pentru a nu se mai despărți, dar rațiunea o făcu să-și amintească barierele dintre ei. Îl sărută la rândul ei cu fervoare, cu dorință, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui într-o frenezie incontrolabilă de dorință cum nu mai simțise vreodată.

Dispariția soarelui în spatele unui nor o trezi. Suprafața piscinei, lipsită de lumină, deveni cenușie. Îl împinse cu o forță care-i surprinse pe amândoi și urcă scara, ieșind din apă. Acum tremura într-adevăr și nu putea să se oprească. Cum avea să mai dea vreodată ochii cu el după acest episod?

Craig nu încercă s-o urmărească. Ea își luă halatul și porni spre casă. Când privi înapoi, îl văzu înotând cu viteză de-a lungul piscinei. Era rezultatul furiei, nu trebuia să-i spună nimeni. Îl lăsase frustrat după ce-l făcuse să creadă că era gata să meargă până la capăt. Intenționat sau nu, fusese o purtare reprobabilă.

Capitolul 6

Laura veni la ușa de la intrare. Arătă, avu Rachel impresia, de parcă cineva aprinsese o lampă în interiorul ei.

– Haideți, îi invită ea. Caroline nu se grăbește să plece dacă nici voi nu vă grăbiți.

– N-avem de ce să ne grăbim, o liniști Craig cu o ironie pe care Rachel speră că numai ea o observase. E vreo veste bună?

– Cea mai bună! răspunse Laura cu o privire strălucitoare. Mama ta crede că sunt publicabilă. Nu-mi vine să cred! După o clipă de ezitare, adăugă. Sper că n-ar spune-o doar de complezență, nu?

Râsul lui Craig ținu loc de orice altă asigurare.

– Numai dacă nu e un om de caracter. În privința lucrului, e nemiloasă, așa cum trebuie să fie. Crede-mă, dacă nu era cazul, nu te încuraja.

La așa mamă, așa fiu, îi veni lui Rachel în minte. Făcu un efort să pară mulțumită de dragul mamei sale. Asta din urmă merita toată atenția și admirația.

– E minunat, exclamă ea cu entuziasm exagerat. Un scriitor în familie! Cred că soarta a adus-o pe Caroline aici! Ajunseră în

capătul scărilor ce duceau la apartament. Craig le lăsă pe ele înainte, să intre în living. Rachel îl simțea aproape în spatele ei, chiar dacă el n-o atingea. Își dădu seama că îi simțea căldura trupului. Deloc surprinzător. După mai bine de o oră, ea simțea încă urma atingerii degetelor lui pe sân.

Caroline era pe unul dintre cele două fotolii comode, relaxată.

– Bună, copii, îi întâmpină ea. Ați construit castele frumoase din nisip?

– N-am avut plăcerea, spuse ea calm. Am auzit că te-ai jucat de-a editorul.

– Cu un scop nobil. Zâmbetul ei era îndreptat spre Laura. Preșcolarii de azi sunt mai dispuși să povestească despre un computer magic decât de copacul dorințelor. Oricum, știu cărei firme să mă adresez. Zâmbetul ei seamănă tare cu al fiului ei. Sunt în relații bune cu directorul editorial.

– Vor accepta lucrarea mamei dacă ea se supune cum se obișnuiește? întrebă Rachel, regretând imediat comentariul când văzu schimbarea de expresie a mamei sale. Îmi pare rău. Nu intenționam să sune astfel.

–Dacă ai fi avut cea mai mică idee ce riscuri financiare implică lansarea unui nou autor, n-ai mai fi întrebat. Nici un editor nu și-ar asuma un asemenea risc fără a fi sigur de succes, indiferent cine i-ar cere-o.

– Dar am fost respinsă de trei ori, îi reaminti Laura, pierzând ceva din entuziasmul de până atunci. Oricine le-ar fi respins, nu s-a gândit foarte bine la cât am lucrat.

– Probabil pentru că nu le-ai trimis unde nu trebuia – sau poate cei care au citit materialul n-au văzut ce potențial are. Materialele trimise editorului sunt trimise pentru o nouă evaluare numai dacă sunt susținute de cineva, altfel sunt aruncate.

– Dacă te am pe tine de partea mea înseamnă altceva? întrebă Laura.

Caroline ridică din umeri.

– Ei, da, în sensul acesta. Am să cer ca manuscrisele tale să fie citite de cineva care să le evalueze corect. Nu e nimic rău în acest lucru, nu?

– Nu, nu sunt împotrivă, spuse Laura redobândindu-și echilibrul. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru interesul pe care ți-l dai. Te-ai fi putut preface că mi-ai citit poveștile și ai fi putut spune că nu sunt bune.

Caroline o privi indignată.

– Cum să fac asemenea lucru?

– Oricum, felicitări, Laura. Aș spune că ești pe cale de a-ți schimba viața, zise Craig.

– E rândul tău acum, răspunse ea, apoi tăcu stânjenită. Asta nu înseamnă că nu ești deja un scriitor recunoscut, bineînțeles.

– Jurnalist, o corectă el. Nu e chiar același lucru cu scrierea unui roman. Trebuie să dovedesc asta.

– Ai s-o faci, cu siguranță, interveni Rachel, incapabilă de a se abține. Cuvântul „eșec“ nu intră în vocabularul tău!

– Încerc să nu intre, încuviință el fără altă reacție decât subțierea buzelor. Cu puțin ajutor pe unde e nevoie, mă aștept să fac treabă bună.

Laura îi privi când pe unul când pe altul cu oarecare mirare, ca și cum nu era sigură dacă i se părea sau chiar simte animozitate între ei.

– Ești o adevărată figură, mamă, zise Rachel

– Toți avem secretele noastre, spuse Craig. Și tu ai păstrat multe lucruri numai pentru tine.

– Cum ar fi că nu mi-ai spus că te căsătorești cu Charles până când nu a fost prea târziu ca să te pot opri, interveni Laura cu ironie. Nu că aș fi putut face ceva. Erai majoră.

– Cred că nu țineai foarte mult la cumnatul meu, șopti Caroline.

– Ca soț al fiicei mele, nu. A profitat de ea.

– N-a făcut-o, izbucni Rachel cu pumnii strânși și obrajii în flăcări. Nici unul dintre voi nu știe mai bine ca mine!

– Evident. Craig părea că nu e impresionat de forța cu care negase ea. Oricum, face parte din trecut. Cred că ar trebui să lăsăm trecutul acolo unde este.

– Da, ai dreptate, spuse Laura pe un ton de scuză. Îmi pare rău, Rachel. N-ar fi trebuit să deschid discuția despre Charles.

– Bine. Încă tremurând de nervi, Rachel se așeză mai bine. Și mie îmi pare rău. Nu trebuia să-ți stric ziua.

Rămaseră până la ora cinci. Caroline și mama ei păreau să fi ajuns la nivel înalt și pe plan personal. Rachel se simțea ciudat – asta era casa care făcea parte din trecutul ei, Într-un fel. Dacă previziunile aveau să se arate corecte, mama ei avea înainte o nouă carieră – incluzând poate și mutarea de pe insulă. În cazul acesta nu avea să se mai pună problema ceainăriei pentru viitor. Nu întrevăzuse această posibilitate, dar nu va mai avea cine să se întoarcă.

Va rămâne singură, veni gândul ca o lovitură.

Pentru prima dată Apperknowle nu i se mai păru primitor ca până atunci. Chiar și după moartea lui Charles, însemnase acasă pentru ea. Acum era doar o casă pe care ea o împărțea cu cine-va. Fiind Lindhurst prin naștere, Craig avea dreptul deplin, ea era acolo doar ca să ofere mijlocul de perpetuare. Nu conta cât de convinsă fusese de ceea ce prevăzuse Charles pentru ea, dar așa avea să se sfârșească.

– Mă duc sus să mă schimb, anunță Caroline când intrară. Presupun că vom lua cina aici.

– Da, confirmă Craig. O cină liniștită de familie.

– Nu suntem o familie! protestă Rachel și simți că e apucată cu putere de braț și întoarsă cu fața spre el.

– Dar vom fi, declară el strâmbându-se. Nu te îndoi de asta!

– Alegerea îmi aparține totuși, îi reaminti ea, refuzând să se lase intimidată de furia lui. Încă pot să mă retrag din înțelegere.

– Și să pleci de-aici? El dădu din cap. N-ai să faci asta. O știi și o știu.

– Nu fi atât de sigur! Era prea înfierbântată ca să-i pese ce spune. Am început să realizez că Charles mi-a cerut cam prea mult!

Amândoi uitaseră de Caroline, care se oprise cu un picior pe prima treaptă a scării.

– Dacă vreți să țineți seama de sfatul meu, spuse pe un ton ridicat, ar trebui să mergeți într-un loc mai ferit pentru a vă spăla rufele. Doar dacă nu vreți ca angajații să fie la curent cu problemele voastre.

Craig se mișcă primul.

– Ai dreptate. Biblioteca.

– Nu! Rachel se smulse din strânsoarea lui cu o putere pe care nu bănuise că o are. Nu mai este nimic de spus!

Caroline nu făcu nici o încercare de a o opri când trecu pe lângă ea. Rachel urcă scara cu o viteză care o lăsă fără suflu. Craig n-o urmase, ceea ce o mulțumi. Acum se simțea incapabilă să mai stea în fața lui.

Următoarele două ore părură nesfârșite. Rachel petrecu aproape tot acest timp stând pe unul din șezlongurile din balconul camerei sale până când se lăsă răcoarea serii. Se simți puțin mai bine după duș și după ce-și schimbă hainele. Îmbrăcată cu o rochie de un roșu aprins, cu ruj asortat și machiaj

pentru ochi mai pronunțat decât purta de obicei, se simți mai sigură pe sine. Ceea ce avea de făcut acum era să joace și ea teatru, indiferent ce simțea de fapt.

Caroline era deja în sufragerie cu un gin tonic în mână.

– M-am servit singură, spuse liniștită, m-am gândit că n-ai nimic împotrivă.

Rachel ridică puțin din umeri.

– Simte-te ca acasă. Ai mai multe drepturi aici decât mine.

– E puțin cam târziu să-ți manifești acum amărăciunea, veni răspunsul rece. Ar fi trebuit să-i spui „nu" lui Charles când a deschis subiectul pentru prima dată. Poate că n-ai fi moștenit tot atât de mult, dar conștiința ta ar fi fost curată. Tăcu o clipă. Asta te frământă, să înțeleg?

Rachel își mușcă buza.

– Crezi că reacționez stupid?

– Nu atât stupid cât egocentrist. Moștenești o parte importantă orice s-ar întâmpla; Craig nu s-ar alege cu nimic dacă tu ai refuza căsătoria. Nu că ar fi în acord cu socotelile lui Charles, dar nu asta este problema. Vocea ei deveni mai aspră. Dar nu pot sta să privesc cum îmi jefuiești fiul de drepturile sale, Rachel. N-o merită.

– Pot să lupt singur, spuse Craig încruntat din pragul ușii, unde apăruse fără să fie observat de vreauna dintre ele. Mamă, nu te amesteca, te rog.

– Trebuia s-o spună cineva, răspunse Caroline enervată de tonul lui. N-ai nevoie de această problemă, Craig. Nu după ce ți s-a întâmplat în ultimele luni.

– M-am săturat să tot aud despre toate câte ți s-au întâmplat în aceste ultime luni! spuse Rachel printre dinți.

– Nu te-ai săturat, se înfurie Craig. Nici n-ai să te saturi.

– De ce? E ceva de rușine?

Ar fi vrut să-și retragă cuvintele, dar era prea târziu. Trăsăturile lui deveniseră încordate.

– Într-un fel, s-ar putea să ai dreptate, spuse el.

– Nu fi ridicol, spuse Caroline dezgustată. Doar n-ai vrut să ți se întâmple!

– Să nu mai discutăm. Se îndreptă spre dulapul cu băuturi, privind-o pe Rachel. Tu ce bei?

Conștientă că mersese prea departe, profită de moment.

– Sherry, te rog.

Cât timp el turnă băuturile în cameră se lăsă o tăcere apăsătoare. Așezată pe una din canapele, Rachel acceptă paharul înalt pe care i-l oferi el, fără să ridice ochii mai mult decât până la nivelul cămășii lui maro. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni crem ce-i subliniau silueta. Încheietura mâinii era fină și părul de pe mână bătea în auriu spre deosebire de cel de pe cap. Oriunde ar fi petrecut aceste ultime luni, nu fusese lipsit de soare. El se așeză pe canapea în partea opusă mamei sale.

–Ar fi bine să pleci prin Portsmouth și să te duci direct la tren mâine, spuse el. La ce oră te-ai gândit să pleci?

– După prânz, la orice oră, răspunse Caroline. Nu am cine știe ce planuri pentru seară. Tu când aduci Jaguarul?

– Știu și eu la fel de bine ca tine. Trebuie să le dau un telefon.

– Spune-le să se grăbească. John Murray a așteptat mai bine de șase săptămâni până i-au adus piesele de schimb.

Rachel își privea paharul în timp ce ei vorbeau, fără să știe cum va fi restul serii dacă nu i se adresau. Poate că într-un fel o merita, dar asta nu rezolva nimic.

Caroline rezolvă problema în locul ei în următoarele clipe. O privi fără urmă de ranchiună.

– Dacă lucrurile vor lua întorsătura de care eu sunt sigură, mama ta va veni la Londra foarte curând. I-am sugerat să stea la mine. Hotelurile pot fi locuri foarte singuratice.

– Chiar ești încrezătoare? întrebă Rachel în timp ce sprâncenele lui Caroline deja se ridicaseră.

– Da, sunt. Tu mai ai încă îndoieli?

– Nu, se grăbi ea să răspundă. Sunt sigură că-ți cunoști bine meseria.

Caroline râse.

– Nu pot spune că n-am făcut niciodată greșeli, dar pot să spun că n-am provocat dezastre. Oricum, vom vedea. Cel mai important este să rezolvați voi problema.

– Ți-am spus că nu mai discutăm, mormăi Craig.

– Asta ar însemna că nu-mi fac datoria de părinte... dragă, spuse Caroline pe un ton resemnat. N-am să mai spun nimic, dacă asta dorești.

Își ținu cuvântul în restul serii. Râzând, glumind, povestind, reuși chiar să dezmorțească atmosfera. Rachel reuși chiar să nu-și mai manifeste antipatia față de ea. Oricum, Caroline avea un caracter agreabil. Dacă ar fi fost altele împrejurările, ar fi putut deveni chiar prietene.

Craig părea că-și scosese din minte toată povestea. Numai când îi întâlnea privirea, Rachel își dădea seama că buna lui dispoziție era doar de suprafață. Mâine, după plecarea mamei sale, el avea să redeschidă discuția, cu siguranță. Nu putea fi sigură nici ce răspuns îi va da ea. O aștepta o noapte de frământări.

În jurul orei unsprezece, Caroline fuse cea care dădu primul semn de retragere.

–Mâine se anunță a fi o zi lungă, spuse ea, așa că o noapte de somn bun nu strică. Rachel o urmase imediat, lăsându-l pe Craig

singur. Acesta părea să nu se grăbească. Îl lăsară stând pe un fotoliu, cu un pahar în mână și dând impresia că avea să mai întârzie mult.

Amândouă urcară scara în liniște. Abia când ajunseră pe hol, unde urmau să se despartă, Caroline făcu un comentariu tipic ei.

– Va trebui să te hotărăști, să știi. Lucrurile nu pot fi lăsate astfel.

– Încă mai avem la dispoziție șase luni fără o săptămână, sau cam așa ceva, răspunse Rachel calmă. Căsătoria va fi valabilă chiar dacă va fi încheiată în ultimele ore ale termenului.

– Și intenționezi să-l lași pe Craig să fiarbă până în ultimul moment, nu-i așa? Caroline dădu din cap. Ce te face să fii atât de răzbunătoare cu el?

– Abia dacă-l cunosc, se răsti Rachel. Te-ai grăbi să te măriți cu un bărbat pe care nu-l cunoști?

– Ca să fiu practică, aș analiza ce am de câștigat.

– Nu vorbesc din punct de vedere practic, ci emoțional. Nici măcar nu-mi place!

– Dar ești atrasă de el, răspunse Caroline fără să clipească. La fel cum și el este atras de tine. Tremură aerul când vă uitați unul la celălalt.

– E simplă animozitate, negă Rachel și văzu gura celeilalte reducându-se la o linie.

– Totul e făcut din bucățele. O ceartă sănătoasă ține relația departe de plictiseală. N-ai să găsești pe cineva mai bun decât fiul meu. E un adevărat bărbat, nu un tinerel flușturatic! Poartă-te cum trebuie cu el și vei continua să faci pe cocoșul.

– Nu vreau să fac pe cocoșul. Rachel deja se întorcea să plece. Noapte bună.

– Ca să spun drept, cred că nu știi ce vrei, veni cu încăpățânare răspunsul. Vise plăcute.

Întreruperea fusese mai mult decât nepoliticoasă, Rachel o știa bine, dar Caroline n-avea de ce să se amestece. Era înclinată în mod firesc spre partea fiului său, dar asta n-avea să schimbe hotărârea lui Rachel. Nu-și putea permite. Craig fusese amestecat dar pentru bani; ea era cea care avea cel mai mult de pierdut.

Noaptea era frumoasă, doar puțină răcoare în briza de primăvară. Lăsă ușa balconului deschisă ca să intre aer proaspăt. Lumina lunii nu lăsase camera în întuneric total. Stătuse adesea întinsă în pat în nopțile cu lună și când Charles era lângă ea.

Chipul lui nu-i mai revenea în minte cu aceeași claritate, fiind înlocuit de o figură mai tânără, cu trăsături pronunțate, ochi cenușii și o gură batjocoritoare. Răsucindu-se în pat, își aminti fiecare detaliu al trupului lui – senzația atingerii. Nu-i lipsea actul în sine cât el, legătura emoțională. Simțea nevoia să fie iubită, să ofere dragoste – să se abandoneze. Charles fusese un amant minunat; atent, tandru, preocupat de plăcerea și confortul ei. Craig...

Rachel își alungă gândurile, se întoarse pe o parte, își înfundă obrazul în pernă și se rugă să adoarmă. Din imaginație nu putea veni nimic bun. Absolut nimic.

Atingerea mângâietoare a mâinii de pe sânul ei o trezi încet. Nu cum o trezea Charles noaptea, se gândi visătoare, dar senzația ce creștea în ea nu era vis. Îi putea simți căldura în spatele ei, nu prea aproape, dar destul de aproape ca să simtă că era deja excitat. Instinctiv, se lipi de el, auzindu-i respirația grea.

Amețită încă de somn, simți mâna plecând de pe sân, și mângâindu-i întreg trupul și intrând pe sub cămașa de noapte. Mângâierea de pe picioare îi alertă toți nervii. N-o mai mângâiase niciodată astfel – nu-i mai crease vreodată asemenea senzații minunate. Își dorea mai mult, mult mai mult. Dragul, scumpul Charles!

Mâna își continuă mângâierea, făcând-o să tremure de plăcere, dar numai pentru o clipă. Gemu slab, nu mai trăise vreodată asemenea momente și începuse să-și audă pulsul în urechi.

– Charles, murmură uluită, întorcându-se cu fața spre el. O, Charles!

Trupul cald și puternic se încordă. Rachel deveni brusc conștientă când simțurile-i recunoscură diferența. Nu Charles, ci Craig. Cum nu-și dăduse seama?

El o prinse cu brațul când ea tresări și vru să se ridice din pat, apăsând-o înapoi pe pernă în timp ce el se ridica într-un cot deasupra ei.

– Prea târziu pentru retragere. Continuăm de unde am rămas.

– Nu! Rachel îl împinse cu disperare. Pleacă! Nu te vreau!

– Nu te cred. Ești chiar acum gata pentru mine, după cum te-ai manifestat!

– Am crezut că era Charles, protestă ea în timp ce Craig zâmbea.

– Poți să ți-o spui ție, pentru că trupul tău știa diferența. Ți-am simțit surprinderea – senzația de descoperire. Ai stat liniștită pentru că voiai să continue. Pentru că nu te-ai putut abține să nu reacționezi. Și ajungând până aici, nu ne vom opri. Nu-mi pasă dacă voi pierde toată noaptea pentru a te face să recunoști; dar vei merge până la capăt!

Rachel își retrase mâna. Era mai mult decât evident că nu mai era capabilă să-l înlăture prin forța ei fizică. Nu-i mai rămăsese decât să încerce să-l convingă.

– Nu pot fi ca tine. Nu trăiesc doar clipa, spuse suspinând. Nu pot, Craig!

– Ba da, poți. El o sărută pe gât, făcându-i pulsul să se zbată ca o pasăre prinsă în cursă. Poți fi ce vrei să fie. Uită orice altceva și concentrează-te să-ți placă ceea ce avem – ceea ce voi face.

Rachel își propuse să-i reziste, dar era greu să-și controleze reacțiile. Realiză că nu va reuși când el îi acoperi sânii cu sărutări.

Cămașa ei de noapte avea breteluțe subțiri. Craig le coborî pe amândouă, reușind s-o dezbrace până la talie. Atingerea limbii lui o aduse în agonie, simțind că nu mai poate îndura. El continuă asaltul tandru asupra sânilor ei, făcând-o să nu mai lupte împotriva senzațiilor ce o învăluiau. Rachel simțea că îl dorește pe acest bărbat mai tare decât își dorise orice în viață. Nu mai conta nimic altceva în acel moment.

Începu să-i șoptească numele, să-l mângâie la rândul ei, să-i simtă pielea caldă și netedă. Voia să-l simtă, să-l știe, în cele mai mici detalii.

Cu mângâierile ei, îl făcu să gâfâie, să mormăie și s-o apese cu propria greutate pe pat.

– Nu încă, șopti el încet. Nu până când nici unul din noi nu va mai putea rezista nici o clipă!

Rachel simțea că acel moment nu era departe pentru ea sub mângâierile ce-i acopereau tot trupul. Simțea că era în flăcări, că nu mai voia să aștepte, dorea la fel ca și el, totul, tot ceea ce-i putea face el.

Actul se petrecu firesc, armonios.

Rachel își reveni încet, devenind conștientă, mai întâi de greutatea lui care o apăsa, de căldura lui. Capul lui era pe umărul ei, îi simțea respirația caldă pe gât, trupul lui făcând-o să simtă că erau potriviți.

– Nu te mișca, șopti el când simți că ea încearcă să se răsucească. Nu încă. Vreau să mai rămânem îmbrățișați.

Rachel se supuse, dar numai fizic. Mintea-i era cuprinsă de gânduri contradictorii. Ceea ce tocmai se întâmplase între ei acum, crease o multitudine de complicații. Dacă nu altceva, posibilul rezultat al acțiunii lor trebuia luat în calcul. O sarcină era ultimul lucru care trebuia să se întâmple, nu trebuia să apară prea devreme. Cum va putea înfrunta pe cineva dacă rezultatul acestei seri avea să fie pozitiv?

– Lasă-mă, Craig, spuse grăbită. Te rog!

El își ridică ochii și o privi, dar ea nu-i putu vedea bine expresia.

– Care-i scopul pentru care te mai împotrivești? Amândoi știm că trebuia să se întâmple. Mai lasă-mă câteva minute și-ți arăt că se va întâmpla din nou. Acesta-i efectul pe care-l ai asupra mea. Îi privi buzele. Efectul pe care-l avem unul asupra celuilalt. Poți să-mi spui cu sinceritate că nu mă mai vrei din nou?

– Nu... te... vreau. Fiecare cuvânt fusese un efort.

– Nici măcar nu te pricepi să minți, o dojeni el fără răutate. Se mișcă peste ea, zâmbindu-i. Vezi? Mai mult decât pregătit. Totdeauna am invidiat femeile pentru că-și revin mai repede. O sărută din nou, murmurând pe buzele ei. Nu crede că mie-mi trebuie mai mult, vrăjitoare mică. Nu mă satur de tine!

Rachel uită să mai protesteze. Îl sărută la rândul ei cu foame, aproape cu sălbăticie, încolăcindu-și mâinile și picioarele în jurul lui. O voce interioară o avertiză, dar Rachel refuză să se gândească la clipa când avea să regrete că se abandonase în brațele lui.

Trebuie că adormiseră îmbrățișați, pentru că atunci când deschise ochii Rachel văzu lumină. Craig era lângă ea, ținând-o de talie. Gura lui păstra aceeași fermitate ca atunci când era treaz, iar ea mângâie gura ce-i dăduse atâta plăcere în timpul nopții.

Cum avea să se comporte de-acum? Trebuia să se supravegheze, și când trebuia să-i întâlnească ochii, să nu se trădeze. Încercase să nu-l iubească, dar îl iubea. Nu mai putea să se ascundă. Dar în privința lui Craig, nimic nu se schimbase. Îi demonstrase doar că voia foarte tare să preia el conducerea.

Simțindu-i privirea, ochii cenușii se deschiseră. Era perfect lucid. Îi zâmbi. Ridică mâna ce-i stătuse pe talia ei și o mângâie pe obraz, făcând-o să spere puțin.

– Cum te simți? întrebă șoptit.

Cuvintele pe care voia să le rostească i se opriră în gât. N-ar fi fost cele pe care el ar fi vrut să le audă.

– În nici un caz atât de mulțumită de mine pe cât te simți tu, șopti ea, totuși. Ai dovedit cu siguranță ce bărbat ești!

Zâmbetul lui se schimbă și privirea-i deveni dură.

– E ceva. Mâinile-i rămaseră pe loc. Înseamnă că e o șansă să îndeplinim ce ne-am propus azi noapte?

– Doar o șansă, până la proba contrarie.

Craig se ridică într-un cot, privind-o cu hotărâre.

– Dacă-ți închipui că am să aștept până atunci, mai gândește-te. Dacă nu s-a întâmplat azi noapte, are toate șansele să se întâmple de-acum înainte. Dacă ai nevoie de suport moral, n-ai decât să-ți repeți în minte că o faci pentru Charles!

Fără să-și dea seama că e goală, Rachel sări din pat și se duse la baie.

Capitolul 7

Micul dejun era ceva de care s-ar fi lipsit cu bucurie, dar absența ei de la masă în ziua plecării lui Caroline n-ar fi fost scuzabilă. Dacă ar fi pretins că e bolnavă, ar fi reușit s-o aducă la ușa ei, ceea ce ar fi însemnat că trebuia să se prefacă și să fie destul de convingătoare.

Se îmbrăcă cu grijă în pantaloni scurți galbeni și o bluză fără mâneci, având grijă să fie prima jos. Mama și fiul ajunseră câteva minute mai târziu. Expresia lui Craig, ca de obicei, arăta foarte puțin din ceea ce gândea. Din ceea ce se vedea pe chipul lui, noaptea trecută nu existase.

– O zi frumoasă pentru călătorie, comentă Caroline ziua însorită. Când vremea bună apare atât de devreme, te face să te gândești dacă va ține până în vară. N-am să fiu toată vara în țară, plec în iulie. Aruncă o privire spre Craig. Cred că sunt puține șanse să ai gata prima ciornă până atunci.

– Cred că ai dreptate, răspunse acesta calm. Poate va fi gata până când te vei întoarce.

– E de așteptat, interveni Caroline, zâmbind și privind spre Rachel. Poate și alte noutăți?

– Nu se știe niciodată, răspunse Rachel, fără să privească spre Craig. N-avea decât să creadă ce dorea. N-o putea sili să se mărite cu el.

Caroline sugeră să facă o plimbare pe plajă înainte de prânz. Era ultima ocazie de a simți nisipul sub tălpi și trecându-i printre degetele de la picioare, spuse amuzată. Încercarea lui Rachel de a se scuza că are multe telefoane de dat, nu-și găsi ecou. Caroline spusese că dimineața era prea frumoasă pentru a o petrece în casă și Rachel cedase.

Caroline era îmbrăcată deja cu bluză și jachetă și trebui doar să-și schimbe încălțămintea cu toc. Craig veni îmbrăcat cu pantaloni albi și o bluză cu mânecă scurtă, încălțat cu sandale de piele.

–Vremea bună impune îmbrăcăminte ușoară, comentă el. Și eu abia aștept să simt nisipul sub tălpi.

Caroline îi aruncă o privire care o făcu pe Rachel să se gândească dacă nu cumva ceea ce spusese el avea un înțeles ascuns. Vede prea multe în prea puține, se gândi ea hotărâtă.

Porni înaintea lor fără să comenteze. O cireadă de boi se apropia. Era o vreme când curiozitatea lor o amuza. De data asta Rachel ridică mâna spre ei, pentru a-i determina să se îndepărteze.

– Data viitoare am să-ți cumpăr o capă comentă Craig amuzat, în urma ei. Mai aveau puțin până să se repeadă.

– Sunt blânzi, răspunse Rachel. Se joacă.

– Cred că nici nu prea le-a mai rămas mult de la viață, comentă Caroline. Mulțumește Cerului că nu ești ca ei, Craig! Se pare că n-au rămas intacți.

– Dacă mișcarea feministă continuă să meargă pe calea pe care-a apucat, nu va mai fi mare diferență, răspunse el pe același ton sec. Vom fi emasculați cu viteză!

Rachel își păstră privirea înainte. Știa că replica lui era îndreptată împotriva ei, dar se făcu a nu auzi. Emasculat? Era o glumă. Încuiatul ușii era unica ei apărare.

Protejat de briză, micul golf era destul de primitor pentru plajă. Caroline își scoase sandalele și pantalonii și porni prin apă.

Rachel o însoți pentru că nu avea altă alegere decât să rămână alături de Craig care refuzase să le însoțească. Craig se așezase pe o piatră, privindu-le de la distanță, cu un picior ridicat pe genunchiul celuilalt, într-o poziție care-o enervă teribil pe Rachel.

Cum putea fi atât de liniștit după cele întâmplate azi noapte? Însemna atât de puțin pentru el? Bineînțeles că fusese cu alte femei. Să nu fi fost satisfăcut de ea? Începu să rememoreze momentele petrecute cu el. Reacționase ca cineva posedat!

– Ești foarte tăcută, comentă Caroline. Te preocupă ceva?

– Nu mai mult decât ieri, minți ea. Se gândi ce să spună ca să nu fie legat de Craig. N-ai vorbit nimic de celălalt fiu al tău. Îl vezi des?

– Dacă ții seama că amândoi lucrăm în același oraș, nu ne vedem prea mult, răspunse Caroline aparent netulburată. El are viața lui, eu pe a mea. Ne întâlnim la zile mari și în vacanță, mai luăm câteodată masa împreună.

– El... știe ceva... despre toate acestea?

– Doar că jumătate din avere o moștenește Craig, nu mai mult.

– Cum a primit vestea?

Caroline ridică din umeri.

– Ce te-așteptai? Ca frate mai mic, a stat ani de zile în umbra lui Craig. Cariera lui nu strălucește în ultima vreme, ca și multe altele, și nu privește cu indiferență excluderea lui de la moștenire. Craig crede că îl poate ține sub control, dar nu se știe cum vor evolua lucrurile și dacă va putea fi sigur de moștenire.

Rachel strânse din dinți.

– Craig nu pare de loc lipsit de bani.

– Asta depinde de ceea ce se înțelege prin bogăție. Craig a muncit pentru fiecare bănuț pe care l-a câștigat și nu văd de ce s-ar aștepta cineva ca el să lupte împotriva lui Gary cu prețul propriei securități.

– Oricum, n-am nici un motiv să mă las influențată de problemele lui Gary. Rachel ieși din apă și își luă sandalele. Nu știu care e părerea ta, dar mie mi-a ajuns pe ziua de azi. Am comandat prânzul mai devreme, ca să ai timp să ajungi la feribot.

– Abia aștepți să scapi de mine, nu? răspunse Caroline. N-ai să-l descurajezi cu una-cu două pe Craig.

Rachel ar fi putut să-i spună că știa deja, dar se abținu. Orice avea să se întâmple, era problema ei și a lui Craig – nu a altcuiva.

El se ridică în picioare când le văzu apropiindu-se. Scoase chiar două batiste cu care ele să-și scuture nisipul de pe picioare înainte de a se încălța.

– E bine să fii pregătit pentru orice, spuse el când Rachel îi mulțumi. Ne întoarcem?

– Trebuie, se pare, răspunse mama lui. Un prânz comandat mai devreme pentru o plecare devreme.

Rachel nu se osteni să se justifice. Prezența lui Caroline complicase mult lucrurile. Făcând un scurt calcul, ajunse la concluzia că avea nevoie de două săptămâni ca să afle cum stătea; dacă ciclul ei n-o luase razna din cauza presiunii nervoase. Până când avea să fie sigură, nu trebuia să se gândească prea mult. Nu era prea ușor, dar nimic din toată această problemă nu era ușor.

Plecară toți trei și ajunseră curând acasă. Rachel se duse să se schimbe cu obișnuita ei ținută, blugi și o bluză de bumbac, gândindu-se între timp că i-ar face bine să aibă o ocupație stabilă. Se îndoia că acum Craig va mai apela la ajutorul ei pentru carte. Dacă se ajungea la asta, soluția era să-și ofere serviciile mamei sale, chiar dacă asta din urmă nu s-ar grăbi să accepte. Ultimii doi ani le făcuseră să se cam îndepărteze una de cealaltă.

Bătaia în ușă, urmată de imediata apariție a lui Craig în cameră înainte de a primi vreaun răspuns, o făcură pe Rachel să sară speriată de la oglindă. Nu-i venise în minte să încuie ușa în timpul zilei.

– Ai auzit vreodată de curtoazie? întrebă furioasă. Sau e o vorbă de ocară în locul din care vii tu?

El depăși atacul cu o ușoară ridicare din umeri.

– Se pare că n-aveam ce să văd mai mult decât am văzut deja. Oricum, după ce ne vom căsători vom avea aceeași cameră.

– Nu ne vom căsători, șuieră ea printre dinți. Nu până...

– Până când nu va fi absolut necesar? continuă el ce nu spusese ea. Cu siguranță, acesta trebuie să fie motivul.

– Unicul, insistă ea, și îl văzu din nou ridicând din umeri.

– Nu vreau să generez nici o discuție în contradictoriu. Am venit să-ți spun să vii și tu cu noi la Ryde, apoi am putea merge la Cows să aruncăm un ochi la bărci. Dacă vom vinde iahtul, vom avea nevoie de o evaluare.

– Nu putem hotărî încă vânzarea. Așa încât nu văd sensul.

– Mi-ar plăcea totuși să le văd. Oricum e mai bine decât să pierzi vremea pe-acasă, așteptându-mă să mă întorc.

Avea dreptate, recunoscu Rachel în sinea ei.

– Bine, spuse fără să se gândească prea mult. Am să vin.

– Bine. Nu se mișcase mai mult decât lățimea ușii deschise, rămânând cu mâna pe clanță. Și ieșim apoi pentru cină. Doar noi doi.

– La lumina lumânărilor, bineînțeles? comentă ea ironic.

– Ce-ar fi viața fără puțin romantism? Ești gata să cobori? Prânzul cred că poate fi servit.

Cu părul aranjat și proaspăt rujată, n-avea nici un motiv să mai întârzie. Încuviință scurt și porni în urma lui, anticipând o formă de contact fizic și simțind dezamăgire când acesta nu se produse. Nimic nu putea fi previzibil la Craig Lindhurst, începuse ea să observe.

Plecară de-acasă la unu și jumătate și traversară Ryde. Rachel își luă rămas bun de la Caroline în mașină, lăsându-l pe Craig s-o conducă singur. Dacă aveau să se mai întâlnească vreodată se va întâmpla doar dacă situația îi scăpa din mână, se gândi ea în timp ce îi privea îndepărtându-se. Dacă se întâmpla astfel, ea n-ar fi fost în stare să-i interzică celeilalte accesul în casa fiului său. Craig se întoarse în următoarele zece minute și se urcă la volanul Mercedes-ului fără să scoată o vorbă. Dacă era nervos pentru că ea n-o condusese pe mama lui, era treaba lui, își zise Rachel. Nu era dispusă să facă concesii.

Bărcile erau ancorate la West Cows, ceea ce însemna o întoarcere de la Newport pentru traversarea râului. Lui Rachel nu-i plăcea să treacă pe lângă închisoare. Numai gândul de a fi închisă ani de zile îi dădea fiori.

– Nu prea înțeleg, spuse el când ea făcu acest comentariu. Oricum, e imposibil să ți se întâmple ție – doar dacă nu comiți o infracțiune serioasă. Dacă ai sta mereu cu un cuțit în mână, m-aș gândi, spuse ironic. Crimele pasionale nu sunt privite cu simpatie în această țară.

– Autoapărare, replică Rachel.

Craig râse.

– De ce să te aperi? N-am intenția să te omor.

Toată conversația era caraghioasă, dar refuza să schimbe subiectul.

– Moartea în locul dezonoarei s-ar putea să fie un concept demodat pentru tine, dar unii dintre noi consideră că merită!

– Te referi la ultimele evenimente? întrebă el, de-a dreptul amuzat de astădată. E o vorbă care zice: e timpul să stai pe spate și să trăiești clipa.

Ochii ei ajunseră imediat pe mâinile lui ce se aflau pe volan, amintindu-și cu exactitate ce treziseră în ea cu o noapte în urmă. Nodul din stomac ce apăru la gândul repetării situației nu avea legătură cu frica.

– Hai să abandonăm subiectul, vrei? Vocea lui denota siguranță de sine. Ne uităm la bărci, luăm ceaiul pe undeva și ne bucurăm câteva ore fără să ne certăm. Bine?

Fie că era o măsură temporară sau nu, era o soluție de a petrece restul după-amiezii.

Armistițiul funcționă bine o vreme. Arătându-i lui Craig iahtul pe care Charles îl iubise atât de mult, ea avu un sentiment straniu. Craig se arătase destul de înțelegător în privința navigatului în general, dar își manifestă din nou lipsa de interes pentru întreceri.

– În afară de tenis și poate squash, sporturile de competiție mă cam lasă rece, mărturisi el. Joc prost cricket și consider că rugby-ul e pentru idioți.

– Dar fotbalul? îl întrebă zâmbind.

– Nu plâng nici după acesta. O alergătură fără noimă, spuse calm. Dar tu? Știu că înoți bine, dar e alt sport care-ți stârnește interesul?

– Ca tine, recunoscu ea. Tenis și squash. Charles își făcuse planuri înainte să... N-am vrut să-l aduc în discuție.

Craig era cu ochii pe o barcă ce trăgea la mal.

– De ce nu? A fost soțul tău.

– Un fapt ce te deranjează, comentă ea.

– Poate. Tonul lui devenise aspru. Gândul că tu, cu el, făceați ce am făcut noi azi noapte...

– N-am făcut! Dar nu mai putea retrage cuvintele care-i scăpaseră fără să-și dea seama. Îl văzu cum o privește. Am vrut să spun că n-a fost la fel. Charles nu era... n-a făcut... Nu mai continuă, dar obrajii i se înroșiră când îl văzu pe Craig cum o privește pe sub sprânceana-i ridicată.

– Nu te-a adus niciodată la un asemenea grad de reacție, asta încercai să spui? Succesul îmi aparține.

– Cum?

– Felul în care ai reacționat. Nu erai obișnuită să ajungi la abandon total – chiar dacă te-ai împotrivit la început. Să faci dragoste cu un tip care arată ca tatăl tău îți ridică în minte tot felul de bariere.

– Să presupun că te-ai specializat și în psihologie? îl ironiză ea caustic.

– Nu-mi trebuie o specializare ca să văd ce am înaintea ochilor. Craig o apucă de umeri, obligând-o să-l privească. Te-ai

măritat cu Charles pentru că reprezenta siguranța pe care ai pierdut-o la moartea tatălui tău. Cineva pe care să te bazezi, care să aibă grijă de tine. Un fel de dragoste, cu siguranță.

– Cred că e ceva mai bine decât să-l vreau doar pentru banii lui, reuși ea să spună cu un nod în gât. Trebuie să ai dreptate, nu-i așa, Craig? Nu poți accepta că un bărbat de șaizeci poate fi cumva atrăgător pentru cineva de vârsta mea, așa că trebuie denigrat. Uite, și ia aminte. L-am iubit pe Charles cum n-am iubit pe nimeni altcineva. Așa cum tu și cei ca tine n-au cum să aprecieze!

Ridica tonul pe măsură ce se enerva mai tare.

– Pentru tine dragoste este sinonim cu sex, iar tu ești foarte bun în această privință. Pot să-ți garantez. Numai că viața e făcută din mult mai mult decât plăcere sexuală!

Nu-și dădu seama dacă sclipirea din ochii lui era de furie sau de amuzament. Din răspunsul lui reieșea cel din urmă.

– Recunoști că ți-a făcut plăcere?

Lipsa de reacție o lăsă fără vânt în pânze. Îl privi neajutorată, incapabilă să-l mai înfrunte cum își propusese.

– Am s-o iau ca pe un răspuns afirmativ, spuse el și o sărută, strecurându-și degetele prin părul ei și împreunându-le la ceafa ei într-un gest care nu-i permise să se retragă.

Protestul ei, atât cât fusese, întârziase apariția senzației de căldură care o cuprinse peste câteva secunde. Pulsul i se mărise, tremurând toată, amintindu-și unde puteau duce sărutările lui. Când era vorba de el, dominația pasiunii asupra situației era o glumă. Nu se putu stăpâni să nu-i răspundă. Anticipând pe jumătate ceea ce avea să urmeze, fu uluită total când el o îndepărtă, și nu putu decât să-l privească.

– Ajunge, spuse el. Trebuie să ne uităm la barcă. Parcă asta făceam!

Rachel se simți frustrată și se gândi că pentru el conta calculul veniturilor din moștenire mai mult ca orice. Știa foarte bine până unde să meargă ca s-o facă să joace după cum îi cânta el. Era inutil să iubească un om ca el, în condițiile în care nu era capabil să-i întoarcă dragostea. Era mare diferență între Craig și Charles, era de asemenea mare diferență și între sentimentele ei față de cei doi. Ajunsese să iubească și să urască în același timp.

Reuși să pară sigură pe sine în următoarea oră. N-avea încotro. Trebuia să-l lase pe Craig să ghicească adevăratele sentimente față de el. Ușa dormitorului ei avea să fie încuiată după ce se va duce la culcare și așa avea să rămână. Îi încolți în minte speranța că era însărcinată și confirmarea în scurt timp a acestui fapt avea să-i ofere scuza necesară pentru a se retrage din înțelegere.

Prin consens tacit, trecură peste ceai. Craig părea hotărât să mențină atmosfera detensionată pe drumul de întoarcere la Apperknowle.

– Am sunat mai devreme la garaj și voi putea merge să-mi iau mâine mașina. Va trebui să-mi calc pe inimă și să-l rog pe Grayson să mă ducă el cu mașina până acolo. Făcu o pauză și continuă pe ton liniștit. Te-ai mai gândit să faci școala de șoferi?

Rachel ridică din umeri și clătină din cap.

– Nu prea. Nu cred că ar fi o idee rea. Grayson se pare că-și va pierde slujba oricum, dacă proprietatea se duce de râpă și eu nu-mi voi putea permite să am șofer personal.

Craig conduse în tăcere câteva minute, cu buzele strânse.

– Nu renunți, nu? Ce vrei de fapt să mă faci să spun?

– Nimic, zise ea cu nepăsare. Credeam că ai spus deja tot ce era de spus.

Mașina mergea prin Brighstone Forest, iar pe drum nu mai era nimeni. Craig opri mașina la marginea drumului, unde copacii erau foarte deși, și rămase privind prin parbriz, cu o figură dură. Nesigură de starea lui și regretând deja că pornise ostilitățile, Rachel îl privea cu coada ochiului. El își dăduse silința să păstreze atmosfera respirabilă. De ce se simțise obligată s-o strice?

– Dacă m-aș fi gândit să te am acolo, să-ți rup hainele și consider că e bine să-ți demonstrez ce înseamnă instinctul animalic pur, aș fi făcut-o, spuse el apăsat. Dar nu numai sex vreau de la tine. L-aș fi putut obține oriunde, pentru numele lui Dumnezeu!

– Crezi că nu știu, se repezi ea cu asprime. Nu-ți dai seama că realizez cât de departe sunt de genul de femeie cu care ești obișnuit? Nu se poate ști ce știi tu fără prea multă experiență, în timp ce eu n-am cunoscut decât un singur bărbat. Nu-ți pot oferi nivelul de satisfacție cu care ești obișnuit.

Craig o privi fix.

– Nu mă asculți. Tocmai ți-am spus că nu caut doar satisfacție sexuală. Nu în sensul că tu nu o oferi. Noaptea trecută a fost la fel de bună pentru mine cum sunt sigur că fost și pentru tine. Ridică mâna și îi prinse obrazul, mângâindu-i buzele cu degetul mare. Ești o femeie frumoasă, senzuală, dezirabilă și eu aș fi un mare mincinos dacă aș spune că asta nu mă influențează; dar e mai mult de-atât.

Rachel simțea că tremură pe dinăuntru ca o frunză, stăpânită de dorința de a se lăsa în seama emoțiilor și de a se lăsa în voia lui fără să țină cont de nimic. Chiar dacă numai o mică parte din ea simțea astfel, era o parte asupra căreia nu putea avea nici o influență.

– Cum ar fi Apperknowle și tot ce vine cu el? sugeră ea cu voce aproape sigură. Nu sunt o proastă, Craig. Tu nici n-ai fi aici dacă n-ar fi testamentul!

Degetul lui mare se opri. Apăsarea pe obrazul ei deveni intenționată și menită s-o facă să simtă durere. Privirea lui era de gheață și vocea tăioasă.

– Perfect adevărat. N-aș fi știut nici măcar că exiști, exceptând numele. Pentru că ești atât de sigură de motivele mele, evident e o pierdere de timp să argumentez și voi face ceea ce mi-am propus. El întoarse capul când ea intenționă să vorbească. Nu te obosi să-mi spui că nu se va întâmpla astfel, pentru că n-am intenția să accept. I-ai dat cuvântul lui Charles, amintește-ți –sau asta nu mai contează pentru tine?

– Bineînțeles că da! Era palidă și se simțea fără putere.

– Atunci, îl vei ține. Și nu peste șase luni. Dacă e vreo șansă să fii însărcinată și chiar ești, legalizăm imediat. Dacă părerea lumii contează atât de mult pentru tine, putem să ne căsătorim în altă parte și să păstrăm secretul până te vei simți în stare să-l faci public. O hârtie oficială este tot ce ne trebuie. Putem merge la Portsmouth.

– Oprește-te! Lui Rachel îi venea greu să creadă că el vorbea serios. Gata!

– Nici nu mă gândesc. Mă duc mâine să aranjez lucrurile după ce iau mașina. Poți merge și tu dacă vrei, deși nu e absolut necesar. Semnătura ta va fi necesară doar în ziua căsătoriei.

Rachel nu mai putea spune nimic. Era îngrozită. N-avea cum să fie astfel, bineînțeles, pentru că ea nu va permite; dar nici nu-l putea înfrunta. Să se căsătorească cu el sau să nesocotească ultima dorință a lui Charles – nu putea face altă alegere. Ceea ce, de fapt, o lăsa până la urmă fără posibilitatea de a alege.

În următoarele minute, tăcură amândoi. Ajungând acasă, Craig conduse spre garaj, punând brusc frână și rămânând cu ochii pironiți pe un Porsche roșu parcat deja acolo. Înjurătura îi ieși din gură o dată cu aerul pe care-l inspirase.

– Cine e? se simți ea obligată să întrebe.

– Fratele meu, spuse el scurt. Nu-i nevoie să te întrebi ce caută aici!

Când ieșiră din mașină, apăru Grayson din garaj, cu o cârpă în mână.

– Domnul Lindhurst a sosit acum o oră, confirmă el răspunsul lui Craig. A ajuns pe la ora două. Să garez Porsche-ul, domnule?

Craig dădu negativ din cap.

– Nu va rămâne.

Rachel așteptă până ajunseră în casă înainte de a spune ceva.

– Doar nu te aștepți să se urce în mașină și să plece înapoi în seara asta!

– De ce nu? veni răspunsul. A venit pe neașteptate, poate pleca la fel. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-l am pe Gary în cârcă!

Ajunseseră în hol. Bărbatul ce stătea în pragul bibliotecii îi privea cu o expresie tristă. Era alb la față și al dracului de chipeș, îmbrăcat într-o cămașă roșie și o pereche de pantaloni strânși pe șolduri.

– Mă așteptam la un bun venit, măcar din partea ta, frate dragă! Și după ce am călătorit cinci ore prin aglomerație ca să ajung aici! Sclipirea din ochii lui când își întoarse atenția spre Rachel n-avea nimic comun cu tonul plângăcios. Bună, eu sunt Gary, dacă n-ai ghicit deja. M-am gândit că era timpul să-mi cunosc mătușa.

Era pentru prima dată când își dădea seama de relația de rudenie. Dacă prin căsătorie era mătușa lui Gary, atunci era și mătușa lui Craig. Îi veni să zâmbească.

– Bună, Gary, mă bucur să te văd.

– Mă bucur să știu că sunt binevenit pentru cineva. Se uită la fratele său, a cărui expresie nu era deloc mai relaxată. Îmi pare rău dacă nu mi-am ales bine momentul, dar mi-au rămas câteva zile libere până la sfârșitul lui aprilie și m-am gândit să profit de vreme. Mama mai e aici?

– Știai al dracului de bine că pleca astăzi, altfel n-ai fi venit, i-o tăie Craig.

– Cred că ai dreptate. Gary nu părea deloc jenat. Oricum, dacă sunt aici, n-am putea măcar o dată să nu ne mai jucăm de-a Cain și Abel și să încercăm să fim sociabili?

– N-ar fi mai bine să stați amândoi de vorbă în bibliotecă, până mă ocup eu de ceai? făcu Rachel o încercare diplomatică, până să apuce Craig să spună ceva. Să zicem zece minute?

– Bine, spuse Craig, fără să-i acorde nici măcar o privire.

Gary se retrase din pragul ușii când fratele său se apropie. Craig închise ușa în urma lui, lăsând-o pe Rachel să plece. Rezolvând problema organizării ceaiului, profită de ocazie și fugi până sus ca să-și pieptene părul.

Constată că are cearcăne, când se uită în oglindă. Nu era de mirare după stresul din ultima oră. Era mulțumită de sosirea lui Gary. Îi oferea timp să respire liniștită. Dacă ea n-avea nimic împotrivă, el va rămâne o vreme. Avea nevoie de prezența lui.

Capitolul 8

Gary părea mai puțin exuberant când Rachel veni în bibliotecă.

–Se pare că e o vizită pe fugă, spuse prost dispus, am primit deja ordinul de marș.

Rachel îl privi repede pe Craig

– Ești binevenit să stai cât vrei, Gary. Ar putea trece multă vreme până să se mai ivească vreo ocazie de a ne cunoaște. I-am spus deja doamnei Brantley. Îți va pregăti o cameră până vom termina ceaiul.

– Bine, mulțumesc. Era evident încântat. Îi aruncă o privire fratelui său. Acesta avea o figură împietrită. Cu greu aș putea refuza o asemenea invitație.

– Nu, veni brusc încuviințarea. Sunt sigur că n-ai putea. Vă las să vă povestiți viețile.

Rachel simți un oarecare regret când el părăsi camera. Oricare ar fi fost sursa neînțelegerii lor, nu-i ajuta dacă adâncea ruptura. Pe de altă parte, se asigură ea, nu era cazul să țină partea vreunuia dintre ei.

– N-am să te întreb unde vi se intersectează interesele. Este treaba ta și a lui Craig. Ceaiul va fi adus imediat. N-ai vrea să iei loc și să-l așteptăm?

Zâmbetul lui era menit să încânte.

– De ce nu? Și, apropo, interesele sunt doar de partea lui Craig. Am venit să-l felicit – Și să te cunosc pe tine, bineînțeles – în timp ce el crede că am venit pentru a-i cere ceva.

– Ce să ceri? întrebă mirată.

– Suport financiar. Făcu o strâmbătură de nemulțumire. N-o duc prea bine în prezent, recunosc, dar să-i cer lui bani ar fi ultimul lucru la care m-aș gândi.

Rachel ezită puțin înainte de a formula întrebarea.

– N-ai deci nici un resentiment că Charles l-a numit doar pe el în testament?

Gary râse.

– Mă rog, nu pot spune că merg atât de departe ca să neg, îi port puțină pică. Era destul ca să lase ceva la toți. Nu vreau să spun că includ și jumătatea ta de moștenire. Tu ești mai mult decât îndreptățită să moștenești.

– Mulțumesc. În glasul lui Rachel era puțină ironie. Ai mai fost vreodată la Apperknowle?

– N-am fost invitat niciodată. Se așeză comod în fotoliul mare, privind evaluator prin cameră. Unchiul Charles și tatăl meu s-au înstrăinat, știi. Tata a fost un altul care a rămas pe din afară.

– Nu în totalitate, cu siguranță.

– Vorbind prin comparație. Charles a obținut toată proprietatea. Tata a primit doar o sumă de bani.

– N-ar fi putut cere în instanță o împărțeală mai echitabilă?

– A fost prea mândru. Tradiția familiei a favorizat fiul mai mare. Totdeauna a făcut-o, probabil totdeauna o va face.

N-o va face, își zise Rachel, dacă ea va avea un cuvânt de spus. Toți copiii ei vor fi tratați egal – băieți sau fete!

Lăsă acest gând în pace. Ea n-avea încă nici măcar un copil!

Gary o privea gânditor.

– Ești foarte diferită de ceea ce mă așteptam, spuse sincer. Credeam că ești acel gen de femeie după care aleargă bărbații bătrâni.

– Charles nu era bătrân, protestă Rachel pentru a mia oară. Dacă vei arăta la fel de bine cum arăta el la șaizeci de ani, ai să fii norocos!

– Dacă voi trăi până la șaizeci de ani. Cel puțin tu poți să iei viața de la început – și să-ți cauți un alt soț. Nu trebuie să te gândești că alerg după banii tăi, dar mă ofer acum, aici, să mă însor cu tine!

Era imposibil să te superi pe el, trase Rachel concluzia, incapabilă să se abțină să zâmbească. După câte îndurase cu Craig în această după amiază, era o ușurare să beneficieze de puțin umor.

–Chiar dacă nu înclin să fiu de acord cu tine, s-ar putea să-ți iau în considerare oferta, răspunse ea amuzată. Iată ceaiul, spuse, întorcându-se spre ușa care se deschisese.

Frumușică, îmbrăcată în alb și negru, Doreen își manifestă din privire interesul pentru noul venit.

– Frumoasă, comentă Gary aprobator după plecarea ei, fără să aștepte însă până să se închidă ușa. Trebuie să spun, mi-ar plăcea să stau aici. Servit ca la carte – cine și-ar dori mai mult? Luă ceașca pe care i-o întinse Rachel și bău din ea înainte de a o

așeza pe masă. Craig a spus ce planuri are acum că poate să dispună de timpul său? Cred că s-a gândit să ia lucrurile mai ușor după cele ce s-au întâmplat acolo. Văzând schimbarea ei de expresie, o privi foarte atent. Nu știi despre șederea lui în deșert?

– Nu, recunoscu Rachel. Nu vorbește despre activitatea lui.

– Tipul puternic și tăcut, acesta este fratele meu! A fost luat prizonier de gherilă și ținut ostatic aproape opt luni. După cât se pare, condițiile erau foarte dure și el s-a simțit foarte rău. Nici eu nu știu toate detaliile, doar ce am reușit să scot de la mama. Ei doi sunt foarte apropiați, cred că ai observat.

– Da. Rachel tăcu puțin, gândindu-se la cele abia aflate. Și până la urmă cum l-au lăsat să plece? S-a plătit o recompensă?

Gary clătină din cap.

– Se pare că a evadat. A mers patruzeci de kilometri având doar o sticlă cu apă. Trebuie să fi fost un iad în căldura aceea. Cred că trebuie să-i admiri curajul. Nu era prima dată când avea necazuri. Acum doi ani abia a scăpat dintr-o ambuscadă în Beirut. Un risc pe care eu nu mi l-aș asuma, nu mă deranjează să recunosc. Nici un reportaj nu merită efortul.

– Craig trebuie că a gândit altfel. Rachel simțea că-i este încă rușine. El trecuse prin toate doar ca să se întoarcă acasă la... acestea. Dacă ea ar fi știut...

– Se pare că are o adevărată inimă de leu! Comentariul fusese făcut cu destulă răutate. Ar fi nebun să continue – mai ales că n-are nevoie s-o facă. Norocul s-ar putea să-l părăsească.

Mare noroc! se gândi Rachel cu ironie. Opt luni de teroare, fără să știe când va fi eliberat, sau dacă va fi eliberat vreodată, obligat să suporte ceea ce ea nici nu putea înțelege. Asemenea

experiență ar fi distrus un om mai slab. Craig nu supraviețuise doar fizic, dar îi rămăsese și mintea întreagă. Asta spunea multe despre caracterul lui.

Știind ceea ce știa acum, nu-l mai putea urî. Ură era oricum un cuvânt nepotrivit pentru ceea ce simțea ea. Nu era vina lui că nu-i răspundea cu aceleași profunde sentimente. Dorind-o așa cum era evident, era destul pentru a continua. Puteau face să meargă această căsnicie dacă-și propuneau. Un copil poate că ar fi fost de ajutor. Bărbații sunt foarte mândri să facă dovada virilității lor.

– Mai ești aici? întrebă Gary curios. Arăți de parcă ai fi făcut o descoperire să-ți zguduie sufletul!

Rachel zâmbi și ridică puțin din umeri.

– Mă gândeam că am uitat să fac ceva, asta-i tot. Mai vrei ceai, sau vrei să vezi unde ai să dormi?

– Nu, mulțumesc și da, te rog. Aș face un duș și m-aș schimba. El se ridică în picioare o dată cu ea. Ai să fii aici la cină?

Amintindu-și de intenția declarată a lui Craig, Rachel ezită să promită. Deși nu părea posibil, el putea totuși să-și manifeste intenția de a o scoate la cină și după ceea ce se întâmplase între ei mai devreme. Avea multe de făcut în sensul acesta și foarte puține idei cum să acționeze. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine, hotărî ea.

– Da, încuviință. De obicei mâncăm în jurul orei opt, dar ești liber să-ți iei ceva de băut dacă ajungi jos înaintea noastră. Simte-te ca acasă, Gary.

– Mulțumesc, așa voi face.

Doamna Brantley făcuse din nou patul în camera în care dormise Caroline. Rachel îl lăsă pe Gary la ușă și îi spuse din nou

să se simtă ca acasă. Ezită o clipă în fața ușii camerei lui Craig, înainte de a bate. Lipsa unui răspuns o puse pe gânduri. Dacă era înăuntru și ignora apelul, putea fi doar din cauză că era supărat pe ea și nu voia să-i vorbească. Doar dacă nu știa că ea era cea care bătea. Ceea ce însemna că putea fi în altă parte sau chiar plecase din nou.

Era mai ușor să lase lucrurile cum erau pentru moment, trase ea concluzia. Era timp destul pentru a-și face cunoscută mai târziu schimbarea de sentimente.

Ajunsă în sufragerie, îl găsi pe Gary instalat comod. Acesta îi privi admirativ silueta frumoasă îmbrăcată în rochia vișinie ce-i sublinia bine curbele.

– Ești o bucurie a ochilor, milady! exclamă el.

– Aș vrea să nu-mi mai spui astfel nici măcar în glumă. În ceea ce mă privește, titlul a murit o dată cu Charles. Sunt doar o doamnă oarecare.

– Nu prea oarecare, nu se putu el abține să comenteze. De fapt, nici nu pot să-l învinovățesc pe unchiul Charles că a sărit calul. Mă întreb unde o fi dispărut Craig. Eu am coborât aproape acum o oră și n-am dat de urma lui. Doar n-o fi în camera lui, zăcând de supărare că-mi ții mie companie?

– Nu fi ridicol! Tonul ei fusese mai ascuțit decât intenționase; făcu un efort ca să-l mai coboare. Să zacă de supărare nu e genul fratelui tău. Va fi aici când va considera de cuviință.

– Stăpânul casei și toate celelalte – mă rog, jumătate din casă, oricum. O privi decepționat. Voi doi ar trebui să vă căsătoriți ca să păstrați proprietatea întreagă. Ceea ce a vrut Charles se va întâmpla. Fratele meu are norocul dracului! Să aibă toate acestea și pe tine pe deasupra! I-aș face concurență dacă aș avea ceva substanțial de oferit. Privirea lui se îndreptă spre ușă. Vorbeam de lup...

Craig n-arătă că ar fi auzit comentariul. Îmbrăcat în pantaloni închiși la culoare și pulovăr din material mătăsos, arăta nemaipomenit. Când îi întâlni privirea, Rachel nu putu citi nimic în ea.

– Am anulat rezervarea, spuse el. Asta și doreai, nu?

– Cred că ai spus că n-aveai program? spuse Gary înainte ca ea să poată răspunde. Nu trebuia să anulezi din cauza unui biet bătrân ca mine. M-aș fi simțit bine și singur.

– Nu era important. Îi venea să-și dea un șut pentru ceea ce spusese. Nu îndrăzni să se mai uite la Craig. Vor mai fi și alte seri, se grăbi să adauge.

– Multe, încuviință sec Craig. Văd că te-ai servit singur, Gary. Tu ce bei, Rachel?

– Uimește-mă, îl invită ea, surprinsă imediat de cochetăria expresiei folosite. Era prea târziu să mai repare ceva fără să se facă de râs. Zâmbi și îl văzu pe Craig ridicând o sprânceană.

– Cum dorești, spuse el.

Gary o văzu cum roșește și o privi gânditor.

Rachel simți că aude zgomotul trecerii clipelor. Nu-i păsa foarte tare dacă Gary ghicise cum stăteau lucrurile între ea și Craig. La un moment dat, dacă putea rămâne singură cu Craig, intenționa să-i spună că era hotărâtă să se mărite cu el, deși nu atât de repede cum sugerase el, chiar dacă lucrurile mergeau în acest sens. Cea mai dificilă parte era să găsească o explicație pentru hotărârea ei. Să-i spună că îl iubea, ar complica doar lucrurile pentru că el nu avea aceleași sentimente pentru ea. Era mai bine să-l lase să creadă că o făcea pentru Charles. Cel puțin, pentru moment.

El îi aduse un sherry cu gheață. Luând paharul, îi văzu privirea care o nemulțumi. Gustând băutura, constată că un sherry cu gheață era altfel, mai bun.

Așezându-se lângă ea pe canapea, el bău din paharul său apoi își privi fratele.

– Dacă tot vei fi aici pentru câtăva vreme, trebuie să-ți spun că va trebui să-ți găsești singur preocupări pentru cea mai mare parte a timpului. Rachel și cu mine vom merge mâine la Portsmouth ca să aranjăm niște treburi, după care a fost de acord să-mi dea o mână de ajutor să-mi sortez însemnările.

– Însemnări? Pentru ce?

– Pentru cartea pe care am de gând s-o scriu.

– E adevărat? Gary părea împărțit între deziluzie și ciudă. Presupun că mama se va ocupa de publicarea ei?

– În condițiile în care va întruni criteriile ei. Știi că nu se joacă atunci când e vorba de judecată profesională.

– Da. Tu ai fost totdeauna un profesionist al condeiului. Tu ai citit vreodată ceva din ce a scris el?

Rachel scutură capul.

– Mă tem că nu. N-am avut vreme în trecut decât să răsfoiesc câte un ziar.

– Ai pierdut. E recunoscut în toată lumea. Tulburări și conflicte în toată gloria grafică! Gary bău o gură mare de whisky. Mă așteptam să văd de-acum unul din ultimele tale reportaje la loc de cinste – sau le păstrezi pentru carte?

– Ideea mi-a venit mai de mult, spuse Craig netulburat. Dacă se materializează ar trebui să cuprindă noutăți, cine știe? Oricum, avem subiecte mai bune de discutat.

– Mi-am luat libertatea de a-i furniza lui Rachel câteva detalii, continuă deliberat Gary. A fost impresionată!

– Tu nu știi nici un detaliu! Craig devenise dintr-o dată furios și nu făcu efort să se stăpânească. Nimeni nu știe!

Gary nu păru impresionat.

– Știu tot atât cât i-ai spus mamei. Și trebuie să recunosc, a fost destul de greu să scot ceva de la ea. De ce atâta fereală, nu

înțeleg! Ești un erou în toată regula pentru noi, muritorii de rând. Pus în aceeași situație, eu m-aș fi dat de partea rebelilor.

– E timpul să ne așezăm la masă, se grăbi Rachel să intervină, temându-se să nu-l ajungă pe Gary pumnul lui Craig. Bucătarul ar suferi un șoc dacă i-am lăsa supa să se răcească!

– Cum, fără gong? întrebă Gary amuzat.

– Nici chelner, replică ea iute. Nu suntem prea sus pe scara socială.

Strâmbătura lui încuviință revenirea la normal.

– Și iute la replică. Ce combinație!

Craig se ridicase în picioare și era din nou calm, chiar dacă încleștarea maxilarelor lui era încă evidentă.

– Hai să mâncăm, spuse rece.

Îi reveni lui Rachel sarcina de a conduce starea de spirit pe calea cea bună în restul serii ce părea interminabilă.

Gary părea mulțumit că fratele său își ieșise din fire – părea chiar că acționase intenționat. Dacă teoria lui Craig era bună, că el venise ca să ceară bani, Gary ratase cu siguranță ocazia.

Se simți ușurată când în sfârșit sosi momentul să poată spune că e obosită. Cu oarecare grijă, îi lăsă pe cei doi bărbați să-și spună noapte bună. Erau amândoi adulți și ea nu putea face pe mediatorul toată noaptea.

Nu avusese ocazia să vorbească singură cu Craig și acum simțea nevoia să clarifice lucrurile, ceea ce o va face să se frământe toată noaptea. Doar dacă el nu va veni direct în camera ei după ce se va fi despărțit de fratele său. Auzindu-i pașii pe hol, trecând de ușa ei, se hotărî să meargă ea la el. Nu voia să lase lucrurile astfel.

Bătaia ei în ușă nu primi răspuns imediat; trebui s-o repete înainte ca el să vină. Era deja dezbrăcat și purta un halat de mătase. După goliciunea picioarelor, bănui că era gol pe sub halat.

– Vreau să vorbesc cu tine, spuse Rachel repede. Doar să vorbim, Craig.

– Ce mai este? Deschise larg ușa. Mai bine intră.

Era prima dată când intra în camera lui de când sosise. Trecuse doar puțin mai mult de o săptămână, realiză ea șocată. Să se îndrăgostească de un bărbat în acest timp scurt era aproape inadmisibil.

Rezemat cu spatele de tocul ușii, o privea aproape cinic.

– Ce voiai să spui?

– Doar că m-am hotărât să dau curs căsătoriei, îl anunță ea cu oarecare siguranță. Îi privi cu atenție trăsăturile în speranța că va găsi ceva ce știa că n-avea să găsească. Asta vrei, nu?

– Asta dorea Charles, repetă el ce-i spunea mereu ea. Ce te-a făcut să te răzgândești? Chiar și după amiază căutai o ieșire.

– Am mai avut timp de gândire de-atunci, pretinse ea. Aveai dreptate; nu pot trăi în trecut. În orice caz... Nu mai continuă și își mușcă buza.

– În orice caz – ce? Ai de gând să recunoști în sfârșit că acum mă vrei? Se îndepărtă de ușă și o apucă de bărbie ca s-o silească să-l privească. Spune-o. Vreau să te aud cum o spui tare și clar, ca să nu mai fie neînțelegeri. Spune-o!

– Te vreau. Vocea-i sună tare și ascuțit. Știi deja!

– Să știu e una și să am confirmarea e altceva. Chipul și vocea lui se mai înmuiaseră. Mă bucur că în sfârșit dai dovadă de maturitate, Rachel. Acum avem un punct de plecare.

Ajunse în brațele lui fără să protesteze, dorind apăsarea buzelor lui și posesiva atingere a mâinilor lui. Doar când sărutările și mângâierile începură să se accelereze ea se retrase din brațele lui.

– Nu cred că ar trebui să mai continuăm, Craig. Nu până după căsătorie.

– Va fi doar peste câteva zile. Ce importanță mai are? Tonul lui devenise din nou aspru. Dacă nu erai pregătită să răspunzi dorinței, ar fi trebuit să stai la distanță. Nu am dispoziție pentru tachinări!

Rachel se încordă, apoi încercă să se relaxeze.

– Nu te tachinez, negă ea. N-aș fi procedat astfel, nu după ceea ce ai îndurat!

El rămase nemișcat și chipul îi împietri.

– Nu sunt sigur ce ți-a spus Gary, dar ultimul lucru pe care-l doresc e consolarea.

– Nu aceasta mi-a fost intenția, protestă ea. Crede-mă, Craig! Ea-l apucă de braț când el se întoarse, cu o putere dată de disperare. Am venit pentru că voiam să-ți spun că m-am răzgândit, asta-i tot. Dacă planul meu era să te consolez, ți-aș fi demonstrat-o.

El o studie câteva clipe, apoi încuviință.

– Bine, te cred. Dar n-am nevoie de simpatie.

– Dar de empatie? întrebă ea șoptit. Aș vrea măcar să înțeleg cum a fost acolo. Nu i-ai spus totul mamei tale, așa e?

– I-am spus cât trebuia să știe. Și încerc să uit restul, dacă am să fiu în stare.

– Dar poți? insistă Rachel. Crezi că te ajută dacă ții totul închis în tine? Poate că Gary a avut dreptate când ți-a sugerat să pui totul pe hârtie.

– Poate că amândoi ar trebui să fiți parteneri în psihologie. N-am nevoie să vorbesc despre asta și oricum n-am nevoie de sfatul cuiva care abia a ieșit din scutece. Clar?

Rachel simți un cuțit în inimă.

– Ca un cristal, răspunse pe un ton la fel de dur. Te las.

El o prinse când trecu pe lângă el, ținând-o strâns când încercă să se elibereze. Privirea lui era plină de regret.

– N-am vrut, îmi pare rău.

– N-am vrut să mă bag în sufletul tău. Ai dreptul la intimitate, spuse ea, privindu-l nesigură.

– Pe de altă parte, zâmbi el scurt, s-ar putea să ai dreptate că țin totul închis în mine. Cam știi despre ce este vorba. Am fost ținut în mai multe lagăre. Când mă mutau dintr-unul în altul, mă transportau legat de gât și de glezne cu lanțuri, ca pe sclavi, legat în urma unui cal. N-am răbdat de foame – o dată ce organismul s-a obișnuit cu hrana pe care n-aș fi dat-o nici unui câine vagabond – nici de sete, prea mult. Aveau nevoie să mă țină în formă fizică bună. Mort, n-aș mai fi avut nici o valoare.

Rachel asculta în tăcere, atentă și dornică să afle cât mai mult.

– Degradarea a fost cea mai grea, continuă el. În zdrențe, fără permisiunea de a mă spăla – mirosindu-mi propria mizerie! Ei erau obișnuiți, deci și eu puteam trăi astfel.

– Te-au... torturat? șopti Rachel.

– Numai mental. Neștiind când sau dacă tortura e suficient de dură. Aș fi fost încă acolo dacă n-ar fi fost neglijenți. Sau încă acolo dar mort. Cred că începuseră să-și dea seama că nu valoram atât de mult pe cât se așteptaseră. Oricum, cam asta-i tot. Sunt aici, întreg la minte și totul s-a sfârșit cu bine.

– Te simți mai bine că ai spus ce s-a întâmplat?

– Nu pot spune că da, dar nici nu pot spune că mă simt mai rău. Cel mai bine ar fi să uităm amândoi.

Nu-i spusese totul. Rachel era sigură, probabil n-avea s-o facă vreodată. Avea dreptate; trebuie, dacă nu uitat, măcar lăsat deoparte.

– Mai bine te-ai duce la culcare. Mâine pornim de dimineață spre Portsmouth și voi putea lua Jaguarul după amiază.

Nu putea să-l contrazică. Tot ceea ce aveau de făcut mâine era pregătirea pentru căsătorie. Actele nu trebuiau folosite imediat. Nu mai voia să-l părăsească, dar nu-i putea spune.

– Am ajuns până la urmă să ne înțelegem, zâmbi el. Sărutul lui fu rece și rapid. Prea rapid. Pe mâine dimineață.

Rachel ajunse dincolo de ușă înainte de a expira. Își ținuse respirația ca să nu-i spună ce simțea pentru el. Era prea devreme. Mult prea devreme. Ar fi putut crede că e tot simpatie.

Faptul că Gary era prin preajmă n-avea să îmbunătățească lucrurile, înțelesese ea, dar nu-i putea spune să plece. Putea fi la fel de bine să-i spună adevărul. Oricum avea să afle mai devreme sau mai târziu. Dar nu și partea cu copilul, bineînțeles. Asta era de sperat să pară o consecință firească a căsătoriei.

Gary se simțea evident bine la micul dejun. Înotase dimineața devreme, după cum spusese, și îi făcuse mare plăcere.

– Cred că am să fac un tur al insulei cu mașina, cât veți fi plecați, anunță el. Cred că merită văzută. Când credeți că vă veți întoarce?

– Depinde cât durează, răspunse Craig.

– Bine, ne vedem la prânz, dacă nu mai devreme. Părea chiar vesel. Am de gând să mă bucur de această scurtă vacanță. E prima după multe luni! Voi nici nu știți cât sunteți de norocoși că nu vă obosește rutina.

– O, cred că știm, replică fratele lui fără să ridice tonul. Sunt de acord cu tine, profită cât poți de timpul liber.

– Vrei să spui că s-ar putea să fie ultima mea șansă? N-ai spus-o, dar așa ai gândit, nu? întrebă privind spre Rachel. Doar n-ai să-ți retragi invitația, mătușă scumpă?

– Dacă ai să-mi mai spui astfel, da, răspunse ea nemulțumită că Gary o amestecase astfel în discuție.

El își puse mâna pe inimă, într-un gest de exagerată sinceritate.

– Niciodată, jur pe viața mea!

Craig nu făcu nici un comentariu. Orice încercare ar fi fost o pierdere inutilă de timp, înțelese Rachel din atitudinea lui. Gary nu părea deloc dispus să-și schimbe comportamentul și Rachel nu găsi imediat o ieșire. Trebuia să se poată amâna discuția pentru altă dată, când problemele lor aveau să fie rezolvate.

În mod înțelept, Gary se abținu să mai facă referire la vizite viitoare. Îmbrăcat în pantaloni bleu și haină peste o cămașă imprimată, el ieși să-i conducă la ora nouă.

– De parcă ar fi stăpânul casei, comentă Craig sec, în timp ce mașina se îndepărta. Aș dori să nu-l inviți să mai vină, dacă nu te superi. Rachel avu o ezitare, apoi întrebă:

– De ce acest antagonism între voi? Îmi dau seama că temperamentul tău e total diferit, dar mai sunt multe altele.

– În viața lui Gary nu există decât o singură persoană importantă, veni răspunsul concis. Când se ostenește vreodată s-o caute pe mama, o face doar dacă vrea ceva.

– Ea îl caută?

– Când poate. Are o viață destul de ocupată.

Rachel își putea imagina. Nici Caroline nu era genul prea grijuliu. Cu toate acestea, e unicul tău frate.

–Și se presupune că sângele trebuie să fie mai gros ca apa? Asta nu înseamnă nimic. Îți alegi prietenii după respect și înțelegere mutuală, de ce trebuie să te simți la fel de legat de cei care n-au făcut nimic să merite asta, doar pentru că sunt rude? Gary n-ar mișca un deget dacă eu aș putea muri mâine. Nu, e greșit. În împrejurările actuale, el se așteaptă doar să fie următorul în linie care să preia tot. Tăcu o vreme. Gândește-te cum ar fi ca eu să nu cer partea de moștenire din testament în eventualitatea că aș muri înainte de îndeplinirea clauzei.

Erau deja departe și se îndreptau spre Brighstone pentru a ajunge la Portsmouth pe drumul prin Shorwell. Marea și cerul se întâlneau la orizont în partea dreaptă.

– Cred, începu Rachel cu tact, ar fi de competența tribunalului să decidă. Legile sunt stricte cu privire la drepturi și moștenire, nu?

– Da, și vânzarea se impune doar dacă refuzăm să ducem la îndeplinire condițiile. Cred că ar fi o șansă pentru Gary să fie considerat ca moștenitor de drept, ca unic supraviețuitor Lindhurst prin naștere.

Rachel se întoarse să-l privească.

– Crezi că ar ajunge atât de departe?

– Sau dacă s-ar gândi să-mi pună o bombă? întrebă Craig, zâmbind. S-ar putea să nu fim departe de adevăr, dar mai bine să nu fim paranoici! În orice caz, el habar n-are de condițiile testamentului.

– Adevărat, spuse Rachel și râse. Nici nu cred că își închipuie aceste posibilități. Nu e genul.

Craig o privi printre gene.

– Îți place, nu?

Era greu de răspuns la o asemenea întrebare. Se gândi cum să facă.

– Nu pot spune că-mi displace cineva pe care abia dacă-l cunosc. S-a purtat destul de frumos față de mine până acum.

– Bine, firește. Orice bărbat ar fi impresionat.

– Nu cred, îți amintești cât de impresionat ai fost când ne-am întâlnit prima dată?

– O, am fost. De data asta zâmbetul îi era mai larg. Doar că împrejurările m-au împiedicat să mă exprim. Dacă aș fi știut cât de departe vor ajunge lucrurile între noi, te-aș fi văzut într-o altă lumină. Nu prea m-ai ajutat cu atitudinea ta distantă.

– Autoapărare, pretinse Rachel. Cum crezi că m-am simțit, știind ceea ce trebuia să-ți spun – tu fiind un străin?

– Nefiind femeie, îmi vine greu să-mi imaginez, încuviință el. Avem vederi diferite. Tot ce-am simțit când am aflat a fost că stelele mele trebuie să fie în ascensiune. Câți bărbați se trezesc dintr-o dată cu o nevastă frumoasă și cu avere? Dacă te așteptai să refuz, te înșelai amarnic.

– Nu mă așteptam, recunoscu ea. Nu prea. Ca să fiu cinstită, nu știu ce speram mai mult. Era important pentru mine să-mi țin cuvântul față de Charles, bineînțeles, dar...

– Hai să uităm de cuvântul dat lui Charles, vrei? Tonul lui era același, nimic nu se vedea pe chipul lui. Acum suntem doar noi doi.

Poate trei dacă indulgența acelei nopți se dovedește a avea rezultate pozitive, se gândi ea. S-ar bucura să fie sigură.

Capitolul 9

Catamaranul ce traversa spre Porthmouth se dovedi a fi și rapid și confortabil. Combinat cu proximitatea liniei de acostare de pe insula mare, Craig observă că nici chiar mutarea bărcii la Londra nu părea o propunere nerezonabilă.

Era cu greu un lucru pe care l-ar fi acceptat în condiții normale, reflectă Rachel cu oarecare tristețe. Activitatea lui jurnalistică desfășurată în toată lumea îl modificase. Doar dacă într-adevăr primul său roman avea să prindă viață s-ar fi putut ca el să decidă o schimbare radicală a stilului său de viață pe termen lung. Ei nu-i rămânea decât să spere.

Obținerea actelor pentru căsătorie nu se dovedi a fi o problemă. Rachel descoperi că exista posibilitatea de a încheia căsătoria și peste o zi. Nu știu dacă era cazul să se simtă ușurată când Craig nu făcu nici o propunere de a profita de această oportunitate.

– Poți sta liniștită cel puțin încă trei săptămâni, spuse el cu puțină ironie când ieșiră de la biroul ofițerului stării civile. Certificatul nu poate fi emis dacă anunțul căsătoriei nu va fi afișat public această perioadă de timp.

– Vrei să spui că numele noastre vor fi făcute publice? întrebă Rachel uimită.

– Doar pentru cei interesați, ceea ce nu înseamnă multă lume. De-aceea am venit aici și nu ne-am dus la Newport, dacă ai uitat.

– N-am uitat. Făcu un gest de nemulțumire. Dar nu suport gândul că dau naștere la bârfe.

– Oamenii vorbesc despre orice, spuse Craig ridicând din umeri. Va trebui să te obișnuiești.

Era ceva cu care s-ar fi putut obișnui dacă ar fi avut ca sprijin dragostea lui, veni gândul neconsolator. Numai că n-o avea, nici nu părea că o va avea și trebuia să se învețe să accepte și asta.

Luară prânzul înainte de a porni înapoi cu barca spre Ryde. Pentru că nu avea cine să conducă Mercedesul, trebuiau să se întoarcă acasă înainte ca Craig să poată pleca să aducă Jaguarul. Ajungând acasă în jurul orei două aflară că Gary luase Rolls-ul cu Grayson cu tot ca să facă turul insulei.

– Tipic, spuse Craig furios. Al dracului de tipic! Asta a pus capac... Să plece imediat ce se întoarce!

– Nu-i poți spune să plece, protestă Rachel. Nu după ce eu i-am spus că poate să rămână. E clar că nu s-a gândit că ai nevoie de transport. Ai putea chema un taxi.

– Al naibii să fiu dacă o voi face! Se uită urât la ea. Ți-a trecut cumva prin minte că s-ar putea să te vâneze pe tine pentru un mic ajutor financiar?

Rachel îl privi uimită.

– Cum ai putut să gândești astfel? Până ieri nici nu m-a cunoscut!

– Crezi că asta l-ar opri? E capabil să recunoască imediat un fraier.

– Mulțumesc! pufni ea.

– N-a fost o insultă, spuse el mai potolit. N-ai să poți să-l refuzi când o să vină să se milogească.

– Ceea ce tu n-ai face, bineînțeles. L-ai lăsa întâi să rămână fără un chior, nu?

– Dacă ar fi fără un ban în buzunar n-ar mai conduce un Porsche. Cu Gary totul este nesigur, totdeauna a fost astfel. Se consideră îndreptățit să ceară moștenire și nu-i pasă ce mijloace folosește pentru a o obține. Cu cât vei începe mai curând să vezi prin farmecul lui, cu atât mai bine!

– Am să-l judec după ce voi avea dovezi ale intențiilor sale, spuse ea cu încăpățânare. Știa el bine când a zis Cain și Abel. Chiar îl urăști, nu?

– Ai înțeles greșit. Totuși... departe de mine gândul de a-ți influența părerile.

Erau în bibliotecă. Rachel își mușcă buza în timp ce se el ridica de pe canapeaua pe care se trântise cu câteva minute mai devreme. Ea nu voia să lase lucrurile așa cum erau.

– Așa e, abia dacă-l cunosc, spuse pe un ton calm, dar, dacă se ajunge la asta, nici pe tine nu te cunosc prea bine. Sprânceana lui Craig se ridică și el o privi cu ciudă iar ea continuă pe ton ascuțit. Asta nu contează!

– În următoarele săptămâni ne vom cunoaște mult mai bine, doar nu vrei să pui în pericol această relație, nu?

De data asta Rachel fu cea care ridică din umeri.

– Nu văd cum prezența lui Gary ar influența ceva – mai ales că nu va rămâne mai mult de câteva zile.

– Încurajat, va fi aici mereu, replică el nemulțumit. Nu te pot face să vezi lucrurile la fel ca mine, dar pot să-i fac viața destul de incomodă dacă rămâne. Și asta îți promit!

– De ce? izbucni ea. Ce-a făcut de ești atât de neiertător cu el?

– Asta, răspunse el, este problema mea și a lui.

– Dar se pare că e numai a ta, insistă Rachel. Chiar te admiră pentru felul cum ai scăpat.

Craig râse.

– Poate că a apreciat acțiunea. Pe mine n-a dat niciodată doi bani. Făcu un gest de resemnare. Am să merg mâine după mașină.

– Dacă eu aș fi putut conduce, nu s-ar fi întâmplat nimic, murmură Rachel.

– Poate că ar mai fi ușurat lucrurile, adevărat, dar tot nu l-ar fi scuzat pe Gary. Craig rămase cu ochii pe ea, studiind-o, expresia lui schimbându-se încet. Aș vrea să fac o baie, anunță pe neașteptate. În mare, de preferință. Ai chef?

– Apa va fi rece, adică foarte rece!

– Doar la început. Soarele este destul de fierbinte. Privirea lui era provocatoare. E bună pentru circulație.

– Bine. Încuviințase fără să se gândească, dar n-avea de gând să dea înapoi. În orice caz, era mai bine dacă Craig era plecat în timpul cât venea Gary înapoi. Cinci minute?

– Și zece, spuse el. Trebuie să sun la garaj și să-i anunț schimbarea planului. Nu vreau ca Jaguarul să stea afară toată noaptea.

Rachel îl lăsă și plecă sus. Chiar și pe un soare arzător, gândul la apa rece a mării o făcu să se înfioare. E prea târziu acum să te răzgândești, își zise nemulțumită. Dacă Craig putea intra în apa mării, putea și ea la fel de bine.

Îmbrăcă un costum de baie întreg, fără bretele, negru cu turcoaz, și își puse un halat deasupra. Cu un prosop sub braț, ieși să-l caute pe Craig care tocmai ieșea din camera lui. El o privi cu o expresie pe care ei îi veni greu s-o aprecieze.

– Mințile luminate gândesc la fel, comentă el. Arăți foarte sportivă!

– Mă simt fără tragere de inimă, recunoscu ea. Nu știu ce mi-a venit să accept.

– Te-am convins eu. Hai să mergem.

Ajunseră la plajă puțin după ora trei. Rachel era mulțumită să vadă ca măcar apa era calmă. Foarte conștientă de seminuditatea lui Craig, Rachel își scoase halatul cu stânjeneală. Își legase părul într-o coadă de cal. Preluând inițiativa, se aruncă în apa mării înainte de a simți prea bine cât era de rece.

Era destul de rece, dar nu pe cât crezuse. Sau sângele ei fusese deja înfierbântat, se gândi ea, începând să înoate repede cu intenția de a mări distanța între ea și bărbatul pe care-l lăsase pe plajă.

Luase ceva avans înainte ca el să pornească în urmărirea ei. Îl putu vedea cu coada ochiului când întoarse capul ca să ia aer, brațele lui puternice împrăștiind stropi de apă și făcând valuri. Lipsită de antrenament, începu deja să simtă oboseala. Prea mult efort făcut prea repede, se gândi. Trebuia să se întoarcă, fie că-i plăcea, fie că nu.

Crampa musculară din coapsă o luă prin surprindere; se zbătu, se scufundă și ieși din nou la suprafață scuipând apa sărată și intrând în panică din cauza durerii ascuțite.

– Masează-l, spuse Craig calm, apucând-o zdravăn și ținând-o pe spate. Tonul lui o făcu să se calmeze imediat. Se supuse îndemnului lui și scăpă în sfârșit de durere. Craig continua s-o țină strâns, cu capul pe pieptul lui. Ea simți nevoia să se întoarcă și să se agațe de el.

– Acum e bine? o întrebă.

– Da, mulțumesc.

– Ușor, o sfătui el. Suntem destul de departe.

Erau într-adevăr destul de departe de țărm. Ea-și dădu pe spate părul ud cu o mână pe care o simțea ca de plumb. Fusese o prostie din partea ei să se aventureze astfel, nu era nevoie să i-o spună cineva. Dacă ar fi fost singură, ar fi putut fi ultima dată când ar fi înotat.

– Tot ce ai de făcut e să faci pluta și să-ți masezi piciorul, spuse Craig, privind-o atent. Te descurci sau te duc eu?

– Mă descurc, nu mă mai doare.

Durerea putea reapărea, știa bine, dar nu avea de ce să se teamă. Craig era lângă ea și o putea ajuta să ajungă la țărm. Numai că avea să mai dureze.

Dură mai mult decât crezuse, pentru că trebuise să se mai oprească câteva minute. Își simțea piciorul amorțit când ajunse pe nisip. Se așeză și își rezemă capul pe genunchii îndoiți pentru a-și recăpăta suflul.

Craig se așeză lângă ea. Și el respira mai repede decât de obicei. Rachel îi putea vedea părul ud de pe picioare. Nu se putu abține să pună un deget pe mușchiul lui încordat.

El spuse ceva repede și se repezi s-o prindă în brațe și s-o împingă pe spate în nisip în timp ce deja o săruta cu o pasiune ce stârni instantaneu răspuns. Rachel se agață de el cum își dorise s-o facă mai devreme în apă, lipindu-se de el fără să țină seamă de nimeni și de nimic în afară de nevoia momentului. Îl iubea, îl dorea și nimic în lume nu-i putea despărți!

El trase repede costumul de baie de pe ea, aruncându-l alături în timp ce o devora din ochi și se dezbrăca de slip cu aceeași dexteritate.

Venea fluxul, realiză Rachel, simțind valurile mici venindu-i peste picioare, dar nu părea să aibă importanță acum. Ea-și plimbă mâinile peste trupul lui în timp ce el era deasupra ei, trăgându-l, nerăbdătoare, mânată de dorință. Următorul val veni pe sub ei, dar rămase neluat în seamă. Nu fusese și n-avea să fie niciodată un moment ca acesta, îi veni ei în minte.

Rachel își reveni încet dar sigur. Deveni conștientă de goliciunea ei în plină zi, departe de intimitatea și siguranța dormitorului și tresări brusc. Reacția imediată a lui Craig o ținu să nu sară în picioare speriată că ar putea fi văzută.

– Prea târziu, șopti el, ținând-o, în timp ce ea se strângea lângă el. Nu mai e nimeni în afară de noi – doar câțiva pescărușii. Craig o sărută când ea se liniști din nou, rezemându-se pe antebrațe și privind în jos la ea cu aceeași lumină blândă în privire. Parcă ar fi două persoane diferite în tine! Stai liniștită și lasă inhibițiile! Nu poți să te dai unui bărbat cum tocmai ai făcut-o și să te aștepți să pleci pur și simplu după ce s-a terminat.

– Nu intenționam să plec, reuși ea să spună răgușit. Să fug, poate.

– De ce? șopti el întrebarea. Nu poți spune că nu ți-a plăcut ce-am făcut.

– Nu prea mă gândeam la ce anume am făcut ci unde și când, spuse amuzată. Am... uitat unde ne aflam.

– Mă flatezi, spuse el încântat.

– Nu asta intenționam, negă Rachel repede. Apa îi ajunsese la talie, picioarele fiindu-i până la genunchi în apă. Dacă nu mă lași să mă ridic, vom înota din nou foarte curând, spuse pe un ton plângăcios. Sunt acoperită de nisip și nu e foarte plăcut.

– Ajung și eu la aceeași concluzie. Păcat, dar poftim. Cred că ar trebui să mergem mai întâi în apă să ne curățăm de nisip.

Rachel rămase șezând în timp ce el se îndrepta spre apă. Știa că era ridicol să se simtă stânjenită față de el după ceea ce se întâmplase între ei, dar tot îi veni greu să se ridice și să-l însoțească, fie și doar cu puțin aplomb.

I se păru la fel și când el se întoarse spre ea s-o curețe de nisip și s-o stropească cu apă pe umeri și pe sâni. Ea se aruncă în apă și înotă câțiva metri ca să se îndepărteze de el, fugind apoi spre țărm. El o urmă râzând, luă apoi un prosop și o înfășură, ștergând-o viguros până când ea începu să protesteze.

– Asta îți va fi învățătură de minte, spuse Craig, deși nu se știa la ce se referea învățătura.

Îmbrăcați din nou – deși fără lenjeria pe care uitaseră să și-o ia – clătiră costumele de baie și le înfășurară în prosoapele ude. După amiaza era aproape pe sfârșite, soarele nu mai era fierbinte. Când ajunseră acasă, Rachel se gândi că Gary sosise probabil și se aștepta ca atunci când îl va zări, Craig să ia foc.

– Crezi că putem uita povestea cu mașina și să petrecem o seară liniștită? se aventură ea să-l întrebe. Știu că Gary nu trebuia să ia Rolls-ul așa cum a făcut-o, dar...

– Dar s-a întâmplat și dacă mă cert cu el n-am să schimb nimic, interveni Craig scurt. Asta voiai să spui, nu?

– Cam așa ceva. Va pleca în câteva zile. Vreau ca lucrurile să se petreacă în liniște cât timp este el aici, asta-i tot. Nu cer prea mult.

Craig înclină capul.

– Poate ai dreptate, să lăsăm mașina. Ce-ai zice de o cină în doi la lumina lumânărilor? O privi atent, expresia lui schimbându-se, când ea evită să răspundă imediat. Nici să nu te gândești la fratele meu. Poate să iasă și singur, cum poate și să ia cina singur, aici.

Obținuse o concesie și era prea mult să spere că o va obține și pe a doua. Oricum, nu voia să spună nu. Gary putea să se descurce singur.

– Bine, în seara asta, încuviință Rachel și fu recompensată de un zâmbet satisfăcut.

– Așa mai merge.

Ce voia să spună? Prefera genul de soție supusă? Dacă astfel stăteau lucrurile, n-avea noroc. Îl iubea poate, dar nu era genul care să stea în genunchi!

Fără să verifice curtea, nu se putea ști dacă Rolls-ul se întorsese. Cu siguranță, nu era nici urmă de Gary când intrară în casă. Cu o casă de o asemenea mărime, el putea fi oriunde, se gândi ea, despărțindu-se de Craig, să facă un duș și să se îmbrace.

Stând sub apa fierbinte, își lăsă gândurile să rememoreze evenimentele din ultima oră. Să facă dragoste cu Craig era într-adevăr o experiență de care nu credea că se va plictisi vreodată, nici de el. Cât timp va trece însă până se va plictisi el de ea? Va

putea fi de-ajuns o femeie pentru un bărbat obișnuit cu libertatea de alegere? Fără dragostea mutuală care să-i lege, erau șanse mici să aibă o căsătorie lungă și fericită.

Doar dacă un copil nu schimba lucrurile. Avea această speranță de care să se agațe.

Amândoi frații erau în bibliotecă la sosirea ei. Judecând după figura fericită a lui Gary, Craig își ținuse cuvântul în privința Rolls-ului, și aparent era destul de calm.

– Am auzit că ieșiți în seara asta, spuse Gary fără urmă de regret. Pot bănui că plutește romantismul în aer?

– Poți bănui ce poftești, răspunse Craig. Intenționezi să mănânci aici?

O clipă, în ochii lui Gary apăru o lucire.

– Unde în altă parte?

– I-am spus deja doamnei Brantley că vei cina aici, interveni Rachel. Sper să nu te simți prea singur.

Gary zâmbi și ridică din umeri.

– Pot oricând apela la compania lui Doreen dacă mă va cuprinde disperarea.

– Ea pleacă la șase, spuse Craig, tot fără intonație. Și are deja un prieten.

– Ceea ce înseamnă că nu trebuie să mă amestec cu angajații? Mă dezamăgești. E o bucățică! Deși, totdeauna mă supun regulilor casei. Când spuneai că te apuci de carte?

– Mâine. Craig se uită la Rachel. Voi avea nevoie de ajutorul tău ca să pun ideile pe hârtie. Poate-mi vei sugera și câteva nume pentru unele dintre personaje.

– Mi-ar plăcea să încerc, se arătă ea mulțumită, uitând o clipă de prezența lui Gary.

– Pentru un oarecare procent, îți spun eu câteva nume, interveni Gary destul de caustic. Dacă tot nu are nevoie de bani nici unul din voi.

– Ce vrei să spui? întrebă Craig, calm în aparență. Ai vrea tu drepturile de autor, poate?

– N-aș refuza oferta, râse Gary.

– Sunt sigur, răspunse Craig privindu-l fix. Din nefericire pentru tine, nu se va întâmpla astfel.

– Ceaiul, anunță Rachel, ușurată că putea întrerupe discuția. E puțin cam târziu, știu, dar mi-era sete.

Gary se abținu de la alt comentariu, deși era limpede că ar fi fost dispus să continue. Craig avusese dreptate, se gândi Rachel; ura lui Gary era evidentă. De ce simțea el această ură era întrebarea la care ea trebuia să găsească răspuns.

Gary era încă în camera lui când ei plecară la șapte și jumătate. Ca de obicei, Craig conducea mașina. Rachel înțelesese că trebuia făcut ceva până la urmă și cu Grayson și cu Rolls-ul. Nu se vedea opunându-se la infinit insistenței lui Craig de a învăța să conducă. Trebuia să recunoască, asta i-ar fi simplificat viața.

Merseră la un restaurant din interiorul insulei, lângă Chillerton, care-i fusese recomandat lui Craig de către doamna Brantley. Un local excelent, căzură ei de acord după o masă ce putea satisface și cele mai pretențioase gusturi. Mic, vechi și intim, avea de asemenea și o ambianță plăcută.

– Chiar vrei să începi mâine lucrul? întrebă Rachel când ajunseră la cafea.

– Am vreaun motiv să n-o fac? întrebă Craig pe un ton care-o făcu să-l privească. Bronzul lui părea mai accentuat în lumina lumânărilor.

– Nu, dar am crezut că ai spus-o doar pentru urechile lui Gary, nu pentru că ai fi fost într-adevăr hotărât.

– Iar îi aduci numele în discuție? Îți este milă de el, cumva?

– Doar puțină simpatie, cred. Dacă aș cunoaște motivul care-l determină să se comporte astfel față de tine, poate că m-ar face să vă înțeleg.

– Versiunea mea ar fi doar a uneia dintre părți, spuse Craig după un moment de tăcere. Gary vede lucrurile altfel. Tăcu din nou, privindu-i atent trăsăturile. Totul a început când era adolescent, spuse până la urmă. Am descoperit că se droga – nu numai că se droga el, dar îi convingea și pe alții s-o facă. Ca să nu lungesc povestea, i-am dat un ultimatum. Ori intra voluntar într-o clinică de dezintoxicare și garanta că nu se va mai droga, ori îl dădeam pe mâna autorităților pentru că îi determina pe alții să se drogheze. A ales clinica.

– Și nu te-a iertat niciodată pentru acest lucru. Rachel îl privi cu atenție. Chiar l-ai fi dat pe mâna autorităților?

– Da. Tonul îi era hotărât. Că-și ruina propria sănătate era una, dar că proceda la fel cu alți puști, era altă problemă. L-am ținut sub observație mult timp după ce a ieșit din clinică. Dacă ar mai fi călcat strâmb fie și numai o dată, l-aș fi dat pe mâna poliției și el o știa. Această situație l-a făcut să nu fie nebun după mine.

– Îmi dau seama. Rachel întinse mâna și o puse peste mâna lui. Ai făcut ceea ce trebuia, Craig. Trebuia oprit. Putea să și moară până acum dacă tu nu interveneai.

– Sau mai rău. Dar nu vei reuși vreodată să-l faci pe Gary să vadă lucrurile la fel. Nu e un idiot dar, ca mulți alții, vrea să i se ofere totul pe tavă. Un an sau doi s-a purtat bine, apoi totul s-a

întors pe dos. Indiferent ce i-aș fi oferit, considera că i se cuvine, iar eu nu sunt pregătit să-l duc în cârcă la infinit. Nu l-aș lăsa dacă ar ajunge fără nici un mijloc de subzistență, dar asta nu se va întâmpla. Dacă se va întâmpla, cu atât mai rău.

– Înțeleg, spuse Rachel după o clipă de ezitare. În ochii lui Craig se vedea puțin cinism.

– Dar?

– Mă gândeam, spuse ridicând din umeri, poate ar fi mai ușor dacă ai aloca o sumă suficientă pentru a-i oferi posibilitatea unei afaceri și care să-l determine să nu mai ceară mereu.

– N-ar funcționa. Ar interpreta gestul meu ca pe un semn de slăbiciune, nimic altceva. Cum am spus mai devreme, dacă ar fi hotărât să înceapă ceva, ar vinde Porsche-ul și ar obține capitalul. Mașina valorează douăzeci de mii de lire sterline la prețul pieței. Și mai este și apartamentul.

– Dar n-ar mai avea unde să locuiască.

– Va trebui să găsească ceva mai ieftin. Dacă până atunci vocea lui denotase toleranță, acum nu mai era la fel. Orice s-ar întâmpla, vreau să nu te amesteci, e clar?

– Da, perfect! Își retrase mâna. Un lucru se pare că ai uitat, Craig. Eu am moștenit și dreptul de a face ce vreau cu partea mea. Dacă vreau să renunț la tot, nu-mi trebuie permisiunea ta!

– Adevărat. Trăsăturile lui deveniră aspre. Îți cer să nu te implici, Rachel. Altfel spus, mândria ta mai are de suferit?

Furia îi dispăru și realiză nemulțumită că nu trebuia să fi stricat seara. Și pentru ce?

– Am fost nesăbuită, se scuză ea. Bineînțeles că n-am să mă amestec. Este fratele tău.

Tensiunea nu se risipi imediat. Craig continuă s-o privească la fel de rece, apoi înclină puțin capul, într-un gest de indiferență.

– Hai să dăm uitării... Mai vrei cafea?

Reușiră să ajungă la comportamentul prietenesc de mai devreme, dar era mai mult o aparență. Aceste situații puteau deveni obișnuite după căsătorie, pentru că nici unul dintre ei nu era obișnuit să facă concesii. Cu Charles n-ar fi avut niciodată neînțelegeri. Viața lor fusese armonioasă.

Destul de ciudat, nu simțea nostalgie pentru acea armonie. Craig n-avea înțelegerea și comportamentul ireproșabil al unchiului lui, dar relația ei cu el era pasionată. Dragostea apare în multe feluri, ceea ce ea începuse să înțeleagă. Sentimentele ei pentru Charles fuseseră cu totul altele.

Întorcându-se spre casă, pe drumurile întunecate și înguste, Rachel se întrebă dacă Craig se aștepta să petreacă noaptea împreună. După această după amiază, nu mai putea continua cu protestele. La gândul de a petrece noaptea cu el, fiecare fibră începu să vibreze. Acum regreta că nu acceptase o căsătorie imediată, cum sugerase Craig.

Vor îndrepta situația imediat după trecerea celor trei săptămâni, hotărî ea. Restul lumii putea să accepte sau nu, fiecare după voia lui. Oricum, mama ei avea alte lucruri în minte.

Gary era încă treaz și părea nemulțumit. Își petrecuse seara uitându-se la televizor.

Craig nu făcu nici un efort de a dormi împreună cu ea. Se despărțiră la ușa dormitorului ei, sărutarea lui Craig lăsând-o să dorească mult mai mult. Atitudinea lui era limpede că o pedepsea. Dacă asta însemna învățătura de minte de care vorbise el, atunci era un succes. Dar n-avea s-o facă pe ea mai supusă.

Capitolul 10

Respectându-și cuvântul, Craig îi spuse că era gata de lucru, imediat după micul dejun, adăugând că Gary își va găsi singur o ocupație.

Cu ușa biroului închisă și ferestrele deschise ca să intre aerul proaspăt, părea să nu fie prea grăbit să se apuce de scris, bătând cu un creion în marginea biroului și privind peretele din fața lui.

Rachel aștepta fără să vorbească, așezată la biroul pe care-l folosise pe vremea când trăia Charles și care era așezat în unghi de nouăzeci de grade cu celălalt. Mașina de scris era pe mijlocul biroului, scumpă, foarte modernă și comod de manevrat, ceea ce era foarte pe placul ei. Aștepta să bată la mașină șuvoiul de idei ce aveau să constituie începutul romanului.

Telefonul sună și ea se repezi să răspundă.

– Apperknowle!

– O, Rachel, spuse mama ei. Am sunat să-ți amintesc de vânzarea de sâmbătă. Sper că ai să vii?

– Bineînțeles. Uitase, dar nu voia să recunoască. La ce oră?

– Ca de obicei – ora nouă, ca să deschid la zece. Am să aranjez totul cu o noapte înainte, așa că va trebui doar o mână de ajutor la vânzarea biletelor și la vânzarea efectivă. Craig ar putea să ne dea o mână de ajutor?

– N-am idee, stai puțin. Acoperi microfonul cu mâna. Mama vrea să știe dacă poate conta pe tine pentru vânzarea de sâmbătă. Nu trebuie să te simți obligat.

–Spune-i că da, fără probleme.

Ea ezită o clipă, apoi întrebă:

– Și Gary?

– Ce-i cu el? Să sperăm că va pleca până atunci.

– Și dacă nu?

– Nu sunt bona lui. E capabil să se descurce singur.

Resemnată, Rachel duse receptorul la ureche și luă mâna de pe microfon.

– Spune că ar fi încântat.

– O, ce drăguț din partea lui! Era evident că Laura era bucuroasă. E timpul să înceapă să cunoască lumea.

– Rachel nu se gândise astfel, dar mama ei avea dreptate; trebuia să se întâmple la un moment dat. Poate când lumea va înțelege ce fel de om este Craig, va deveni mai îngăduitoare pentru viteza cu care ei au devenit apropiați.

– Trebuie să închid, mamă. Trebuie să lucrăm.

– La carte? O, Doamne, trebuia să-mi fi spus! Cere-i scuze lui Craig din partea mea, te rog.

Închizând telefonul, îi transmise lui Craig mesajul, fără să fie surprinsă când el ridică din umeri.

– Cu greu s-ar spune că treaba merge bine. Ca să spun drept, îmi vine greu să încep. Zâmbi strâmb și se bătu peste frunte. Totul e aici, dar dictatul e o problemă.

– Atunci scrie de mână și dă-mi mai târziu ciorna s-o bat la mașină. Poate te deranjează faptul că eu stau aici.

El o privi o clipă fără să răspundă.

– Și ce-ai să faci în acest timp?

– Ce-am făcut în ultimele șase luni, cred. Nu mare lucru, dar nu înseamnă că am de gând să mă plictisesc.

– Cu Gary ca însoțitor?

Rachel oftă, conștientă de nuanța întrebării lui.

– Să iau ce ai spus exact cum ai spus?

– Depinde de cum ți se pare că am spus-o.

– Că n-ai încredere în mine să fiu singură cu el mai multă vreme, o trânti ea. Ca și când ne-am apuca să complotăm împotriva ta imediat ce te întorci cu spatele! Spuneai ieri că nu ești paranoic în ceea ce-l privește, dar mă faci să cred că ești. Nu-i dai ocazia să se îndrepte, nu?

Devenise palid de furie. Nu se mișcase și nu-și luase ochii din ochii ei.

– O, ba da. E fermecător când are nevoie, iar tu ești ținta ideală. Te-a pregătit deja și nu-i rămâne acum decât să te atace. Chiar cred ce ți-am spus aseară, Rachel. Nu vreau să te amesteci în problemele mele de familie. Oricum, ai mâinile legate până la îndeplinirea prevederilor testamentare.

– Caz în care nu ai de ce să te temi. Era nemulțumită de atitudinea lui și nu era dispusă să îl mai asculte. Am să-mi fac singură o părere despre fratele tău, mulțumesc. Iar în ceea ce mă privește, el este oaspete aici și tu îl vei trata cum se cuvine.

Avu grijă să închidă încet ușa și nu s-o trântească așa cum i-ar fi plăcut. Nu voia să-i arate cât de mult o jignise. Dacă i-ar fi oferit bani lui Gary ar fi fost ca o lovitură în plină figură pentru Craig. Deși ideea îi încolțise în minte, se răzgândise încă din seara trecută. Cuvântul ei conta foarte puțin în fața lui, era evident.

N-avea intenția să se ducă să-l caute pe Gary, cum n-avea intenția să-l evite. Întâlnindu-l în salon, unde răsfoia ziarele de dimineață, nu se mai gândi la cele spuse de Craig și îi zâmbi lui Gary.

– Ce-ai zice să mă însoțești la Newport? Aș putea să nu mai iau Rolls-ul.

– Iar eu aș putea să nu mai pierd vremea în dormitor, mărturisi el, zâmbind. Credeam că tu și Craig veți lucra toată dimineața.

– S-a blocat. L-am lăsat singur. Dacă n-ai nimic împotrivă să mergi cu mine pe la câteva magazine mai întâi, am putea lua masa în oraș. Știu un loc foarte plăcut.

Deși surprins inițial, Gary acceptă mulțumit.

– N-aș putea refuza vreodată o femeie frumoasă! Să mergem.

Rachel râse și ridică mâna ca să-l oprească.

– Lasă-mă câteva minute ca să mă schimb.

– Nu te schimba. Arăți perfect.

„E fermecător când are nevoie" își reaminti ea cuvintele lui Craig, dar refuză să se mai gândească la ele și la Craig.

– Și tu ești omul complimentelor, îi șopti Rachel. Ne întâlnim afară în zece minute.

Se gândi, în timp ce se schimba de pantaloni cu un costum crem, dacă fusese înțelept din partea ei să-l lase astfel pe Craig, dar prea o supărase ca să retragă acum invitația făcută lui Gary. Acesta avea să-i fie cumnat după căsătorie, ceea ce însemna ceva, cu siguranță. Nu făcea rău nimănui dacă se purta prietenește cu el.

El trăsese Porsche-ul în față când ea ajunse jos. Se bucura că hotărâse să plece. Biroul era în cealaltă parte a casei. Craig avea să constate că ei plecaseră când va ieși din birou pentru prânz. Nu-i păsa că la întoarcere avea să-i înfrunte critica și dezaprobarea. Acționa ca și până acum, după bunul plac.

Gary conducea prea repede pentru gustul ei. Era exagerat în tot ceea ce făcea, constată Rachel, ca un puști teribil. Înfățișarea și comportamentul lui stârniseră atenția tuturor în magazinele prin care trecuseră. El alese chiar câteva rochii despre care spuse că i se potrivesc și insistă ca ea să le încerce.

Mai scurte cu mult decât îndrăznea ea să poarte, rochiile o făcură într-adevăr să arate altfel, dar nu cum îi plăcea ei să arate. Cumpără una doar la insistențele lui, împreună cu o pereche de cizme înalte până la genunchi.

– Accesorii ale modei, spuse el când Rachel protestă că n-are nevoie de asemenea accesorii când se apropia vara.

– Nu e nici o legătură cu vremea. Ar trebui să mergi la Londra să vezi moda la fața locului. Mă întreb de ce n-ai merge foarte curând. Mi-ar face plăcere să te însoțesc. Am putea să ne simțim bine împreună.

În ce context? se întrebă Rachel. Dădu din cap, dar continuă să zâmbească.

– Bună ideea, dar mă tem că voi fi ocupată.

Gary o privi gânditor. Erau la restaurantul pe care-l alesese ea și aproape terminaseră masa.

– Cu ce vei fi ocupată?

– O, ridică ea din umeri, cu diverse.

Gary însă, nu se declară mulțumit.

– Adică? Abia acum câteva minute îmi povesteai cât de goală ți-a fost viața după moartea lui Charles.

Rachel își mușcă buza, conștientă că fusese prinsă. Într-un fel, crezuse că îl pregătește pentru vestea că avea să se căsătorească cu fratele lui, deși nu intenționase să-i spună încă. Pe de altă parte, când avea să fie timpul potrivit?

– E ceva ce ar trebui să știi, numai că trebuie să-mi promiți că vei păstra doar pentru tine.

El făcu un gest exagerat, cu mâna pe inimă.

– Pe onoarea mea!

Nu era foarte sigură cum să-i spună. Până la urmă, nu era decât o cale. Direct.

– Charles a hotărât ca eu și Craig să ne căsătorim pentru a moșteni averea. El voia ca numele să fie păstrat.

Gary rămase mut.

– Vrei să spui, zise el rar, că nici unul dintre voi nu se alege cu nimic dacă nu vă supuneți?

– Craig nu. Eu sunt asigurată financiar, indiferent ce se întâmplă. Important e ca Apperknowle să rămână intact.

– Și te măriți cu el doar ca să păstrezi casa?

Rachel roși.

– Nu e doar o casă, e o parte de istorie! Nu vreau s-o văd transformată în hotel!

– Sunt și lucruri mai rele. Chipul lui exprima un conflict de emoții. După cum spuneai, nu vei suferi financiar oricum.

– E vorba mai mult de viață decât de bani. În orice caz, l-aș lăsa fără moștenire pe fratele tău.

– Și fiind genul de persoană care ești, nu ți-ai permite să faci acest lucru. Gary o studie amuzat. Nu cred că am cunoscut pe cineva cu un suflet atât de mare ca tine!

Rachel roși mai tare. Nu se punea problema să-i spună ce sentimente avea pentru Craig când acesta din urmă nu știa. Era un secret ce avea să rămână închis în inima ei, numai dacă nu va veni vreodată o vreme când sentimentele ei vor fi împărtășite...

– E unica posibilitate, i-am promis lui Charles.

– A menționat numele lui Craig?

– Da. Știa în ce se bagă, dar continuă. El l-a văzut ca pe bărbatul potrivit să ducă numele său mai departe.

– Bravo, Craig! Nu-și ascunse amărăciunea. Sper că-ți dai seama ce viață vei duce cu el ca soț? El n-a auzit vreodată de egalitate – în nici un domeniu! Uită-te cum te-a pus la treabă cu cartea pe care crede că o va scrie. De ce nu-și angajează pe cineva? Nu-i dădu timp să răspundă. Îți spun eu de ce! Pentru că nu vrea să plătească pe nimeni. Totdeauna a fost așa, totdeauna va fi astfel, indiferent cât ar avea!

Tonul lui se ridicase și stârnise curiozitatea celor de la mesele din jur. Rachel lăsă tacâmul.

– Vreau să mergem.

Gary reuși cu greu să se stăpânească și chiar păru rușinat.

– Îmi pare rău. E o poveste veche. Nu știi nici pe jumătate cât am îndurat eu de-a lungul anilor!

– Nu prea e treaba mea, spuse ea nemulțumită. Și mie îmi pare rău, Gary dar nu pot să încep să iau partea vreaunuia acum. Se prefăcu interesată de ceas. Și chiar e timpul să ne întoarcem. Nu intenționam să fiu plecată atât de mult.

Gura lui devenise o linie dreaptă subțire.

– Vezi? Deja te-a dresat. Ai face mai bine să uiți de promisiuni și să iei ce ți se cuvine!

Ar fi fost de acord cu el dacă n-ar fi fost îndrăgostită de Craig până peste cap. Dar, oricum, nu-l putea trăda.

Pe drumul spre casă, Gary conduse nu numai cu viteză dar și cu neatenție, ceea ce o făcuse pe Rachel să stea ca pe ghimpi. Ea încercă să-l domolească, dar nu primi nici un răspuns. Din încleștarea maxilarelor și atitudinea lui ostilă, își dădu seama că prietenia lor se dusese de râpă. Nu prea mai avea ce face. Doar Craig putea îndrepta lucrurile, dar el nu era interesat.

Craig nu apăru când ei se întoarseră acasă. Când întrebă, află de la doamna Brantley că ceruse să i se servească prânzul în birou și după câte știa ea, era încă acolo. Ceea ce însemna că era o șansă, se gândi Rachel, ca el să nu fi aflat că ei fuseseră plecați. Regretă că îi ceruse lui Gary s-o însoțească în primul rând și mai ales că îi spusese despre condițiile testamentare. Craig se va înfuria dacă va afla, deși el a pus-o la curent pe mama lui și nu prea avea de ce să se plângă.

Gary dispăruse. Unde, Rachel nici nu știa și nici nu-i păsa. Se hotărî să schimbe costumul cu ceva mai comod, se gândi să intre în birou să vadă cum mergeau lucrurile, dar se răzgândi, considerând că orice întrerupere putea rupe firul ideilor.

Având mai bine de o oră până la ceai, încercă să termine romanul pe care nu-l mai deschisese de la întoarcerea lui Craig de la Londra, dar nu reuși să se concentreze. Se duse în salon și deschise pianul. Nu era o pianistă strălucită, dar Charles fusese mereu încântat s-o asculte. Începu cu una din piesele lui favorite – valsul din Frumoasa Adormită.

Trebuie că fusese peste zece sau chiar cincisprezece minute mai târziu când îl văzuse pe Craig în prag. Era îmbrăcat ca dimineața, observă ea când se opri din cântat.

– Îmi pare rău, spuse ea sincer. Te-am deranjat?

El dădu din cap.

– Mi-a plăcut. Nu mi-am dat seama că tu cântai.

– N-am mai exersat de mult. Este pentru prima dată de când Charles... Tăcu, apoi zâmbi strâmb. E ceva vreme, oricum. Tu cânți la pian?

– Nu. Se apropie de pian și se rezemă de el într-un cot. N-am învățat să cânt la nici un instrument, din păcate. Nu-ți dai seama ce-ai pierdut decât atunci când e prea târziu.

– Ai putea începe acum.

Craig râse.

– Nu mă văd la vârsta asta făcând game. Sunt destul de mulțumit să ascult. Continuă.

– Cred că am cântat destul. Rachel închise capacul pianului cu grijă. Cum a mers?

– A mers. Ai avut dreptate, merge bine când scriu pe hârtie. Cred că mâine voi fi gata să încep cum se cuvine. Îmi pare rău că n-am făcut pauză la prânz, dar mi-a fost greu să întrerup.

Era clar că nu știa că fusese plecată – un fapt ce n-avea să rămână astfel după apariția lui Gary, realiză ea. Era pe cale să-i spună când apăru Gary.

– Am crezut că aud muzică. S-a terminat recitalul?

– Cel de astăzi, confirmă Rachel. N-avea cum să-l anunțe că voia să țină secret faptul că fuseseră plecați. După privirea lui, era clar. Ajunsese pentru Gary pe picior de egalitate cu Craig.

– Ai văzut rochia pe care am cumpărat-o noi azi dimineață? întrebă Gary zâmbind încântat de sine. Cred că i-ai putea spune mai degrabă o cingătoare lată, dar, cu picioare ca ale ei, de ce să le ascundă?

Pauza păru să dureze o veșnicie. Rachel se forță să dea ochii cu privirea de oțel.

– M-a dus Gary la Newport să fac niște cumpărături, dacă tot n-aveai nevoie de mine. Credeam că ți-a spus doamna Brantley când ți-a adus prânzul.

– Nu mi-a spus, zise Craig apăsat. Nu mi-am dat seama că porți mini!

Nu port, intenționă ea să spună, dar cum putea încerca să explice motivul pentru care cumpărase rochia, când nici ea nu-l înțelegea prea bine.

– M-am gândit la o schimbare, răspunse până la urmă. Am rămas prea mult blocată în moda cuminte. Se ridică repede de pe scaunul pianului, supărată că se simțea vinovată când nu era cazul. Cred că e aproape ora ceaiului.

– Este trei și jumătate, spuse Gary. Cred că am să merg să înot. Felicitări Craig, am auzit de nuntă.

Rămaseră tăcuți și după plecarea lui. Craig vorbi primul:

– Trăiam cu impresia, spuse el rar, că nu voiai să afle nimeni.

– Tu i-ai spus mamei tale, ripostă Rachel pe un ton defensiv.

– Dar mamei tale nu i-ai spus încă. Nu crezi că ea e mai îndreptățită să afle decât fratele meu?

Rachel făcu un gest neajutorat cu mâinile.

– Mi-a scăpat...

– Bineînțeles! Chiar e genul de lucru pe care-l scapi accidental într-o conversație!

– Ei bine, s-a întâmplat! Se înfuriase și ea. Ce importanță mai are? Amândoi știm că motivul pentru care ne căsătorim e ca fiecare dintre noi să capete ce-și dorește. Restul n-are prea mare importanță.

– N-are? Privirea lui nu prevestea nimic bun. Hai să vedem!

Ajungând în spatele scaunului pianului, ea n-avu cum să-l evite când el se întinse după ea. Ridicând-o de la pian, o luă în brațe se duse cu ea la canapeaua cea mai apropiată și o trânti pe perne. Rachel încercă să se ridice dar el o apăsă cu ambele mâini pe umeri, ceea ce făcea lupta ei inutilă. El o sărută cu ciudă, apăsarea fiind greu de suportat, ca o pedeapsă. Reuși s-o facă să-i răspundă, să nu-i mai pese unde era, să nu mai simtă decât pulsul în urechi și dorința.

Bluza ei era desfăcută până la talie, mâna lui pe sânul ei. Ea suspină sub mângâierea lui, și nu voia ca asta să se oprească. Îi simțea furia și voia ca el s-o aibă cu forța, ca o brută – să fie

supusă de acest bărbat pe care îl iubea până la ură. Când el se trase înapoi, fu ca o palmă pentru ea. Nu putu decât să rămână unde era și să-l privească cu ochi la fel de întunecați ca noaptea.

– Spune-mi dacă asta n-are importanță pentru tine, îi ceru el răgușit. Spune-mi că nu-ți place ce-ți fac!

– Craig nu fi așa, spuse ea abia auzit.

Gheața din privirea lui nu părea să se topească.

– Cum te-ai aștepta să fiu? Ai făcut o afirmație. Eu tocmai am respins-o. Dacă nu avem altceva, avem asta!

Rachel simți degetul lui mare trecând peste sfârcul ei întărit. Nu simți durere mai mare decât sentimentul pierderii. Dar cum putea pierde ceva ce n-avusese vreodată? Nu-i arătase că sentimentele lui deveniseră mai profunde.

– Nu va fi suficient, șopti.

– E suficient pentru scopul nostru, spuse el pe ton dur. Poate deja a fost. Vom obține, cum ai spus, ceea ce vrem. Restul putem spune că e un bonus. Imaginează-ți cum ar fi fost dacă ți-aș fi displăcut fizic? Mai gândește-te, ce-ai fi făcut în asemenea situație?

– O promisiune rămâne o promisiune. Indiferent cum, mi-am ținut promisiunea față de Charles.

– Un punct de onoare? Sacrificiu? Chiar ținea la tine, nu?

– Da, ținea! Nu era dispusă să cerșească relații viitoare dar nu permitea ca omul pe care-l iubise să fie terfelit. A ținut la mine într-un fel pe care tu n-ai putea nici să încerci să îl apreciezi – și a avut încredere că-i voi rămâne credincioasă. L-am iubit cum n-am să mai iubesc nici un alt bărbat!

Orice expresie dispăru de pe figura lui.

– Cel puțin știm amândoi cum stăm.

Rachel rămase pe canapea, iar el se ridică brusc în picioare. Simți că îngheață pe dinăuntru. Nu asta voise să spună, dar la ce bun? Spusese deja mult prea mult.

Capitolul 11

Ziua trecu până la urmă. Craig nu-și făcu apariția la cină. Spusese că ieșea, o anunțase doamna Brantley când întrebase, evident mirată că Rachel nu știa.

– Aveți deja secrete? întrebă Gary răutăcios. Ar fi cu greu o bază de plecare.

– Nu suntem căsătoriți încă, sublinie Rachel, hotărâtă să nu-l lase să-i ghicească supărarea. Chiar și când vom fi, tot vom rămâne independenți, perfect îndreptățiți să facem ceea ce ne place. Pentru că vorbim despre secrete. Te-am rugat să păstrezi pentru tine ce ți-am spus.

– Nu mi-am dat seama că te refereai și la Craig, spuse pe un ton de scuză ce ei i se păru deplasat. Cred că n-a fost prea încântat că mi-ai spus.

– Nu, n-a fost. Își plimba lingura prin farfuria cu supă, neștiind cum să trateze această schimbare de atitudine.

– Ar putea exista o alternativă la căsătoria cu Craig, spuse el după câteva clipe de tăcere.

– Este, încuviință Rachel. Ți-am spus deja, înseamnă să-mi încalc promisiunea făcută lui Charles.

– N-ar fi obligatoriu nici asta.

Rachel îl privi cu ochii mari.

– Cred că nu înțeleg.

– E destul de simplu. Mai devreme, am telefonat unui prieten avocat și i-am spus toată povestea. El crede că problema se poate rezolva în instanță dacă se pune numai chestiunea numelui. Ei bine, și eu sunt un Lindhurst.

Nu putea vorbi serios, se gândi Rachel uluită. Trebuie că glumește! Numai că nu glumea, ceea ce ea-și dădu seama după expresia lui. Era foarte serios.

– Nu știu de unde ți-a venit ideea că eu caut o ieșire din a mă mărita cu fratele tău, reuși ea să spună cu destul calm, dar te înșeli. El este alegerea lui Charles.

– Tot ce voia Charles era ca numele lui să fie dus mai departe. Sunt la fel de capabil ca și Craig să cresc un copil și un moștenitor – și voi fi în stare să te las pe tine să hotărăști. Se întinse peste masă, nerăbdător, convingător și foarte obișnuit să se impună femeilor. Facem un cuplu potrivit. Viața poate fi o adevărată distracție împreună. Știu că ești atrasă de mine la fel cum sunt eu atras de tine. Am simțit-o amândoi de la prima privire. De-aceea n-ai vrut ca eu să plec, nu-i așa? Nu-i așa? insistă el.

Rachel nu știu dacă să râdă sau să plângă; oricare din aceste reacții ar fi dus-o la isterie. Încercă să-și recapete controlul.

– Singurul motiv pentru care ți-am cerut să rămâi a fost dintr-un fel de obligație. Dacă mi-aș fi dat seama că ai să interpretezi gestul meu ca pe un avans, l-aș fi lăsat pe Craig să procedeze cum îi

place. Nu sunt atrasă de tine Gary, poți să-ți scoți ideea asta din cap. Vreau un soț pe care să-l pot respecta și pe care să mă bazez.

– Și crezi că vei găsi ce cauți la Craig? Figura lui pierduse orice urmă de frumusețe. Chiar crezi că se va mai învârti pe-aici după ce se va plictisi?

– Până când va termina romanul la care lucrează, da. După aceea, depinde numai de el.

– Deci tot acest joc al tău este numai o aparență. Ca și el, calculezi totul!

– Dacă așa crezi. Rachel era la limita răbdării. Cred că ar fi bine să pleci, Gary. Feriboturile merg încă. Ai putea ajunge acasă la miezul nopții după cum conduci mașina.

– Nu mă dai tu afară. Charles era unchiul meu. Am tot dreptul să fiu aici!

Tremurând și încercând să nu se vadă, spuse plictisită:

– Vrei poate să aștepți până se va întoarce Craig ca să-ți audă propunerea? Am îndoieli că o va găsi amuzantă.

El îi aruncă o privire plină de venin, apoi își aruncă șervetul cu un gest care o șocă.

– Plec, dar ai să mai auzi de mine. Ajungem la tribunal, auzi? Am să mă lupt cu voi amândoi până la capăt!

Rachel rămase înțepenită și când el ieși ca o furtună. N-avea nici un temei să câștige în tribunal, își zise ea, deși nu era avocat. Craig trebuia să afle, asta nu era o problemă pe care putea s-o țină ascunsă. Dacă el ar fi fost aici, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Nu în seara asta, poate, îi veni în gând, dar mai devreme sau mai târziu Gary tot i-ar fi făcut propunerea. Era exact cum i-l descrisese Craig, interesat numai să obțină avantaje personale.

Doamna Brantley aduse friptura. Păru surprinsă s-o vadă pe Rachel singură la masă.

– Credeți că domnul Lindhurst întârzie mult? întrebă ea cu tact. Îi pot ține friptura caldă.

– A trebuit să plece, îi spuse Rachel. S-a ivit ceva și a trebuit să plece acasă.

Nu fusese nici un apel telefonic în ultimele două ore, ceea ce făcea ca scuza să nu aibă sens, dar doamna Brantley o acceptă.

– Păcat că nu și-a terminat masa, spuse ea, dar poate va mânca ceva pe feribot.

Îi servi o bucată de carne pe o farfurie caldă și o schimbă cu cea în care se mai afla încă supa. Legumele erau deja puse pe masă și capacele scoase pentru ca Rachel să se poată servi cu ușurință.

Fără să se mai gândească la mâncare, Rachel își luă din fiecare vas câte o lingură și își luă tacâmurile. Când doamna Brantley ieși, ea lăsă tacâmurile și rămase cu ochii în farfurie, întrebându-se dacă n-ar fi putut trata lucrurile mai bine.

Zgomotul unui motor ce se apropia o făcu să ridice capul. Nu venea Mercedesul, se gândi ea, ci pleca Porsche-ul. Craig uitase să se ducă să aducă Jaguarul, îi veni ei în minte. Trebuie că fusese foarte absorbit de munca lui! Nici măcar nu ghicea unde putea fi el. Tot ceea ce știa era că avea mare nevoie ca el să fie aici cu ea. Era aproape miezul nopții când el își făcu în sfârșit apariția. Rachel așteptase în bibliotecă să audă mașina. Ieși pe hol când se deschise ușa de la intrare.

Arăta bine în costumul gri pe care-l purtase în prima seară. Expresia lui se schimbă când dădu cu ochii de ea.

– Nu trebuia să mă aștepți, spuse închizând și încuind ușa în urmă.

– Gary a plecat, îi spuse ea, incapabilă să găsească altă modalitate de a ataca subiectul. A plecat acum aproape patru ore.

Sprâncenele lui se împreunară.

– De ce?

– Pentru că i-am spus să plece, răspunse Rachel imediat. Are o idee nebună că poate să te scoată de la moștenire dacă el atacă testamentul în instanță. N-are cum, nu-i așa?

– Doar dacă aduce dovezi că Charles nu era în deplinătatea facultăților sale mintale când a făcut testamentul – dar chiar și astfel s-ar putea ca tu să fii singura beneficiară. Craig trata lucrurile cu mult calm. Doar dacă nu cumva ți-a venit și ție această idee.

– Bineînțeles că nu. Era nemulțumită de bănuiala lui că ea s-ar putea și numai să ia în considerare această posibilitate. N-am mai putut... Tăcu. Își mușcându-și buza de jos.

– Nu te face să simți ce te fac eu să simți?

– Nimeni nu mă face să simt ceea ce mă faci tu să simt. Era adevărat. Se uită la el în speranța că va vedea un semn încurajator, apoi, negăsind vreaunul, se hotărî să continue, Craig, azi dimineață... nu-mi propusesem să-i spun tot lui Gary. Nici măcar n-am intenționat să-i cer să mă ducă la Newport. S-a... întâmplat.

– Pentru că erai furioasă pe mine și simțeai nevoia să-mi arăți cât. Asta e, nu?

Rachel încuviință nefericită.

– A fost o prostie din partea mea. Ai avut dreptate în privința lui Gary. Nu-i pasă de nimeni și de nimic în afară de el. Dacă n-am învățat altceva astăzi, asta am învățat-o.

– Tot e bine. O privea de parcă mai aștepta ceva. Văzând că ea tace, ridică din umeri. Dacă asta-i tot, eu mă duc la culcare.

– Pot veni cu tine? Cuvintele-i ieșiseră înainte de a le gândi. Ea roși puternic atunci când el se întoarse și o privi amuzat pe sub o sprânceană ridicată, dar rămase nemișcată. Dacă, așa cum spuneai mai devreme, asta e tot ce avem, n-ar fi mai bine să profităm?

O clipă, ea avu impresia că o va refuza, apoi el ridică din umeri și înclină capul.

– De ce nu?

Însoțindu-l pe scări, avu timp să se mire de propria îndrăzneală. Rachel cea de acum două săptămâni nici n-ar fi visat să se ofere astfel.

Nici măcar atât, făcând socoteala, ținând cont de călătoria lui Craig la Londra, petrecuseră șapte zile împreună. Șapte zile, șapte ani – care era diferența? Îl iubea. Era tot ce conta.

Chiar dacă sentimentele lui nu erau mai profunde, felul cum făcea dragoste nu mai lăsa nimic de dorit. Mereu și mereu, mângâierile lui o aduceau în culmea extazului, o făceau să geamă, să-l dorească. El conducea și o făcuse să afle. Că o iubea sau nu, ea era a lui.

Mai târziu, stând cu capul pe pieptul lui și brațul lui greu se odihnindu-se pe talia ei, ea șopti.

– Unde-ai fost, Craig?

El nu răspunse imediat, de altfel, nici nu părea că auzise întrebarea.

– Am scos-o pe mama ta la cină, spuse încet.

– Mama? Rachel ridică ochii și îl privi, nedumerită.

– M-am gândit că era timpul să afle adevărul. Când ea încercă să se ridice, brațul lui o ținu strâns. E posibil să afle de la mama

mea, săptămâna viitoare când va merge la Londra. Lucrările ei au fost acceptate și i se cere tot ce va mai scrie. A aflat vestea azi după amiază.

– Ar fi putut să mă anunțe pe mine prima, spuse Rachel jignită.

– Crede că nu te interesează.

– Nu-i adevărat!

– Atunci n-ai decât s-o convingi.

– Am s-o fac, bombăni Rachel, continuând cu protestele. Cum a primit vestea? Despre... noi, adică.

– Surprinzător de bine. A spus că ai fi putut face cu mult mai rău.

– Se gândește mai mult la tine decât s-a gândit la Charles.

– Eu sunt mai tânăr decât Charles. Vrei să-ți mai dovedesc o dată? spuse serios de astă dată.

– Nu trebuie să dovedești nimic, îl asigură Rachel. Nu vă pot compara. Tu mi-ai oferit ceva ce Charles n-ar fi putut.

El rămase nemișcat.

– N-ai cum să știi încă.

– Pot să simt. Acum îmi pare rău că n-am luat aprobarea de căsătorie.

– Trei săptămâni nu înseamnă o așteptare prea lungă. Glasul lui sună ciudat. Nu sunt sigur că mama ta va crede că e o idee bună.

– Nici eu nu cred. Rachel nu era pe deplin sigură nici de ceea ce simțea și nici dacă proceda bine. Ca toți ceilalți, va trebui să accepte.

– Pentru Charles, spuse Craig ironic. Datoria îndeplinită! Se întoarse într-o parte, strecurându-și brațul pe sub mijlocul ei și îmbrățișând-o. Dormi.

Ea nu adormi imediat și nici multă vreme după ce respirația lui deveni profundă și brațul i se relaxă. Faptul că îl menționase pe Charles fusese o greșeală ce nu avea s-o mai repete. N-avea de gând să mai privească înapoi.

Vânzarea de sâmbătă se ținu într-un hol al școlii, amenajat pentru acest scop. Cu expozanți de pe insula mare care de asemenea luau parte la eveniment. Standurile erau apropiate și se întindeau pe mai multe coridoare. În pofida vremii, care se stricase cu o zi înainte, sau din cauza ei, numărul vizitatorilor era numeros. Aproape din momentul când se deschiseseră ușile la ora zece, locul se umpluse de lume.

Nu toți veniseră să cumpere, bineînțeles, după cum spusese Laura. Pentru unii era o modalitate de a petrece dimineața zilei de sâmbătă într-un loc acoperit și privind lucruri interesante și frumoase. Gustările veneau de la bucătărie și erau servite într-una din clasele transformate în sufragerie temporară.

– Foarte bine organizat, comentase Craig. Felicitări organizatorilor.

El părea să se simtă bine, se gândi Rachel văzându-l cum vinde o față de pernă cusută de mama ei cu acul, în puncte. Când găsise aceasta timp să mai și scrie, Rachel nu putea înțelege. Ea se îndoia că ar fi putut trăi atât de intens.

– Chiar nu pot să mă prefac că înțeleg dorința ta de a te mărita cu un bărbat bătrân ca Charles, spuse mama ei cu candoare. Și nu-i găsesc nici o scuză că ți-a smuls acea promisiune. Ești norocoasă că este Craig așa cum este.

Bărbatul de care încă nu era sigură, se gândi Rachel nemulțumită. Numai noaptea, când era în brațele lui, putea uita

limitele relației lor. După ce bătuse la mașină cele câteva pagini pe care el i le dăduse, putea crede că romanul ce avea să se nască va deveni un câștigător. Întrebarea era dacă terminând romanul va fi interesat să scrie un altul, sau se va grăbi să se întoarcă pe tărâmuri străine? Ar fi devastator pentru ea să-l piardă, fie și numai pentru câteva săptămâni sau luni.

Lindsay și Keith apărură la jumătatea după-amiezii. Aveau și fetița cu ei. Rachel era încântată s-o vadă – și mai mult pentru că acum era sigură de viața ce se înfiripase în ea. Spre deosebire de bărbații neobișnuiți cu copiii, Craig se ocupă de ea, spre totala mulțumire a lui Lindsay.

– Văd că ai adus Jaguarul, comentă Keith cu o privire decepționată. Știi că trebuie să-ți faci revizia tehnică la sfârșitul lunii?

Craig se încruntă și răspunse imediat:

– Da, să trăiți, domnule ofițer! El își îndreptă privirea spre Laura care aștepta un nou client. Rămâi tu aici câteva minute până mergem noi să bem un ceai?

– Bineînțeles, amândoi mi-ați fost de mare ajutor!

Cum lumea se mai împuținase, reușiră să găsească o masă liberă. Gemma era în poala mamei sale, cu ochii pe cornetul de înghețată pe care Craig îl adusese pe tavă împreună cu ceaiul și biscuiții.

– N-au mai rămas prăjituri însiropate, anunță el cu regret. N-am mai mâncat de ani de zile!

– Îți fac eu, îi promise Rachel. Dar va trebui să aștepți până la ziua liberă a doamnei Johnston. Nu-i place să-i murdăresc bucătăria.

– Trebuie să fie plăcut să dai doar ordin să ți se pregătească meniul, spuse Lindsay puțin înțepată. Să stai de trei ori pe zi în fața aragazului încins nu mi se pare raiul pe pământ.

– Acesta e un apropo pentru un nou cuptor cu microunde, comentă Keith făcând pe resemnatul. Sunt obișnuit cu reproșurile.

– Vrei să spui că ești obișnuit să te faci că nu auzi, spuse râzând soția lui.

Ascultând schimbul lor amuzant de replici, privindu-le fețele și văzând-o pe Gemma mulțumită și mânjită toată de înghețată pe față, Rachel simți invidia. Asta era viața de familie pe care și-o dorea, dar nu spera s-o aibă vreodată. Importantă era profunzimea sentimentelor, dar în cazul lui Craig era doar dorință.

Craig îi invită pentru a doua zi la Apperknowle, când află că Keith era liber.

– După cum s-a anunțat buletinul meteo, de mâine dimineață se va îndrepta vremea. Am putea merge la picnic pe plajă.

– Gemma ar fi încântată, spuse Lindsay surprinsă dar nu se arătă împotriva ideii.

– Atunci rămâne stabilit, confirmă Rachel. Mâine.

Ea și Craig plecară acasă pe la șase și jumătate, după ce o ajutară pe mama ei să strângă și să împacheteze ce mai avea acolo. Laura urma să ia cina cu prietena care avea să aibă în grijă magazinul pe durata cât ea va fi plecată la Londra. Rachel presimțea că magazinul avea să ocupe de-acum o poziție secundară în viața mamei sale.

– A fost drăguț din partea ta să-i inviți pe Lin și Keyth, spuse Rachel în mașină.

– Sunt o pereche drăguță. Mult mai maturi decât mulți de vârsta lor.

– Te referi la mine? întrebă Rachel privindu-l tăios.

– De când suntem noi un cuplu? întrebă Craig râzând. Nu mă refer la intenția noastră viitoare. Tu ești destul de matură când e nevoie.

Rachel nu era la fel de sigură. În ultima vreme comportamentul ei nu prea fusese de adult.

– Dacă ceea ce crezi tu se va dovedi adevărat, continuă el. Trebuie să mă informez cum se poartă un tată. Keith e foarte priceput.

– Intenționezi să stai mai mult pe-aici? întrebă ea cu grijă și simți privirea lui ațintită asupra ei.

– Acest gând te nemulțumește?

– În prima zi când ai venit ai spus că ai înnebuni de plictiseală dacă ai fi înțepenit mai multă vreme pe o insulă de dimensiunile acesteia. Cartea nu-ți va lua mai mult de câteva luni.

– Sper. Va trebui să vedem, nu?

Nu! respinse ea ideea în minte. Nu mai putea trăi în incertitudine.

– Aș prefera să-mi fac idee despre situația noastră viitoare, spuse repede înainte de a-și pierde curajul. Dacă intenționezi să pleci din nou, să te întorci la activitatea ta de jurnalist după ce vei termina cartea, atunci vreau să știu.

El nu-i răspunse imediat, iar când o făcu, tonul lui arăta că se abține.

– Ce înseamnă pentru tine acest dacă plec din nou?

Rachel se simți încolțită. O întrebare directă cerea un răspuns pe măsură, dar ea nu prea era dispusă să-l dea astfel. Dacă-i spunea că nu voia ca el să plece însemna că îl lasă să înțeleagă că sentimentele ei erau mai profunde decât ale lui. Când se punea astfel problema, mai era mândria ei foarte importantă? Nu faptul

că va avea copilul lui era un motiv destul de întemeiat să-l vrea lângă ea? Dragostea putea fi unilaterală deocamdată, dar nu putea rămâne astfel. Era nevoie însă de timp.

– Totul, recunoscu ea. Nu cred că aș putea suporta. Mai ales când știu ce s-a întâmplat cu tine ultima dată.

Treceau prin Godshill și se îndreptau spre Chale Green. Craig trase mașina la marginea drumului și opri motorul înainte de a se întoarce să se uite la ea cu o intensitate ce o făcu să-și audă bătăile inimii.

– Asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă – ceea ce sper să însemne?

Rachel zâmbi.

– Dacă mă întrebi dacă te iubesc, răspunsul este da.

– Mulțumescu-ți ție, Doamne! Acum zâmbea și el. Întinse mâinile și o trase aproape. Începusem să cred că te pierd.

Încă nu foarte sigură de ceea ce-i spuneau simțurile, Rachel șopti:

– Nu înțeleg.

– Mă temeam că sentimentele tale pentru mine erau limitate la fizic.

–Și asta are o legătură. Ea-i studie trăsăturile în timp ce siguranța o făcea să se simtă fericită.

– Mi-am propus să trezesc în tine ceea ce n-ai avut cu Charles. El îi acoperi gura când ea vru să vorbească. Bine, chiar l-ai iubit. Sunt pregătit să accept. Dar nu schimbă cu nimic faptul că n-ai trăit niciodată dragostea cu intensitate maximă.

– Până când ai apărut tu. Cred că ai dreptate, dar n-a fost vina lui Charles.

– N-am de gând să te contrazic. Mâna lui îi mângâie încet fața. Ochii cenușii erau calzi și luminoși. Am sosit pe insulă așteptându-mă să întâlnesc o persoană cu totul diferită. De cum am dat cu ochii de tine, m-am scufundat.

– Nu mi-ai arătat-o, spuse ea părând supărată.

– Inițial, nici eu n-am crezut. De-a lungul timpului m-am convins că nu ai fost mânată de interesul de a obține tot ce puteai de la Charles. Dar am suportat greu gândul că tu și el... Tăcu, apoi ridică din umeri. Nu s-au îndreptat lucrurile nici după ce am văzut testamentul. Mai ales când am văzut că tu accepți situația. Mi-am jurat atunci că te voi scoate din toate acestea, că te voi face să vezi lucrurile altfel decât ca pe o datorie ce trebuie îndeplinită. A fost probabil o greșeală că am insistat să facem căsătoria imediat, dar nu puteam să stau retras și să aștept să treacă șase luni. Era șansa de a te face să te răzgândești.

– Caz în care ai fi pierdut totul.

– Chiar crezi că banii sunt atât de importanți pentru mine? Am câștigat bine până acum și voi câștiga, indiferent ce voi face. Voiam să grăbesc lucrurile pentru că mă temeam să nu te pierd pe tine, nu blestemata de moștenire!

– Îmi pare rău, Craig... Ridică mâna și îl mângâie, în semn de scuză.

– Așa a stabilit Charles lucrurile. Nu-ți pot spune nimic altceva în afară de faptul că amândoi voiam să ne retragem din acest aranjament. Tot ce ai, este cuvântul meu pentru sentimentele ce le am pentru tine. Și asta...

El își pecetlui cuvintele cu un sărut ce împrăștie orice îndoieli. Rachel nu cunoscuse până atunci asemenea tandrețe, asemenea sentimente profunde. Ea-și puse mâinile în jurul gâtului lui, gândindu-se că nu putea exista un bărbat mai bun decât Craig. Nu pentru ea!

– Te cred, Craig, șopti cu buzele pe buzele lui. Chiar te cred!

– Ai face foarte bine, spuse el pe un ton sigur. Și dacă tot am ajuns aici, trebuie să-ți spun că am renunțat la jurnalism. Unul

dintre lucrurile pe care le-am hotărât în timp ce eram acolo, în deșert, a fost că dacă vreodată îmi voi recăpăta libertatea voi pune punct acestei activități și mă voi concentra asupra scrisului. În ultimii zece ani mi-am tot forțat norocul. Nu intenționez să mai forțez mâna providenței. Oricum, am de ce sta acasă de-acum.

Chipul lui Rachel se lumină ca un pom de Crăciun.

– Cât mă bucur! M-a omorât gândul că te vei întoarce la acea viață. Această carte va fi un succes. Știu că va fi!

– Dacă nu asta, atunci alta, spuse el zâmbind. Important e să tot încerci. Oricum, n-am de gând să mă închid în pod și să mă ocup doar de scris.

– Nu, vei trăi la Apperknowle cu soția și copiii tăi, spuse ea fericită.

– Ai folosit pluralul? Nu pare un program pe termen lung?

– De ce nu? Vom fi împreună multă, multă vreme.

– Amin! spuse el și o mai sărută o dată, de data asta cu o pasiune care depăși orice așteptare. Când sărutul se termină, respirația lui era întretăiată și ochii plini de focul dorinței. Hai acasă să punem bazele acestei familii.

Rachel constată că nu era nici șapte când el aprinse focul, dar nu-i păsă. Nu era un timp anume pentru dragoste.

Sfârșit